

ΗΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΡ. 129

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

ΕΚΛΕΚΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΡΩΜΑΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΟΙΚΩΝ ΠΟΥ ΜΟΛΙΣ ΠΑΡΕΛΑΒΟΜΕΝ

LANVIN-CARVEN-CHANEL-HOUBIGANT

Η πασίγνωστη Κολώνια ΑΘΗΝΙΑ και οι άλλες SPECIALITES μας πάλιν

στην διάθεσίν σας

Η μεγάλη μας ποικιλία θα σας διευκολύνει στην έκλογή των δώρων σας

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

«ΑΘΗΝΑ»

...ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ!

Ζαζα

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Όλα τα νεώτερα συστήματα περμανάντ και βαφής, εκτελούνται εις το Κομμωτήριο «ΛΟΥΞ» από ειδικευμένους εις το εξωτερικόν τεχνίτας με τα καλύτερα υλικά.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ «ΛΟΥΞ»

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59Α • ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23.776

«ΑΘΗΝΑ»

ΕΤΟΣ 5ον ♦ ΑΘΗΝΑΙ, 29 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1954 ♦ ΑΡΙΘ. 129

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής Ε. Χ. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ 'Εκδότης

Οίκον. Διευθ.: ΑΝΤ. ΝΟΜΙΚΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ γωνία Σταδίου και Σανταρόζα 1 ♦ Τηλέφ. 36-762
Τηλέφ. τυπογραφείων 36-555. Τηλέφ. πιεστηρίων 26-343
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 6

ΕΝΩ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ

ΝΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ;

ΣΕ ποιόν να πρωτοχαρίση κανείς την Πρωτοχρονιάτικη μέρα; Όλα τα αισθήματα, που μπορεί να κλείσει η ανθρώπινη καρδιά, δένονται σ' ένα μοναχο μπουκέτο, μ' ετερογενείς ευωδίες: Αγάπη, στοργή, έρωτας, φιλία, τρυφερότης, αγνωρίζονται ποιά να προσπεράσει τ' άλλο για να κυριαρχήσει στον απολογισμό του χρόνου που τελειώσει, στην ευχή για το χρόνο που αρχίζει.

Είναι η υπέρτατη στιγμή που η καρδιά ξετρυπώνει τα μαλαματένια ζύγια της για ένα λεπτότατο έργο. Καί κατάπληκτη βλέπει πόσο την είχε πλανέψει ο περαστικός εκτιμητής, η έντύπωσι. Όλα τα αισθήματα το ίδιο ζυγίζουν. Διαφορετική βέβαια η ποιότης. Η έντασις όμως μία.

Και αρχίζει η παρέλασι των αγαπημένων: Η μάνα και ο πατέρας με το φωτοστέφανο των άσπρων μαλλιών, έστω κι' αν ο ένας ή και οι δύο τους δεν είναι παρά μία γλυκειά ανάμνησι πιά. Τώρα ο σύζυγος ή ο αρραβωνιστικός, ο άνθρωπος της ζωής με μία λέξι, κυρίαρχος αυτός σε μία άλλη πτυχή της καρδιάς, που κλείνει μέσα τ' όνειρο της ζωής, την πίστι σ' αυτή, αλλά πάνω απ' όλα αυτό που συχνά λέμε χωρίς ποτέ να έμβασθουμε: Το έτερον ήμισυ.

Και συνεχίζεται η παρέλασι των αγαπημένων. Να το παιδί. Μικρό ή μεγάλο, μ' ανησυχία το τυλίγει η καρδιά της μητέρας, άπραγο το βλέπει ν' ατενίζει τη ζωή. Μ' αν ο σύζυγος είναι ο μισός εαυτός μας, τότε τ' είναι το παιδί. Ο εαυτός μας ολόκληρος δε θα πή τιποτα, άφου συχνά κακομεταχειριζόμαστε τον ταλαίπωρο εαυτό μας. Αυτό το πλάσμα που μπροστά του παύουμε να υπάρχουμε σαν ανεξάρτητοι οργανισμοί, είναι το όν που υπαγορεύει την αὐταπάρνησι που αγίζει τη θυσία. Είναι η ύπαρξι που άθελά της μεταβάλλει τις επιθυμίες μας από άμεσες σε έμμεσες. Είναι ο εαυτός μας σε μία καινούργια μορφή. Υστερα τ' αδελφία. Οι μάρτυρες μίας ζωής γεμάτης κάποτε από κοινές συγκινήσεις, κοινές φιλοδοξίες, δραματισμούς που μείνανε για πάντα δραματισμοί...

Κι' η πομπή συνεχίζεται. Και η καρδιά διαστελλεται για να χωρέσει την αποκάλυψι: Τόσους λοιπόν αγαπώ! Τόσους και όλους τόσο πολύ! Και ποιος δεν θέλε να ναι Κροί-

σος τη σημερινή ημέρα, για να χαρίσει βασίλεια ολόκληρα στον καθένα;

Κι' έξυγνεύει τον άνθρωπο αυτή η πλημύρα της αγάπης. Τον κάνει ανώτερο, υπεράνθρωπο, θαυματουργό. Έχθρος δεν υπάρχει. Ίσως να μη καταφέρει να μπη κι' αυτός στην ιερή περιοχή. Η θύμισι του όμως όλο και χλωμαίνει, ως δ- του σβύση ολοκληρωτικά.

Τίποτα μη ώρασι δεν παρεμβάλλεται να σταματήσει την ανάτασι που φτάνει στην έξαρσι. Είναι Πρωτοχρονιά! Κάτι οργανικά χωρίζει τη χτεσινή ζωή μας από τη σημερινή. Καινούργιος σταθμός. Καινούργιο ξεκίνημα! Όλα ξυπνήσανε με τη σφραγίδα του καλού οίανου. Πρόσωπα και πράγματα έχουν αλλάξει όψι. Χαμογελάει ο αϊώνιος μελαγχολικός. Ο αυτάρκης έχει το παραπάνισιο. Ο στερημένος τ' απαραίτητο. Όλα και όλοι ακτινοβολούν από αισιοδοξία. Χτυπά η ροδαλή καρδιά της αμυγδαλιάς, παρασέρνοντας κι' άλλα γυνά κλαριά να καλούνε την πράσινη φορεσιά τους.

Ακόμα κι' οι φωνές είναι αλλοιώτικες σήμερα. Αρμονικές κι' αυτές σμίγουν σε συγχορδία για τα καινούργια αιώνια κάλαντα: «Ευτυχισμένος ο νέος χρόνος!» ΜΑΡΙΑ ΙΩ. ΛΟΒΕΡΔΟΥ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

ΣΤΟ «ΠΟΚΕΡ» ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κάποιο βράδυ, σαν άποψε, (το θυμόσαστε, κυρία;) είχε αρχίσει μιὰ μικρούλα, μιάν ασήμαντη ιστορία...

Κάποιο βράδυ, σαν άποψε, στη μισιά σας την ύγρη, κάπως άναβαν οι πόθοι σαν φωτάκια των γρη - γρη.

κι' είχε αρχίσει μεταξύ μας, ή «ασήμαντη» ιστορία, που νομίζω, δίχως άλλο, την ξεχάσατε, κυρία,

— μιὰ ιστορία, που είχε κάνει τις καρδιές μας να χτυπάν και για σας ήταν «φλερτάκι» και για μένα ήταν το Πάν!

Κάποιο βράδυ, σαν άποψε, ήρθε ο Έρως, ο σατράπης, να μάς βάλη να μπλεχτούμε, με το πόκερ της Αγάπης,

— Ένα πόκερ, που ακόμα, απ' τη μνήμη μου δεν φεύγει και που πέρασι μεγάλη έχουν, προπαντός, τὰ ζεύγη!

Απ' τον πρώτο γύρο, κιόλας, γίναν κρούσεις σοβαράι... Μου προτάξατε, κυρία,

ένα άνίκητο καρρὲ και κατάλαβα, άμέσως, και, έν περιπτώσει πάση, πώς το χρώμα μου είχα χάσει!

Έκερδίσατε, κυρία, —δεν μπορούσε άλλοιώς να γίνι σ' ένα τέτοιο πόκερ πάντα

παίζει ρόλον ή σαγήνη και γεμίσανε θριάμβους τα δυο μάτια σας τὰ γκρη

κι' απ' το γέλιο σπαρταρούσε το κορμί σας, σαν φαγκρί! Φέτος, όμως, κάποιος άλλος

στο «παιχνίδι» σας θα μπλέξη (το παιχνίδι που κρατάει απ' το βράδυ, ώσπου να φέξη...) και για μένα... — μη ρωτάτε!

Το να παίξω είναι ντροπή, μιὰ και, τό τε, την καρδιά μου, την άφήσατε... τ α π ι !

ΗΛ. Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ζητήματα της γυναίκας

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ

Απαρτήρητα, σχεδόν, πέρασαν τα φοβερά συμπεράσματα στα οποία κατέληξαν, ύστερα από επταήμερες συζητήσεις οι κορυφαίοι επιστήμονες της χώρας, στο τελευταίο Πανελλήνιο Συνέδριο 'Υγιεινής και Κοινωνικής Ιατρικής. Και όμως, ο σκοπός του συνεδρίου, όπως τονίσθηκε σ' αυτό, ήταν «η ενημέρωση της ιθύνουσας τάξεως» επί των προβλημάτων της υγιεινής και φυσικά η περιφρούρηση της υγείας του λαού μας. Άλλα μάλιστα, «ιθύνουσα τάξις» δεν ήταν αυτοί οι ίδιοι που πήραν μέρος στο συνέδριο; Και αφού, εν πάση περιπτώσει, έπρεπε τα ίδια γνωστά πράγματα, να τα ειπουν και πάλι δημόσια, γιατί δεν φροντίζουν τέλος πάντων κάποτε να διορθωθούν την κατάσταση αυτή που δείχνει ανάγλυφα πόσο χαμηλά βρίσκεται το επίπεδο του πολιτισμού μας; Γιατί δεν πιστεύουμε να μας κολακεύη η θλιβερή διαπίστωση του συνεδρίου ότι το 50% της θνησιμότητας στην Ελλάδα οφείλεται στις λοιμώδεις νόσους, ούτε ότι τα 60% των άναγκών του λαού σε θερμίδες «καλύπτονται» από το ψωμί αλλά, δημητριακά.

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ,

Είναι όμως και η απόλυτη άγνοια του αγροτικού κυρίου πληθυσμού στους στοιχειώδεις κανόνες της υγιεινής του ατόμου που διαπιστώνει το συνέδριο στα συμπεράσματά του. Και αποτελεί ο πληθυσμός αυτός τα 3)5 του συνόλου της χώρας. «Επειτα 35.000 Έλληνες εργαζόμενοι πηγαίνουν κάθε χρόνο στις κλινικές για θεραπεία των ματιών τους κι, ο κίνδυνος της τυφλώσεως μεγάλου αριθμού απ' αυτούς υπάρχει πάντα εξ αιτίας του κακού φωτισμού των χώρων εργασίας. Η αδιαφορία του κράτους, — λένε πάντα τα συμπεράσματα του συνεδρίου, — για την αύξηση των παιδικών ψυχοπαθειών που έχουν ως αποτέλεσμα την αύξηση της εγκληματικότητας των νέων, είναι πρωτοφανής. Άλλα οι θλιβερές διαπιστώσεις του συνεδρίου στον τομέα της υγιεινής είναι ατελείωτες. Τι θα γίνει λοιπόν; Θα επαναπαυθούμε και πάλι με ησυχία τη συνείδηση ότι οργανώσαμε ένα συνέδριο και... είναι εν τάξει τα πράγματα;

ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣ

Για να φθάσει μια μέτερα, όπως θα διαβάσατε, ν' αποκαλύψει στην αστυνομία ότι το 14τεες παιδί της μαζί με άλλους συνομηλίκους του είχαν φτιάξει συμμορία κι είχαν λεηλατήσει διάφορα μαγαζιά με κλοπές και διαρρήξεις, μπορεί κανείς εύκολα να καταλάβει σε ποιο βαθμό άγνοιας θα βρισκόταν. Συνήθισαμε σε τέτοιες περιπτώσεις να ρίχνουμε τα βάρη πάντα στους γονείς, που δε φροντίζουν να διαπαιδαγωγήσουν τα παιδιά τους. Άλλα τι να σου κάνουν κι οι γονείς όταν το κράτος φροντίζει... για το αντίθετο. Γιατί, βεβαια, δε μπορεί κανείς να ειπεί ότι δεν είναι δημόσιος κίνδυνος αυτές οι γκαγκστερικές ταινίες, τα ανάλογα αναγνώσματα που βρίθουν παντού, τα «κόμικς» και τα τσιούτς. Και όπως θα είδατε απ' τις ανακρίσεις των νεαρών μισητών, ήρωές τους ήταν οι γκαγκστερ που είχαν ιδη στα φιλμ κι είχαν διαβάσει στα «άστυνομικά» μυθιστορήματα.

ΕΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

Σε προηγούμενο τεύχος γράψαμε για την ανάγκη που έχουμε οι κάτοικοι της υπαίθρου και ιδίως των πιο μακρινών χωριών, από επισκέψεις εκπαιδευτικών φιλανθρωπικών οργανώσεων. Αισθανόμαστε χαρά, σήμερα, που είμαστε σε θέση να αναφέρουμε ότι οι κυρίες Θάλεια και Έλενη Ποταμιάνου και Εύτυχια Βογιατζίδου, της Χριστιανικής Ένωσεως Γυναικών 'Ηθικής Έξωμώσεως, επισκέφθηκαν 24 χωριά της Κεφαλληνίας και προσέφεραν διάφορα ρούχα, φάρμακα κλπ. στα παιδιά των σεισμόπληκτων χωριών. Είναι τόσο συγκινητική τα ευχαριστήρια των τοπικών αρχών, της εκκλησίας και των ευεργετηθέντων κατοίκων που έχουμε υπ' όψι μας, ώστε να μη χρειάζονται περισσότερα για την ηθική ικανοποίησή που πρέπει να αισθάνονται για την πράξη τους οι προαναφερθείσες κυρίες.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ

Με την απόφαση του νομάρχου 'Αττικής, που καλεί όλες τις δικαιούμενες και μη έγγραφαιμνες στους εκλογικούς καταλόγους διδασκάλων να προσέλθουν και να υποβάλουν αιτήσεις έγγραφής των, μετά των σχετικών δικαιολογητικών, παρέχεται μια ακόμα ευκαιρία στις γυναίκες — εκλογείς να εκπληρώσουν τα πολιτικά τους δικαιώματα που είναι ταυτόχρονα για τη γυναίκα ίδια και υποχρεώσεις. Η προθεσμία για την έγγραφη αυτή δίνεται για ολοκλήρωση τη διάρκεια του 'Ιανουαρίου, δηλαδή από 1—31 του μηνός, για δε την έγγραφη των δικαιουμένων στους εκλογικούς καταλόγους των Δήμων ή Κοινοτήτων, η προθεσμία είναι μέχρι τέλους Φεβρουαρίου.

ΑΔΙΚΙΑ

Όταν προσελήφθησαν στα στρατιωτικά νοσοκομεία ως έκτακτες νοσοκόμες κατά την διάρκεια του ελληνοϊταλικού πολέμου, οι γυναίκες που βρίσκονταν ακόμα εκεί, ήταν τότε κοριτσάκια. Ήμεγάλασαν από τότε στην υπηρεσία αφού εργάζονταν επί δεκαπέντε σχεδόν χρόνια, αλλά μόνιμη θέση δεν έχουν και κινδυνεύουν να βρεθούν όποιαδήποτε στιγμή απροσδόκητα στο δρόμο. Κανείς δε σκέφθηκε να μονιμοποιήσει αυτές τις κοπέλλες που προσέφεραν τόσες και τόσες υπηρεσίες και θυσίας των καλύτερων χρόνων τους μέσα σε τραυματίες, αρρώστους και τραγωδίες. Δεν είναι αδικία;

ΑΠ' Ο,ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ»

Ένας καινούργιος γαός της μητρόπολης άνοίγει, αυτόν τον μήνα με τα εγκαίνια του μαιευτηρίου «Αλεξάνδρα», που αποτελεί πραγματικό θαύμα της σύγχρονης τεχνικής και επιστήμης. Γιατί και η τελευταία λέξη της επιστήμης υπάρχει στον τεράστιον αυτόν οικοδομικό συγκροτήμα, κοντά στα 'Ηλύσια στη λεωφόρο Β. Σοφίας. Δεν είναι υπερβολή αν πούμε ότι το ίδρυμα αυτό που εγκαίνιασαν οι Βασιλείς, αποτελεί πραγματικό καύχημα για τη χώρα μας. Το περιβάλλον του χαρούμενο, θερμό, άνετο κι' ευχάριστο. Η γυναίκα που θα πάει σ' αυτό θα νοιώσει άμεσα το αίσθημα της εμπιστοσύνης και της σιγουριάς. Στο έργοιμο τεύχος, η «Γυναίκα», θα ασχοληθεί εκτενέστερα με το πρωτότυπο αυτό ίδρυμα.

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

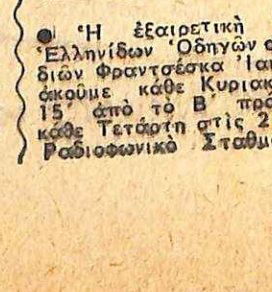
Στην ειδική συγκέντρωση της 'Ανωτέρας Σχολής Βιομηχανικών Σπουδών για την Πανερώπη, μίλησαν για τη θλιβερή τροπή που πήρε το Κυπριακό ζήτημα στον ΟΗΕ, μεταξύ άλλων, ο πρόεδρος της οργανώσεως κ. Πεσματζόγλου, ο δ. Δούκας, ο διευθυντής της σχολής κ. Παπαϊωάννου και η σπουδαστριά δ. Μαρία Σχινά. Η δ. Σχινά στην ομιλία της με θέμα «Η Πανερώπη και οι αλληλεγγύες» έτόνισε πόσο γρήγορα λησμονήθηκαν από τους μεγάλους συμμάχους, οι ηρωικές θυσίες κι' οι εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί του 'Ελληνικού λαού και πώς στραγγαλίστηκαν τα υπήλα ανθρώπινα ιδανικά της ελευθερίας για τα συμφέροντα των μεγάλων.

Η ΕΟΡΗ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Πραγματικά μια απ' τις λαμπρότερες οργανώσεις που παρουσιάζει μέχρι τώρα το Λύκειο των 'Ελληνίδων, ήταν η μεγάλη εθνική γιορτή που έδωσε στο 'Εθνικό Θέατρο στις 20 Δεκεμβρίου και που τίμησαν οι Βασιλείς, οι επίσημοι, το διπλωματικό σώμα και τα εκλεκτότερα μέλη της αθηναϊκής κοινωνίας. Περισσότε-

ΟΔΗΓΟΙ

Στο χώρο της 'Αρχαίας 'Αγοράς, όπου κάνει ανασκαφές η 'Αμερικανική Σχολή Κλασικών Σπουδών των 'Αθηνών, οι ομάδες των 'Ελληνίδων 'Οδηγών των τμημάτων Κυψέλης και 'Αμπελοκήπων έφύτεψαν 30 δένδρα του 'Απόλλωνος κατά τη διάρκεια ειδικής τελετής, που η διάκριση στο έργο των 'Αθηνών συμβολίζει τον έργο των 'Αμερικανών αρχαιολόγων. Από την άλλη μεριά, το τμήμα 'Αθηνών έδωσε στο Σώματος 'Ελληνομαρσοβίτου του Σώματος 'Ελληνομαρσοβίτου έδωσε στις αίθουσες του 'Εκεί ξενοδοχείου 'Μόν Ρεπο' τσάι-πινγκ, που έστησε το 'Αμερικανικό 'Επιτελείο χάρη στις τις κυρίες Ε. Παπαδημητρίου, Κουρτάκη, Μπαρμπάρη, Πατάλα, Παπαδοπούλου και Χαλινόπουλου. Στη συγκέντρωση παρευρέθηκαν η περιφερειακή 'Επαρχία 'Οδηγών 'Αττικής κ. Σαλφόρος, 'Οδηγός κ. Κουρεμένη, τοπικοί έφοροι 'Αμαρουσίου, ο δ. κ. νέος έφορος της περιοχής κ. Βορέας έκανε μια μικρή εισήγηση για τη δράση του τμήματος 'Ελληνίδων 'Οδηγών στο Μαρούσι.

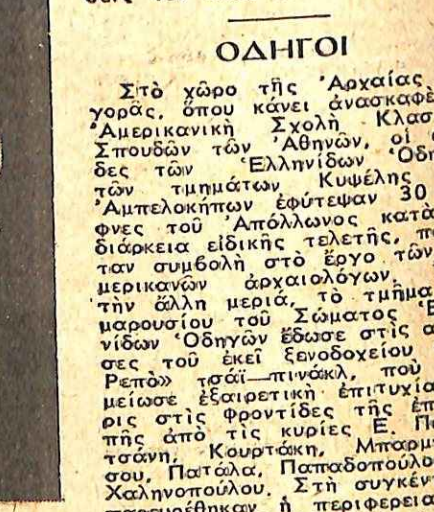
ρο από ένα χρόνο υφείσθηκε για να προστεθεί στο Λύκειο την έμπνευση αυτή της προέδρου του κ. 'Αννας Τριανταφυλλίδου, με την επίμελεια της κ. Φρ. Θεολογίδου. Μια ομάδα από 'Ερασιτέχνες χορευτριες, κυρίες και δεσποινίδες των Λυκείων παρούσαν κατά τον έθουσιασμό κώτερο πρωτότυπο πρόσευσε των με τις ανάλογες έθνικές ένδυμασίες και με απόλυτη γνησιότητα του τοπικού χαρακτήρα που αντίπροσέπειαν. Με την ευκαιρία αυτή άείζει να σημειωθεί ότι στο δίστασμα του χρόνου που τελείωσε, στοχοκυτικό, που είναι ένα απ' τα 22 τμήματα του Λυκείου, έφοιτησαν 198 δεσποινίδες, 49 παιδίσκας, 31 μικρά κορίτσια και 25 κυρίες έθνικής.

«ΚΑΗΜΟΙ ΚΑΙ ΑΓΑΠΕΣ»

Έκκυκλοφόρησε σε κομψό τόμο, με τον τίτλο «Καημοί κι' αγάπες» η ποιητική συλλογή της κ. Δώρας Μοάτσου. 'Ο στίχος της κ. Μοάτσου άπλως και ειλικρινώς, δονείται από δόξαληψη κλίμακα των άνωθωπών αισθημάτων, — από την πιο τρυφερή άποχρωσή της 'Αγάπης, ως την 'Αγανία του εργαζόμενου κοριτσιού, που μόχει στην πάλη της ζωής. 'Αλλού, πάλι, — όπως π.χ. στον «Καημό» — βλέπει κανείς διαχυτή μίαν αξιόλογη φιλοσοφική διάθεση.

ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ

Η παιδική χριστουγεννιάτικη γιορτή που ώργάνωσε, όπως κανόνα, ο 'Ομίλος Ψυχολογίας θε χρόνο, ο 'Ομίλος Ψυχολογίας της Παιδείας με επί κεφαλής τη ζωγράφο κ. 'Ελένη Θεοχαράκη, το δημοφιλές μαρσιό Μιτούση και τη δ. 'Ελένη 'Εξαιρέτη, ήταν έφετος κάτι το εορταστικό. Η οργανώση της γιορτής αληθώς στην αίθουσα του 'Παρανοστής έδωσε ακόμα μεγαλύτερη άνεση και μεγαλοπρέπεια και τα παιδίσκας διασκεδάσαν με τη ψυχή τους. Την Κυριακή της 2 'Ιανουαρίου θα κινήσει ο έοτος την πρώτη εμφάνισή του στην πρωτεύουσα ο μαρσιό Μιτούσης, στη νέα αίθουσα της ΧΕΝ. ('Αμερικής 11), όπου και θα δίνη μόνιμως τις παραστάσεις του κάθε Σάββατοκυριακά.

Η 'Εξαιρετική έρμηνεύτρια 'Ελληνίδων 'Οδηγών στο Μαρούσι, διών Φραντσέσκα 'Ιακωβίδου, που ακόμα κάθε Κυριακή στις 12, 15, από το Β' πρόγραμμα, και κάθε Τετάρτη στις 21, 5, από το Ραδιοφωνικό Σταθμό 'Ενόπλων.

ΣΤΟ 15.ΘΗΜΕΡΟ

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

Την περασμένη Πέμπτη, το Λύκειο των 'Ελληνίδων έγκαίνιασε, στις αίθουσές του (Δημοκρίτου 14) μια πρωτότυπη έκθεση λαϊκών κεντημάτων και άλλων χειροτεχνημάτων. Μέλη του Λυκείου σε 17 παραστήματα άπ' όλη τη χώρα εργάζονται και επιβλέπουν στον άργαλειό ή στο βελόνη και κρατούν έτσι τη συνέχεια της παραδόσεως των κεντημάτων και των χειροτεχνημάτων. Γιατί, όπως είπαμε, η προέδρος του Λυκείου κ. Τριανταφυλλίδου, αν ο άργαλειός λείπει απ' την 'Αθήνα, τότε θα έξαφανισθεί απ' την έπαρχία κι' έπειτα κι' απ' το χωριό, όποτε θα χάσουν και τα τελευταία λείψανα μιας μακραίωνης ιστορίας.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Η 'Ενώσις των 'Αθηναίων Κυριών, με την ευκαιρία των Χριστουγέννων, έκανε διανομή ρουχισμού σε άπορα παιδιά της πρωτεύουσας το πρώτο δεκαπενθήμερο του Δεκεμβρίου. Το θέαμα των φτωχών παιδιών που φορούσαν τα καινούργια ρουχαλίσια και παπουτσάκια τους ήταν συγκινητικότατο. Προέδρος της 'Ενώσεως 'Αθηναίων Κυριών είναι η κ. Μαρία Γατοπούλου και γενική γραμματέας η κ. Βιβή Κολοκοτρώνη.

ΟΜΙΛΙΕΣ

Στην έκπομπή της ελληνικής υπηρεσίας του «Μπι-Μπι-Σι» μίλησε πριν δυό βδομάδες η 'Ελληνίδα σύζυγος του διασημού έφευρέτη της πενικιλίνης κ. Κου σούρη—Φλέμιγκ. Η ομιλία της 'Ελληνίδος επιστήμονος, που ως γνωστόν, υπήρξε βοηθός του μεγάλου έφευρέτη όταν σπούδασε στο Λονδίνο, έγινε με την ευκαιρία της εκατονταετηρίδας της Ιατρικής σχολής του νοσοκομείου «Σαιν Μαιρ» του Λονδίνου. Στην ίδια έκπομπη μεταδόθηκε επίσης σύντομο μήνυμα του σέρ 'Αλεξάντερ Φλέμιγκ.

ΕΛΛΗΝΙΣ «ΣΙΑΡ»

Η 'Αθήνα φιλοένησε για λίγες μέρες την ήθοποιό του Χόλλυγουντ Μάρτσια Ντήν, που είναι ελληνικής καταγωγής και το πραγματικό της όνομα είναι Μαίρη Σιλήρη. Η 'Ελληνοαμερικανίδα ήθοποιος, που είχε έλεγχο πριν μερικά χρόνια και η 'Μία Καλιφόρνια, ήλθε στην 'Αθήνα για να γνωρίσει τον τόπο που γεννήθηκαν οι γονείς της. Η Μάρτσια Ντήν έχει λάβει μέρος σε 15 ταινίες και έχει παίξει επίσης στο θέατρο και στην τηλεόραση. Δυό απ' τις ταινίες της, θα προβληθούν στην 'Αθήνα, Η μία, στην οποία πρωταγωνιστεί, έχει τον τίτλο «Ο Τρόμος» και γυρίστηκε στο Λονδίνο και η άλλη, που έχει για πρωταγωνίστρια την Παλέρ Γκοντάρ, με τη Μάρτσια Ντήν στο δεύτερο ρόλο, λέγεται «Οι άμαρτίες της Ζέζαμπελ».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφορεί και πωλείται σ' όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία το πρωτότυπο βιβλίο «Το παιδί μας χρόνο με χρόνο» (Δελτίο ατομικότητας — Λεύκωμα) του άδωγυγκικού μας συνεργάτου κ. Χαρ. Μηνιάτη. Η μικρή αυτή έκδοση, προωρισμένη να εξυπηρετήσει τα παιδιά, έγινε ευμενέστατα δεκτή από τον ήμερο και περιοδικό τύπο των 'Αθηνών, επεβλήθη δε εύφύτα και χιλιάδες μητέρες

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΡΙΚΑΣ ΔΙΑΛΥΝΑ

Η «Στάρ 'Ελλάς 1954» δ. Ρίκα Διαλύνα παντρεύτηκε στις 12 Δεκεμβρίου τον όμογενή κ. Νίκο Παπαδόπουλο, που είναι διευθυνών σύμβουλος μιας αμερικανικής εταιρίας κατασκευής αεροπλάνων. Ο γάμος έγινε στον όρθοδοξο ναό του 'Αγίου Κωνσταντίνου στη Ν. 'Υόρκη. Η Ρίκα είχε γνωρίσει τον κ. Παπαδόπουλο από μικρή στην Κρήτη όταν υπηρετούσε σαν υποσημηγός σ' ένα αμερικανικό αεροπλάνο και βρέθηκε τυχαία εκεί για λίγες μέρες το 1946. Στη φωτογραφία του ζεύγους των νεονύμφων κατά την τέλεση του μυστηρίου, Η «Γυναίκα», που απ' την πρώτη στιγμή της έλλογής και του δημοσυγνήντος θορύβου με την απαγόρευση της μεταδόσεως της εις την 'Αμερικνήν, ένδιαφέρεται, όπως θα ένθυονόταν οι αναγνώστες μας, για την τύχη της ωραίας 'Ελληνοπούλας, εύχεται στο ζεύγος των νεονύμφων κάθε εύτυχία.

ΒΙΛΜΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η Βίλμα Γεωργίου, η νεαρή τραγουδίστρια, που είναι από πέρουσι μόνιμο στέλεχος της Μετροπόλιταν Όπερα της Ν. 'Υόρκης, τραγούδησε προ ήμερών θαυμασία τον χαριτωμένο ρόλο της Μπαρμπερίνας στους 'Γάμους του Φιγκαρό» του Μότσαρτ. Ηταν τέτοια η επιτυχία της νέας 'Ελληνίδας τραγουδίστριας που η κριτική της άφείρωσε κολακευτικάτα σχόλια και τη βραδύα της προεμερας την επισκέφθηκε ο Γάλλος αρχιμουσικός Μονταί και αφού την συνεχάρη, της πρότεινε να τραγουδήσει τον έρχόμενο Μάιο, υπό τη διεύθυνσή του, στη μεγάλη Όπερα των Βουζελλών, αφού της έσασφάλισε διήμηνη άδεια απ' τη Μετροπόλιταν. Η Γεωργίου δέχτηκε και θα τραγουδήσει το ρόλο της πριγκίπισσας «'Ινιολντ» στην όπερα του Ντεμπισσύ «Πηλέας και Μελισσάνθη» και τον «Ερωτα» στον «Ορφέα» του Γκλόκ. Έν τώ μεταξύ η νεαρή 'Ελληνίδα τραγουδίστρια εμφανίστηκε στις 15 Δεκεμβρίου στη «Σαλώμη» του Ριχ. Στράους που διήρυνε για πρώτη φορά ο Μητροπούλος και που άπετέλεσε ένα από τα μεγάλα μουσικά γεγονότα της Ν. 'Υόρκης.

Ματιές απ' τὸ παράδρο

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Έχει μια μεγάλη ευθύνη ο χρόνος, ο καιρός που φεύγει. Μας κάνει όλους τις παραμονές της πρωτοχρονιάς ιδιαίτερα, έντυπο με περιεχόμενο πρωτοχρονιάτικο και να μη περιέχη κάποια φιλοσοφία; Άλλα και όταν θα αναφερθούμε σ' αυτό το θέμα, όλοι θα κουνήσουμε τ' όλιγώτερο φιλοσοφικά το κεφάλι μας. Και τα παιδιά ακόμα, μένουν έκστατικά μπροστά στο κλείσιμο των φώτων της 12ης μ.μ. σά να θέλουν ν' ακούσουν την έλευσι του καινούργιου χρόνου. Τι τα θέλετε! Ο χρόνος — για να... φιλοσοφήσουμε κι' έμεις λόγω έθιμου! — είναι ο καλύτερος μαθηματικός της ανθρώπινης δραστηριότητας σε όλους τους τομείς. Μια άορατη αριθμομηχανή που καταγράφει ψυχρά τι κάναμε, τι προσπαθήσαμε, τι επιδιώξαμε και μας δίνει συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Αυτός δοκιμάζει τα πάντα, ακόμα και τα αισθήματα. Τα μετράει, τα ζυγιάζει, τους δίνει το πραγματικό τους σχήμα. Έμεις μπορεί να γελαστούμε. Αυτός ποτέ! Θάρρη ή ώρα να μας άποκαλύψη κι' από μια αλήθεια. «Ορίστε, φίλε μου. 'Ο,τι κέρδισες, ότι έχασες. Μελέτησε την 'καρτέλα» σου και βρες τις άλλες αιτίες. Πάντως, αυτό είναι το αποτέλεσμα. Δεν είσαι ικανοποιημένος; Δεν φταίω γώ. 'Ανασύνεσε τις δυνάμεις σου. Σε άπλιστα με πείρα. Φρόντισε να με χρησιμοποιήσεις καλύτερα...» Ο χρόνος! Τόν σκέφτηκες και σε πιάνει ήλιγγος. Είναι ο πιο ειλικρινής και ο πιο σκληρός φίλος.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Όλοι νοσταλγούν αυτές τις μέρες το χωριό. Ένα όποιοδήποτε χωριό. Κι' αυτοί που δεν έζησαν στη γραφικότητα του των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Έμπρεασμένοι από τις άφηγήσεις των παλαιότερων και τα ήθογραφικά διηγήματα, λαχταρούν την άμφοσφαιρα του χωριού. Δεν ήταν λίγοι έφετος εκείνοι που εγκατέλειψαν ρετιρέ, σαλόνια, καλοριφέρ, μπήκαν σε μια λιμουζίνα και βρέθηκαν στο παραγώνι ενός χωριάτικου σπιτιού. Άλλα τι άπογοήτευσι. Δεν είδαν ουσιαστικές αλλαγές από τα Χριστούγεννα της πολιτείας. Τα σχετικά έθιμα έχουν σχεδόν έλκειψει. Το χωριό σιγά - σιγά εγκατέλειψε τις Χριστουγεννιάτικες συνήθειές του — προσαρμόστηκε μαζί μας. Οι έκδρομείς χάθηκαν μόνο την ήρεμη άτμόσφαιρα, την ήσυχία, μα την πληρώσαν με χίλιες — δυό ταιπαιωρίες.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ένα μήνα πσκαυμένο το άντροννο για τα καλά. Δεν μιλιόταν. Έμπαιναν, έβγαιναν, τρώγανε, να κάτι μούτρα. Ο λόγος; Δεν μας ένδιαφέρει. Κάθε άνθρωπος βρίσκει πάντα κι' ένα λόγο για καυγάδακι! Άσπονη έφτασε η παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Τι θα γίνει τώρα; Θα τους βρή ο καινούργιος χρόνος με 'τα μούτρα»; Γρουσουζιά. Καλύτερα να πάρουν διαζύγιο. Πλησιάζει η δωδεκάτη και κανείς δεν άποφασίζει — από άξιοπρέπεια! — να κάνει την άρχη τών...! Διαπραγματεύσεων. Όπου, παρὰ πέντε, μίλησε με λίγο...πράκ ο σύζυγος:

— Άκου, Λιλή. Για το καλό του χρόνου και για τα μάτια του κόσμου, άς μιλήσουμε τώρα και άριο ξαναμουτρώνουμε. Θέλεις; — Θέλω! Αυτό ήταν. Χτύπησε η δωδεκάτη, φιλήθηκαν — για το καλό του χρόνου — εύχθηκαν — για τα μάτια του κόσμου — και την έπομένη ξεχάσαν τη λήξη της άνακωχής. Και του χρόνου! Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

‘Η καλύτερη αθλήτρια της Ελλάδος το 1954

ΦΑΝΗ ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΜΕ το χρόνο που τελειώνει, παρουσιάζουμε σήμερα τις καλύτερες αθλήτριές μας, σε κάθε άθλημα. Και όπως έχει καθιερωθεί, θα προσπαθήσουμε να εκλέξουμε την καλύτερη Έλληνίδα αθλήτρια του 1954.

● Στην αθλητική του στίβου, ξεχώρισε το χρόνο αυτό

το η ΦΑΝΗ ΑΡΓΥΡΙΟΥ, που κατείχε την πρώτη θέση και κατά τα προηγούμενα χρόνια. Άλλες αθλήτριες που διακρίθηκαν στο στίβο είναι η Μασσέρα, η Κλωνάρη, η Λερίου, η Σαββατιανού. Καμιά όμως από τις αθλήτριες αυτές δεν μπορεί να συγκριθεί με την Αργυρίου, που είναι η άναμφισβήτητη πρώτη.

● Στο μπάσκετ μπάλ πολλά κορίτσια διεκδικούν τα πρωτάρια. Στο ομαδικό αυτό άθλημα η επιλογή είναι δύσκολη. Κατά συλλόγους διακρίθηκαν στους αγώνες πρωταθλήματος και, στους άλλους αγώνες της χρονιάς οι εξής παίκτριες υπάσκει:

Από την πρωταθλήτρια ομάδα Σπόρτιγκ η Νικολέτα Αρναούτογλου, η Αλίκη Κομπλή και η Φωφό Πολυμενάκου. Από τον Ολυμπιακό η Λουκία Σκριδάνου, από τον Παναθηναϊκό η Μαρία Καλπούζου, από τον Πειραικό η Τούλα Ρούσου. Μέσα από αυτές πρέπει να γίνει η επιλογή για την καλύτερη παίκτρια. Δύο αθλή-

τριες κυρίως διεκδικούν την πρώτη θέση: η Αρναούτογλου και η Σκριδάνου. Η ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΑΡΝΑΟΥΤΟΓΛΟΥ για την εκπληκτική ψυχραιμία της και την τεχνική και τακτική που εφαρμόζει κατά τους αγώνες αξίζει του τίτλου της καλύτερης αθλήτριας μπάσκετ του 1954.

● Στην καλύμψη για μια ακόμα χρονιά η ΠΟΥΠΑ ΡΟΥΜΠΕΝ, ήταν η καλύτερη.

● Στην κωπηλασία η ΤΣΙΠΡΙΑΝΗ αξίζει την πρώτη θέση, γιατί κέρδισε στους περισσότερους αγώνες, τόσο στο ατομικό κanoes όσο και στα ομαδικά αγώνισμα-τα δικύκλου και τετρακύκλου.

● Στο τένις, δύο αθλήτριες ξεχώρισαν, η ΒΙΚΗ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ και η ΕΛΖΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ. Η Γεωργιάδα που ήταν πρώτη κατά τα προηγούμενα χρόνια, διατηρεί τον τίτλο και φέτος.

● Η ΛΕΝΑ ΡΑΛΛΗ-ΒΟΥΛΤΣΟΥ εξακολουθεί να είναι η πρώτη στο πινγκ-πόνγκ.

● Περιορισμένη ήταν η κίνηση στη σκοποβολή. Η Ν. ΧΑΡΟΓΙΑΝΝΗ κέρδισε στους Πανελλήνιους αγώνες, στο αγώνισμα γυναικών.

● Κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι η καλύτερη οδηγός αυτοκινήτων είναι η ΛΟΥΚΙΑ ΠΑΠΠΟΥ. Η Πάππου, που μετέχει ακόμα σε αγώνες αυτοκινήτων, διατηρεί τον τίτλο αυτό πάνω από δεκαπέντε χρόνια.

● Στα χειμερινά σπορ, ξεχώρισαν κατά το 1954 η Λέλα Γιαννούλη, η Τατιάνα Βούλγαρη και η Σμαρτά, της Θεσσαλονίκης. Είναι πολύ δύσκολο να ξεχωρίσει κανένας την καλύτερη από τις τρεις αυτές σκίερ. Μοιράστηκαν τις νίκες στους αγώνες. Με κάποιο φόβο ότι αδικούμε τις δύο άλλες, διαλέγουμε την ΤΑΤΙΑΝΑ ΒΟΥΛΓΑΡΗ, που είναι συγχρόνως εξαιρετική τενίστρια και θαυμάσια κολυμβήτρια.

Μετά την επιλογή των καλύτερων αθλητριών μας σε κάθε άθλημα, μένει τώρα να διαλέξουμε την πρώτη Έλληνίδα αθλήτρια του 1954: Αυτή είναι η πρωταθλήτρια του στίβου ΦΑΝΗ ΑΡΓΥΡΙΟΥ.

Δ. ΚΑΠΛΑΝΟΓΛΟΥ

ΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ 1954

‘Αθλητισμός στίβου. — Φ. ΑΡΓΥΡΙΟΥ.

Μπάσκετ μπάλ. — Ν. ΑΡΝΑΟΥΤΟΓΛΟΥ.

Κολύμβηση. — ΠΟΥΠΑ ΡΟΥΜΠΕΝ.

Τένις. — ΒΙΚΗ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

Κωπηλασία. — ΤΣΙΠΡΙΑΝΗ.

Αυτοκίνητον. — ΛΟΥΚΙΑ ΠΑΠΠΟΥ.

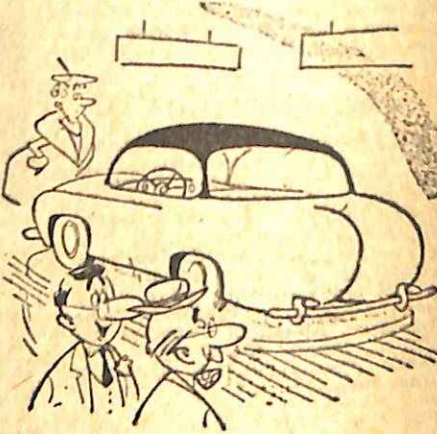
Σκοποβολή. — Ν. ΧΑΡΟΓΙΑΝΝΗ.

Πινγκ-πόνγκ. — Λ. ΡΑΛΛΗ — ΒΟΥΛΤΣΟΥ.

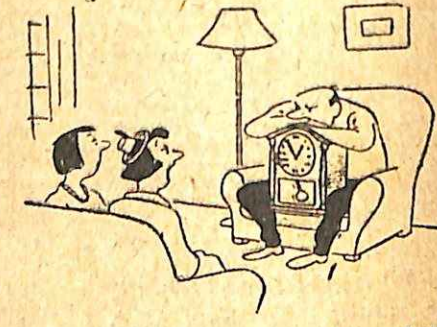
Χιονοδρομίες. — Τ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ.

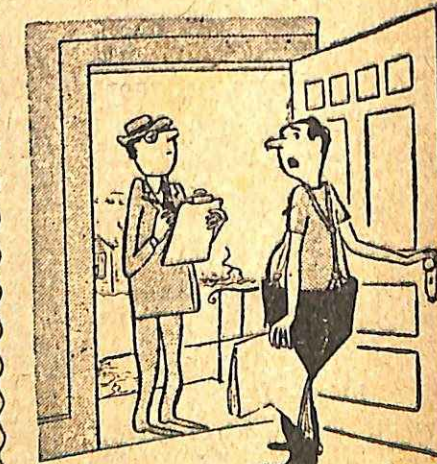
— Πάει καλά... αλλά θα ήθελα να μάθω τί απέγιναν τουλάχιστον τα παπούτσια που φορούσα όταν μπήκα στο κατάστημά σας!..

— Σ' αυτό το μοντέλο ξεχωρίζει κανείς τουλάχιστον ποιο είναι το μπροστό και ποιο το πίσω!...

— Πώ - πώ!, πώς πέρασε ή ώρα! Δεν το είχα καταλάβει!...

— Κατίνα, ήρθαν από τη στατιστική υπηρεσία. Με ρωτούν αν έκανα εύτυχισμένο γάμο.

ΜΕ ΠΟΙΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΗΡΕ Ο ΓΕΝΑΡΗΣ ΑΠ' ΤΟ ΜΑΡΙΗ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

ΕΔΩ και παραπάνω από 2.000 χρόνια, οι παλαιοί Έλληνες γιόρταζαν Πρωτοχρονιά, την 1η Μαρτίου. Γι' αυτούς η αρχή της Άνοιξης ήταν ημέρα χαράς και πανηγυριών. Γιατί όμως οι νεώτεροι Έλληνες και Ευρωπαίοι να μεταθέσουν την Πρωτοχρονιά στην 1η Ιανουαρίου; Σ' αυτό, λέει μια παλιά λαϊκή παροιμία, φταίει ο Μάρτης, που είναι κλαυιάρης και παραπονιάρης.

Μια φορά κι' έναν καιρό, στα παλιά τα χρόνια, υπήρχε ένα μεγάλο παλάτι, πάνω σ' ένα ψηλό βουνό. Το παλάτι αυτό λεγόταν Χρόνος και μέσα σ' αυτό κάθονταν οι δώδεκα μήνες. Ο Μάρτης μάλιστα, ο πρώτος της χρονιάς, είχε την πρωτοκαθεδρία. Δεν είχε όμως καλό χαρακτήρα. Ήταν κακόγλωσσος και γκρινιάρης. Πότε γελούσε και πότε ήταν κατασυνφισμένος και αμίλητος. Γι' αυτό τα αδέλφια του οι μήνες δεν τα πήγαιναν καλά μαζί του. Κάθε τόσο τσακωνόνταν και δημιουργούσε φασαρίες.

—Να τον διώξουμε, λέγανε οι άλλοι μήνες.

—Μά δεν είναι εύκολο, πρέπει να βρούμε μίαν αφορμή.

—Εγώ, είπα ο Σεπτέμβρης, θα τον διώξω. Αφήστε με και θα τον διώξω από δω...

—Πώς; τον ρώτησαν οι άλλοι.

—Θα τ' ιδήτε.

Όταν λοιπόν ήρθε το καλοκαίρι και τα σταφύλια έγιναν κατάμαυρα, ο Σεπτέμβρης τ' άνοιξε, τάρριξε στο πατητήρι και το μούστο τον έβαλε στα βαρέλια.

—Αγαπητοί μου συνάδελφοι, είπα ο Σεπτέμβρης, φέτος σάς έφτιαξα τέτοιο κρασί, που είναι καλύτερο από το νεκταρ που πίνουν οι θεοί. Όταν ανοίξετε τα βαρέλια και δοκιμάσετε, θα ζητάτε κι' άλλο. Ο Μάρτης τότε, με ύφος προσταχτικό, είπα:

—Το βαρέλι θα τ' ανοίξεις την πρωτοχρονιά, δηλαδή την πρώτη του δικού μου μήνα. Θα τ' ανοίξεις για τη γιορτή μου. Εως τότε κανείς δε θα πίνει, ούτε μιά γουλιά δε θα δοκιμάσει. Τ' ακούτε; Εγώ είμαι ο πρώτος μήνας και εγώ διατάζω εδώ μέσα!

Οι άλλοι μήνες δεν έβγαλαν τσιμουδιά γιατί ήσαν πώς θύμωνε και δημιουργούσε φασαρίες.

Φυσικά δεν άργησε νάρθη ή πρωτοχρονιά — η πρωτομαρτία δηλαδή — και στο παλάτι στρώθηκε μεγάλο τραπέζι και ετοιμάστηκαν όλοι να γλεντήσουν και να πιούν από το κρασί που έφτιαξε ο Σεπτέμβρης.

Σαν άρχισαν το φαγοπότι, ο Μάρτης φώναξε:

—Σε παρακαλώ, αδελφέ μου Σεπτέμβρη, άνοιξε το βαρέλι για να δοκιμάσω το κρασί.

—Ελα δοκίμασε, είπε ο Σεπτέμβρης. Νά η κάνουλα.

Ο Μάρτης έβαλε την κάνουλα στο στόμα του και ρουφούσε. Πονηρός όμως και κατεργάρης, όπως ήταν, έκανε μεν μισοκακόμοιρο.

Βρέ παιδιά, η κάνουλα δεν βγάζει κρασί. Ρουφάω, ρουφάω, αλλά τίποτα. Τί διάβολο, άδείο είναι το βαρέλι; Κύριε Σεπτέμβρη, με κορόιδεμας...

Μά σε λίγο βγήκαν στη φόρα οι ψευτιές του. Είχε πίνει τόσο πολύ, που μέθυσε και έπεσε μπρούμυτα.

Τότε οι άλλοι έντεκα μήνες έκαναν συμβούλιο και πήραν την απόφαση να καθαίρουν από την πρωτοκαθεδρία το Μάρτη.

Ο Σεπτέμβρης, που θεωρείτο ο πιο μυαλωμένος και ο πιο σεβαστός, μίλησε

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ 1955

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

- 1 Βασιλείου του Μεγ.
- 6 Θεοφανείων (Φώτης Φανή)
- 7 Ιωάννου Προδρόμου
- 17 Αντανίου
- 18 Αθανασίου
- 20 Ευθυμίου
- 21 Αγίας
- 24 Ξένης (Πολυξένη)
- 25 Γρηγορίου Θεολόγου
- 26 Ενοφώντος
- 28 Χάριτος
- 31 Κύρου

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

- 1 Τρύφωνος
- 2 Υπαπαντής ('Υπατία)
- 3 Συμεών
- 8 Μάρθας
- 10 Χαραλάμπους
- 11 Βλασίου
- 18 Λέοντος
- 26 Φωτεινής
- 27 Προκοπίου

ΜΑΡΤΙΟΣ

- 1 Ευδοκίας (Ευδοξία)
- 2 Ευθαλίας
- 5 Θεόδωρου
- 25 Ευαγγελισμού

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

- 6 Ευτυχίου (Ευτυχία)
- 9 Λαζάρου
- 16 Νίκης
- 17 Αγίου Πάσχα ('Αναστάσιος, Λάμπρος και άλλα)
- 22 Ζωοδόχου Πηγής (Ζωή Πηγή)
- 23 Γεωργίου τροπ.
- 24 Θωμά, 'Ελισάβετ

- 25 Μάρκου Ευαγγελ.
- 29 'Ισάνων

ΜΑΪΟΣ

- 5 Ειρήνης
- 9 Χριστοφόρου
- 13 Γλυκερίας
- 14 'Ισιδώρου
- 18 'Ιουλίας
- 21 Κωνσταντίνου — 'Ελένης
- 30 Ναταλίας

ΙΟΥΝΙΟΣ

- 1 Νικηφόρου Πατρ.
- 5 Δωροθέου (Δωροθέα)
- 8 Καλλιόπης
- 29 Πέτρου — Παύλου
- 30 'Αποστόλων

ΙΟΥΛΙΟΣ

- 1 Κοσμᾶ, Δαμιανού
- 7 Κυριακής
- 8 Προκοπίου
- 11 'Ολγας
- 17 Μαρίας
- 20 Προφ. 'Ηλιοῦ
- 22 Μαρίας Μαγδαληνῆς, Μαρκελλῆς
- 24 Χριστίνης
- 26 Παρασκευῆς
- 27 Παντελεήμονος

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

- 6 Μεταμορφώσεως (Σωτήρης)
- 15 Κοίμησης Θεοτόκου (Μαρία, Δεσποίνα, Παναγιώτης)
- 30 'Αναστάσιος

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

- 9 'Ιωακείμ — 'Αννης
- 11 Θεοδώρας

- 14 Του Τιμίου Σταυρού
- 17 Σοφίας, Πίστεις, 'Αγάπης, 'Ελπίδος
- 20 Ευσταθίου
- 25 Εύφροσύνης (Φρόσω)

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

- 3 Διονυσίου 'Αρεοπαγ.
- 18 Λουκά Ευαγγελ.
- 20 Γερασίμου, 'Αρτεμίου ('Αρτεμς)
- 23 'Ιακώβου άποστ.
- 26 Δημητρίου

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

- 1 Κοσμᾶ, Δαμιανού, 'Ανανυγύρων
- 8 Ταξιάρχων (Μιχαήλ, Σταμάτης, 'Αγγελος, 'Αγγελική, Σταματίνα)
- 11 Μηνά μεγαλομάρτυρας
- 13 'Ιωάννου Χρυσοστόμου
- 14 Φιλίππου άποστ.
- 21 Εισόδια Θεοτόκου (Μαρία, Παναγιώτης)
- 25 Αικατερίνης
- 26 Στυλιανού (Στέλλα)
- 30 'Ανδρέου άποστόλου

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

- 4 Βαρβάρας
- 5 Σάββα
- 6 Νικολάου
- 9 'Αννης σύλληψης
- 12 Σπυρίδωνος θαυματ.
- 13 Λουκίας, Ευστρατίου
- 15 'Ελευθερίου
- 17 Διονυσίου Ζακύνθου
- 22 'Αναστασίας
- 24 Εγγενίας
- 25 Χριστούγεννα (Χρήστος)
- 26 Ειμνανουήλ
- 27 Στεφάνου

πρώτος και πρότεινε να ανακηρύξουν αρχηγό τους το Γενάρη.

—Είναι ο πιο γέρος, είπε. Τα μαλλιά του και τα χέρια του είναι κάτασπρα. Αυτός πρέπει να πάρη την πρωτοκαθεδρία.

—Σύμφωνοι, απάντησαν με μιά φωνή οι ένδεκα μήνες.

Και από τότε το καλανδάρη άλλαξε και η πρωτοχρονιά γιορτάζεται την 1η του Γενάρη.

Σύμφωνα με την έθιμοτυπία, ο Γενάρης έβγαλε διάγγελμα, δικαιολογώντας τη μεταβολή και είπε στο λαό να μη φοβάται το κρύο και τα χιόνια. Πρέπει — δήλωσε — να φοβήσουν όλα τα σκουλήκια και τα έντομα που κάνουν κακό και να ποτιστή καλά η γη για να φυτρώσει το χορτάρι, να δυναμώσουν τα δέντρα και να γίνουν τα γεννήματα. Το κρύο και τα χιόνια ευεργετούν εσάς τους ανθρώπους γι' αυτό σάς παρακαλώ να μη γκρινιάζετε και να μη τ' άδείτε μαζί μου. Αντίθετα να γιορτάζετε την πρώτη μέρα μου.

Οι άνθρωποι τον άκουσαν και γιορτάζουν την πρωτοχρονιά με γλέντια, χορούς και φαγοπότια.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

ΜΙΑ Πρωτοχρονιά, στο παλάτι του 'Οθωνά, ήταν καλεσμένοι όχι μόνο οι επίσημοι, αλλά και οι ξένοι διπλωμάτες. 'Η Βασιλίσσα 'Αμαλία, που ήθελε να 'ξεευρωπαϊσθή' τους Έλληνες, πρόσταξε τους αυλικούς να κόψουν το μούσι τους.

Βασιλική, λοιπόν, διαταγή... Φώναξαν τον μπαρμπέρη, και τους έκοψε το μούσι. 'Ενας όμως απ' τους αυλικούς, ο Τουρέτ, που ήταν σεβάσμιο γεροντάκι, αλλά έβουπνος πολύ, έκοψε μεν το μούσι του, αλλά έδωσε το κάτασπρο μoustάκι του κατάμαυρο.

Όταν ήρθε ή ώρα να παρουσιαστούν οι αυλικοί στους βασιλείς για να υποβάλουν τας εύχας των, ή 'Αμαλία βλέποντας τον Τουρέτ με όλαμυρο μoustάκι, ξαφνιάστηκε.

—Διατί, κύριε Τουρέτ, έβάψατε τον μoustάκα σας; ρώτησε ή 'Αμαλία.

—Μεγαλειότητι, απάντησε εκείνος, που ήταν και φρουράρχος των 'Ανακτόρων, το μoustάκι μου πεινεί όλόν τον θάνατον του συντροφού του μoustίου...

Η 'Αμαλία δεν κρατήθηκε και γέλασε με όλη της την καρδιά, μαζί της γέλασαν και οι άλλοι, καθώς και ο βασιλιάς 'Οθων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

- "Εθιμα και παραδόσεις του λαού μας για την ευνοια της τύχης. • Το «ποδαρικό» και το «γούρι».
- Το έθιμο του «βασίλεματος» της κάθε δουλειάς.

«Αρχιμηνιά κι' αρχιχρονιά κι' άρι-καλός μας χρόνος.

Εύχεται και τραγουδάει ο ελληνικός λαός σ' όλα τα γεωγραφικά διαμερίσματα της Ελλάδος. Ο έρχομος του καινούργιου χρόνου γίνεται δεκτός με αίσθημα και εκδηλώσεις, που δε μοιάζουν με καμμία άλλη περίπτωση.

Στην ημέρα της Πρωτοχρονιας συγκεντρώνεται όλη η λαϊκή άγωνα κι' η αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής, μέσα στο μέλλον, στα πλαίσια που χαράζει το νέο ημερολογιακό έτος. Μπροστά στο χρόνο που γεννιέται, καθώς ο παλιός κυλάει και φεύγει από τη ράχη του παλαιπωρημένου ανθρώπου, η ευχή κι' η επιθυμία μεγαλώνουν στη συνείδηση του λαού, που διψά ν' απαλλαγεί από τις πίκρες, που του έδωσε ο προηγούμενος χρόνος.

Δύο είναι τα κύρια χαρακτηριστικά στον έορτασμό της ελληνικής Πρωτοχρονιας. Πρώτον: οι εκδηλώσεις έχουν κέντρο το σπίτι, το νοικοκυριό με έρεια τη γυναίκα του σπιτιού. Δεύτερον: Οι εκδηλώσεις κλείνουν έναν μυστικισμό, μία μεταφυσική ερμηνεία της ζωής κι' έχουν πολύ στενή σχέση με τη μαγεία, που από τις πρωτόγονες εποχές σφράγιζε τις τελετουργίες των ανθρώπων.

Παντού, στην Ελλάδα κι' όπου έζησαν και ζούν Έλληνες, πλήθος είναι οι δοξασίες, οι παραδόσεις, τα έθιμα και, κάποτε, για να είμαστε ακριβέστεροι, οι δεισιδαιμονίες γύρω στην Πρωτοχρονια.

Γενικό φαινόμενο είναι να φτιάχνουν οι νοικοκυρές γλυκά την παραμονή κι' ανήμερα της Πρωτοχρονιας. Από τις φτωχές τηγανίτες και τους λουκουμάδες, ως τους κουραμπιέδες, τα μελομακάρονα και τους μπακλαβάδες. Και πριν απ' όλα η βασιλόπιτα.

Ο καινούργιος χρόνος πρέπει να μπη «γλυκαμένος», λένε οι χωρικοί μας. Ν' αντανακλά δηλαδή επάνω του η ευχαρίστηση κι' η χαρά που νοιώθουν οι σπιτικοί καθώς δοκιμάζουν δτι γλυκοί τους έτοιμάσε η μαστοριά της νοικοκυράς, ανάλγοις πάντα με την οικονομική τους κατάσταση.

Είναι ανάγκη να προσθέσουμε ότι οι χωρικοί μας, που ούτε πολλή ζάχαρη μπορούν να ξεδεύουν, ούτε μέλι από δική τους παραγωγή έχουμε αρκετό, δε γεύονται συχνά το γλυκίσμα. Με λαίμαργια περιμένουν την Πρωτοχρονια για να

πάρουν μέρος στην απόλαυση, που χαρίζει η κάποια σπατάλη της ζάχαρης.

Όσο για τη βασιλόπιτα κι' εδώ έχουμε πολλές ποικιλίες στην έτοιμασία της. Στις πολιτείες ακόμα και σε πολλές περιοχές της Ελλάδος (Πελοπόννησος, Κρήτη κ.λ.π.), οι νοικοκυρές έτοιμάζουν ή αγοράζουν από το ζαχαροπλαστέιο, είτε το φούντο τη γνωστή μας πτήτα. Κάπου είναι κρυμμένο το νόμισμα, που ο τυχερός θα το βρει στο κομμάτι που θα του τύχει.

Στη Ρούμελη όμως δεν ξέρουν αυτόν τον τύπο της βασιλόπιτας. Όνομάζουν έτσι την πτήτα της Πρωτοχρονιας, που η κατασκευή της δε διαφέρει από τις συνηθισμένες πτήτες, που φτιάχνουν στο σπίτι κάθε τόσο, αντί να μαγειρέψουν φαγητό κατσαρόλας. Γίνεται με φύλλα από σιταρισό αλεύρι που τ' ανοίγει η νοικοκυρά με τον «πλάστη» (μία στρογγυλή ξύλινη ρίγα) πάνω στο «πλάστη» (στρογγυλή σανίδα συνήθως από ξύλο πλατάνου) και στο «σκαφίδι» (σκάφη του ζυμωτή). Τα φύλλα στρώνονται στο ταψί με φιλοκομμένο κολοκύδη ή πράσο ή σπανάκι ή με τυρί. Βάζουν και άγνο βούτυρο ή λάδι ή χοιρινό λίπος (τη «γλίνα»). Δεν λημονούν να βάσουν το άσπασμένο νόμισμα σε κάποιο μέρος. Μα τις περισσότερες φορές δεν αρκούνται μόνο σ' αυτό. Δεν θέλουν να ξέσουν μόνο τον τυχερό στα χρήματα. Θέλουν να προβλέψουν μέσα από το σκοτάδι, που απλώνει μπροστά στα μάτια του ανθρώπου το μέλλον και να μάθουν ποιος θάνα ο τυχερός στα ζώα (κτηνοτροφία), στα σπαρτά (γεωργία), σ' αμπέλια κ.λ.π. Κρύβουν, λοιπόν, μέσα στα φύλλα της πτήτας ένα κλωνί άχυρο ή τριφύλλι, δυο-τρία σπειριά σιταίρι για φασόλια, ένα κοτσάνι σταφυλιού.

Χαρές και ξεφωνητά το μεσημέρι της Πρωτοχρονιας, που κόβεται η πτήτα σε κομμάτια, όλα είναι τα μέλη της οικογένειας (παρόντα κι' άπόντα) μ' ένα παρappa κομμάτι για το σπίτι, που συμβολίζει την οικογένεια, την όμαδική δράση, την τύχη της συλλογικής δουλειάς κατά τον έρχομο χρόνο.

Στην Κρήτη (περιφέρεια Χανίων) οι νοικοκυρές το ξημέρωμα της Πρωτοχρονιας κλωνουν τη στάμνα με το νερό μέσα στο σπίτι κι' ύστερα πηγαίνουν στην

δρύσι και τη γεμίζουν. Μετά τη λειτουργία της εκκλησίας ξαναφέρνουν στο σπίτι την εικόνα από το εικονοστάσι του σπιτιού, που την ημέρα των Χριστουγέννων την πήγανε στην εκκλησία. Ύστερα από το μπάσιμο της εικόνας στο σπίτι κανονίζουν και μπαίνει ο πρώτος ξένος στο σπίτι, αυτός που κάνει το «ποδαρικό» της καινούργιας χρονιάς. Πρέπει πάντα να είναι αγόρι, γιατί, το κορίτσι, ή γυναίκα γενικώς δεν φέρνει, λένε, γούρι στο σπίτι. Το παιδί, λοιπόν, θα μπη στο σπίτι, θα ευχηθεί «καλή - χρονιά», θα το κεράσουν και θα φύγει. Αν η χρονιά πάη καλά για το σπίτι πιστεύουν πως έχει να κάνει και το «γούρι» του παιδιού με το «ποδαρικό».

Στη Φθιώτιδα οι νοικοκυρές πηγαίνουν το πρωί στη δρύσι του χωριού να πάρουν νερό σταυρώνουν τη δρύσι και την κερνούν ένα νόμισμα. Συχνά της προσφέρουν από τα προϊόντα του σπιτιού: Λίπος, χοιρινό, φασόλια, στάρι.

Μία κάπως σχετική προσφορά κάνουν κι' από βραδύς, παραμονή της Πρωτοχρονιας στην «παραστιά» (έστια, τζάκι του σπιτιού). Βάζουν ξύλα από κάθε δένδρο, ανάδουν και κρατούν αναμμένη ως τον έρχομο του νέου χρόνου δυνατή φωτιά, που η μυρωδιά της, ή λάμψη της κι' η ζεστασία της, δημιουργούν μία ξεχωριστή ατμόσφαιρα, για τις άρες αυτές που έρχεται ο νέος καλός χρόνος. Τη συνήθεια αυτή την ονομάζουν «βασίλεμα της φωτιάς».

Μα δε «βασίλευουν» μόνο τη φωτιά. Ο γραμματισμένος «βασίλευει» τα βιβλία του, ο κυνηγός τα όπλα του, ο μάστορας τα εργαλεία και πριν απ' όλους η κάθε κοπέλλα τα κεντήματά της και τα εργοχειρά της. Πρέπει δηλαδή, «για το καλό», όπως λένε, να κάμη «γούρι» ο καθένας τη δουλειά του.

Σχετική με την εγκαίνιαση του νέου χρόνου με κάποια ευνοια της τύχης και με κάποιο κέρδος είναι και η συνήθεια του χαρτοπαίγδιου παραμονή της Πρωτοχρονιας. Στην Κρήτη, όλοι οι άνδρες θα παίξουν την τύχη τους στα παζαριά. Κι' αν δεν θέλουν να παίξουν με χρήματα παίρνουν μαζί τους στο καφενείο μία σκακούλα με... καρύδια! Αυτά θα παίξουν.

Μέσα, βέβαια, σ' όλες αυτές τις συνήθειες και τις παραδόσεις ελάχιστη πίστις και συνειδητή σκοπιμότητα κλείνεται. Οι αντιλήψεις για τον έκδικισμό της τύχης και της προκοπής μέσα στα χρόνια, που διαδέχονται το ένα το άλλο, με τέτοια μέσα, δεν βρίσκουν σήμερα έδαφος. Μένουν όμως οι συνήθειες αυτές σ' α μια παράδοση γεμάτη γραφικότητα, που ποικίλλει την πρώτη του έτους και της δίνει εθνικό χρώμα.

Χ ΜΗΧ.

Ρουθ Χάμπτον

ΕΡΧΟΤΑΝ ΠΑΝΤΑ ΠΡΩΤΗ. ΑΛΛΑ ΜΕ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΗΡΘΕ ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΕ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΣΤΗΝ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΗΣ

Η ΛΗ της τη ζωή, δηλαδή 20 χρόνια τώρα, η Ρουθ Χάμπτον λαμβάνει μέρος σε διαγωνισμούς όμορφιάς. Και κερδίζει, πάντα, τα πρώτα βραβεία! «Έτσι, η όμορφη αυτή κοπέλλα υπήρξε διαδοχικά «Το πιο όμορφο μαρόν», «Το πιο γοητευτικό παιδί», «Η ωραιότερη μαθήτρια». «Η πιο όμορφη κόδερ γκέρλ» και ούτω καθ' εξής. Ο μεγαλύτερος και πιο άφωτισμένος θαυμαστής της Ρουθ σε όλους της τους διαδοχικούς θριάμβους υπήρξε ο πατέρας της, ένας «αχιφύλακας της αστυνομίας του... Τζέρεμυ».

Η μητέρα της Ρουθ είναι δασκάλα, και είχε την ελπίδα πως η όμορφη και γοητευτική κόρη της θα ακολουθούσε τα βήματά της. Και η αλήθεια είναι πως η Ρουθ το προσπάθησε. Αλλά ύστερα από 6 μηνών φοίτησι στο Κολλέγιο Κρατικών Διδασκάλων του Νιού Τζέρσεϊ, κατάλαβε πως δεν ήταν φτιαγμένη γι' αυτή τη σταδιοδρομία. Πήγε στη Νέα Υόρκη, έγινε φωτογραφικό μοντέλο και άρχισε να εμφανίζεται σε ραδιοφωνικά σκέτες. Το 1952, πήγε στην Καλιφόρνια ως εκπρόσωπος της Πολιτείας της στο διαγωνισμό για την ανάδειξη της «Μis Υφήλιος». Εκεί, για μία φορά στη ζωή της, δεν ήρθε πρώτη, αλλά... δεύτερη. Αυτό όμως σήμανε την αρχή της κινηματογραφικής της καριέρας: «Η Γιουνίβερσαλ την προσέλαβε με συμβόλαιο, και έχει εμφανισθεί ήδη σε αρκετά φιλμ, μεταξύ των οποίων και στο «Ατέλειωτο ρομάντο», τη ζωή του Γκλέν Μίλλερ, που παίχθηκε πριν από λίγο στην Αθήνα. Το γεγονός ότι η Ρουθ μοιάζει τόσο πολύ με τη Χέντυ Λαμάρ, δεν φαίνεται να επηρέασε διόλου την καριέρα της, που προμηνύεται θριαμβευτική».

Θέλετε να μάθετε τα χαρακτηριστικά της; Μαύρα μαλλιά, γαλανά μάτια, ύψος 1,68, βάρος 54,5 κιλά.

ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ «ΔΩΡΟ»

ΤΟΥ ΗΛ. Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ βράδυ. Η γιορτή του «ρεβεγιόν» δρiscεται στο φόρτε της. Στις μεγάλες σάλες, άντρες και γυναίκες, χορεύουν με τα πρόσωπα ξαναμμένα, απ' το καλοριφέρ, το πιστό και τον έρωτα. Η γυναίκα βρίσκεται στις δόξες της. Είναι το θήλυ, που αποχαιρέτησε τη φρεσκάδα της πρώτης νεότητος και έβθασε στην ηλικία, που ασφυκτιά από τους χυμούς της ωριμότητος. Είναι ο καρπός του φθινοπώρου — λιγότερο τραγανός, αλλά πολύ γλυκύτερος από το φρούτο του Ιουνίου. Το φλέγ την κυκλώνει από παντού, η ατμόσφαιρα γύρω της είναι ηλεκτρισμένη — κι' αυτή τ' ακούει όλα με μάτια που λάμπουν, με χείλια γεμάτα δυσσινία χαμόγελα, με προθυμία που ανάδει φωτιές. Κι' ο άντρας — ο άντρας της — την παρακολουθεί με σμικτοφρυδική ανησυχία, με σκοτεινές λάμψεις εκπλήξεως κι' απορίας στα μάτια του, ώσπου, σε μία στιγμή, βρίσκονται μόνοι, οι δυο τους, στη μικρή βεράντα. Και...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με τη φωνή του γεμάτη έκπληξη κι' επίπληξη). — Κάτια! Τ' είν' αυτό; Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με ζωηρό χτυποκαρδί). — Ποιό;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με σοβαρό τόνο). — Δεν το βλέπεις; Δεν το νοιώθεις; Δεν αισθάνεσαι, πως άποψε έχει αλλάξει σε σένα κάτι; Εγώ, τουλάχιστον, δεν μπορώ να σ' αναγνωρίσω! Πού είναι άποψε η Κάτια. — Εκείνη η Κάτια, που την ξέρα τόσα χρόνια, η σοβαρή και απάλη, η συγκρατημένη και φίνα;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (που νοιώθει την αλήθεια και γεμίζει τ' ό μ ο). — Δηλαδή...θες να πής, πως άποψε... εξώκειλα;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (ήρεμα). — Η λέξις είναι σκληρή. Δεν μπορεί να σταθεί σε σένα... Όμως, η αλήθεια είναι πως άποψε, έτσι άπρόοπτα κι' άπροσδόκητα, έχασες τον εαυτό σου! Τ' αρνείσαι;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (που τ' αματία της γεμίσαν κιόλας με δάκρυα). — Όχι... (πίο σιγά) Δεν τ' αρνείμαι... (μικρός λυγμός) Είναι αλήθεια!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (δένει κιόλας στην ψυχή της κάποιο δράμα και, σχεδόν, τρομάζει. Με δυνατή φωνή). — Κάτια! (πίο σιγά, σχεδόν βραχνά) Υπάρχει κανείς;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (δέν μπορεί πια να συγκρατηθεί και ξεσπάει σε κρουνούς δακρύων). — Πώς το φαντάστηκες... (κλαίει άπαρηγόρητα) Πώς μπόρεσες να το πής... Πώς μπόρεσες να το πής... (άσυναίσθητα σχεδόν, μπαίνει μέσα στην αγκαλιά του, στριμώχνεται, κουλουριάζεται, για να χωρέσει όλόκληρη).

Ο ΑΝΤΡΑΣ (σφίγγοντας την τρυφερά). — Τότε;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (σιγά). — Άποψε, μούφερε ο Άη - Βασίλης το δώρο του...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (περίεργα). — Έννοείς το δακτυλίδι, που σου χάρισα;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Όχι... Όχι... Κάτι άλλο...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (καχύποπτα). — Καί... ποιος σ' όφερε;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ο Άη - Βασίλης σ' όφερε... Ο Άη - Βασίλης του 1955...

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Κοροϊδεύεις τώρα;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. (με βαθεία μελαγχολία). — Όχι... σοβαρά το λέω... Μοι τόφερε, χωρίς να το περιμένω και το βρήκα άποψε, ξαφνικά, εκεί που το είχα κομμένο...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με την περιέργεια στο κατακόρυφο). — Πού;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (άπελπισμένα). — Στα μαλλιά μου! (με τραγικό ύφος, σ' α' αναγγέλλει μια καταστροφή) Άποψε, καθώς χτενίζομουν μπροστά στον καθρέφτη, το βρήκα το στυγνό, το απαίσιο δώρο του... (πίο σιγά) Μιά άσπρη τρίχα! (με τρόμο) Γερνάω λοιπόν;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (τη σφίγγει πίο δυνατά). — Κουτό! Είσαι πίο όμορφη από κάθε άλλη φορά...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με αγωνία). — Δεν ξέρω... Όμως το δώρο του, το δώρο που μούφερε ο Άη - Βασίλης του 1955, με άναστατάσε...

Ός εκείνη τη στιγμή με κούρασε ο θαυμασμός των ανδρών, μ' ένοχλούσαν τα κομψοκίμεντα τους... Και ξαφνικά... (με τ' αματία ορθάνοιχτα και με το βλέμμα της χαμένο σε μιαν ολόδοξη προοπτική) ...ένοιωσα την άναγκη ν' ακούσω τέτοια λόγια, να δεχτώ τέτοιους θαυμασμούς! Μόνον έτσι βάθρικα τη δύναμη ν' αδιαφορήσω για το ύπουλο δώρο, να πιστέψω πως ήταν δόλιο και κακόζηλο...

(σωπαίνει, άνασαινει βαρεία) Γι' αυτό στο άπομινό «ρεβεγιόν» δεν ήρθε η Κάτια, που ήξερες, — ήρθε μία άλλη Κά-

τια, έλαφρή κι' επιπόλαιη, αυτή που προκάλεσε την απορία και την έκπληξη σου... (Μεγάλη σιγή)

Ο ΑΝΤΡΑΣ (σιγά). — Τόσο πολύ σ' ενδιαφέρει, λοιπόν, ο θαυμασμός που προκαλείς στους άλλους;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με ειλικρίνεια). — Ναί... (μικρή σκέψη και, μετά, σταθερά, με πεποίθηση) Όχι, όμως, για κείνους...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (κάπως πικρόχολα). — Αλλά; Για ποιόν; Η ΓΥΝΑΙΚΑ (άπλά, ήρεμα, αλλά πειστικά). — Για σένα!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με ειλικρίνεια). — Δεν το καταλαβαίνω...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (τρυφερά). — Δεν είσαι γυναίκα, αγάπη μου, και γι' αυτό δεν μπορείς να το καταλάβεις... Όμως, για κείνη μια προσπάθεια... (φιλάρεσκα) Θέλω, αυτό που προσφέρω σε σένα, να είναι κάτι διαλεχτό, κάτι περιζήτητο, κάτι που θάκανε όλους τους άντρες εύχισμένους, — αν το είχα!

Και ως τώρα, πίστευα πως ήταν δόλιο και κακόζηλο... (σωπαίνει, άνασαινει βαρεία) Γι' αυτό στο άπομινό «ρεβεγιόν» δεν ήρθε η Κάτια, που ήξερες, — ήρθε μία άλλη Κά-

τια, έλαφρή κι' επιπόλαιη, αυτή που προκάλεσε την απορία και την έκπληξη σου... (Μεγάλη σιγή)

ΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ ΜΑΣ

● ΕΜΠΡΟΣΘΟΦΥΛΛΟ. — Η γνωστότατη για την όμορφη και χάρη της Γαλλίδα ήθοποιος του κινηματογράφου ΝΤΑΝΥ ΡΟΜΠΕΝ, άπευθύνει στις αναγνώστριες της «Γυναίκα» τις θερμότερες ευχές για τον καινούργιο χρόνο

● ΤΟ ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

● ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ...ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΑ ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΜΟΝΗ ΣΑΣ. — Πλέξτε με μαλλί χρωματιστό τα διάφορα κομμάτια του σώματος του κάθε ζώου. Όλα πλέκονται με βελονάκι σε σκέτη πλέξη. Τα κεφάλια θα τα αρχίσετε από το κέντρο, θα σχηματίσετε μία σφαίρα και με το γέμισμα θα της δώσετε το σχήμα που θέλετε. Τα άλλα μέλη του σώματος πλέξετε τα μονοκόμματα και ράψτε τα στο πίσω μέρος. Γεμίστε τα με αρκετό μπαμπάκι, ή μαλλί. Τα αυτιά θα πλεχθούν ξεχωριστά και θα ραφτούν. Επίσης θα πλέξετε ξεχωριστά το ζακετάκι του άσπρου γάτου και τα γάντια του, καθώς και τις τσιράντες και το κούρετο του κουνελιού. Κεντίστε με μαλλί τα μάτια, τις μύτες, τα στόματα και τα κοτσάκια. Αν θέλετε τα μάτια του λιονταριού και τα μουσούς ακούδους, φτιάξτε τα από διπλές χάνδρες. Η χαιτή του λιονταριού θα γίνη από μαλλί που θα το περνάτε με μία μαρκοβελόνα στο κεφάλι, θα το δένετε, και θα το κόβετε όσο μακριά θέλετε. Ένα φόρεμα στην αρκούδα, από μία παλιά όργαντινα, και δυο χρωματιστές κορδέλες, μία για τον γάτο και μία για το λιοντάρι, και ο ζωολογικός κήπος του παιδιού είναι τώρα έτοιμος να... λειτουργήσει.

ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΝΙΑΟΥ — ΝΙΑΟΥ;

— «Όχι, αγόρι μου, δεν κάνει να το άνοίξης πριν από αύριο. Ο μπαμπάς κι' εγώ θέλουμε να σου κάνουμε μία έκπληξη!...

τια, έλαφρή κι' επιπόλαιη, αυτή που προκάλεσε την απορία και την έκπληξη σου...

(Μεγάλη σιγή)

Ο ΑΝΤΡΑΣ (σιγά). — Τόσο πολύ σ' ενδιαφέρει, λοιπόν, ο θαυμασμός που προκαλείς στους άλλους;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με ειλικρίνεια). — Ναί... (μικρή σκέψη και, μετά, σταθερά, με πεποίθηση) Όχι, όμως, για κείνους...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (κάπως πικρόχολα). — Αλλά; Για ποιόν; Η ΓΥΝΑΙΚΑ (άπλά, ήρεμα, αλλά πειστικά). — Για σένα!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με ειλικρίνεια). — Δεν το καταλαβαίνω...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (τρυφερά). — Δεν είσαι γυναίκα, αγάπη μου, και γι' αυτό δεν μπορείς να το καταλάβεις... Όμως, για κείνη μια προσπάθεια... (φιλάρεσκα) Θέλω, αυτό που προσφέρω σε σένα, να είναι κάτι διαλεχτό, κάτι περιζήτητο, κάτι που θάκανε όλους τους άντρες εύχισμένους, — αν το είχα!

Και ως τώρα, πίστευα πως ήταν δόλιο και κακόζηλο... (σωπαίνει, άνασαινει βαρεία) Γι' αυτό στο άπομινό «ρεβεγιόν» δεν ήρθε η Κάτια, που ήξερες, — ήρθε μία άλλη Κά-

τια, έλαφρή κι' επιπόλαιη, αυτή που προκάλεσε την απορία και την έκπληξη σου... (Μεγάλη σιγή)

Ο ΑΝΤΡΑΣ (σιγά). — Τόσο πολύ σ' ενδιαφέρει, λοιπόν, ο θαυμασμός που προκαλείς στους άλλους;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με ειλικρίνεια). — Ναί... (μικρή σκέψη και, μετά, σταθερά, με πεποίθηση) Όχι, όμως, για κείνους...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (κάπως πικρόχολα). — Αλλά; Για ποιόν; Η ΓΥΝΑΙΚΑ (άπλά, ήρεμα, αλλά πειστικά). — Για σένα!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με ειλικρίνεια). — Δεν το καταλαβαίνω...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (τρυφερά). — Δεν είσαι γυναίκα, αγάπη μου, και γι' αυτό δεν μπορείς να το καταλάβεις... Όμως, για κείνη μια προσπάθεια... (φιλάρεσκα) Θέλω, αυτό που προσφέρω σε σένα, να είναι κάτι διαλεχτό, κάτι περιζήτητο, κάτι που θάκανε όλους τους άντρες εύχισμένους, — αν το είχα!

Και ως τώρα, πίστευα πως ήταν δόλιο και κακόζηλο... (σωπαίνει, άνασαινει βαρεία) Γι' αυτό στο άπομινό «ρεβεγιόν» δεν ήρθε η Κάτια, που ήξερες, — ήρθε μία άλλη Κά-

τια, έλαφρή κι' επιπόλαιη, αυτή που προκάλεσε την απορία και την έκπληξη σου... (Μεγάλη σιγή)

Ο ΑΝΤΡΑΣ (σιγά). — Τόσο πολύ σ' ενδιαφέρει, λοιπόν, ο θαυμασμός που προκαλείς στους άλλους;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με ειλικρίνεια). — Ναί... (μικρή σκέψη και, μετά, σταθερά, με πεποίθηση) Όχι, όμως, για κείνους...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (κάπως πικρόχολα). — Αλλά; Για ποιόν; Η ΓΥΝΑΙΚΑ (άπλά, ήρεμα, αλλά πειστικά). — Για σένα!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με ειλικρίνεια). — Δεν το καταλαβαίνω...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (τρυφερά). — Δεν είσαι γυναίκα, αγάπη μου, και γι' αυτό δεν μπορείς να το καταλάβεις... Όμως, για κείνη μια προσπάθεια... (φιλάρεσκα) Θέλω, αυτό που προσφέρω σε σένα, να είναι κάτι διαλεχτό, κάτι περιζήτητο, κάτι που θάκανε όλους τους άντρες εύχισμένους, — αν το είχα!

Και ως τώρα, πίστευα πως ήταν δόλιο και κακόζηλο... (σωπαίνει, άνασαινει βαρεία) Γι' αυτό στο άπομινό «ρεβεγιόν» δεν ήρθε η Κάτια, που ήξερες, — ήρθε μία άλλη Κά-

κοινή και άσχημη... (σωπαίνει με τ' αματία της γεμάτα αγωνίες).

Ο ΑΝΤΡΑΣ (τρυφερά). — Κουτό κορίτσι... Και ποιος σου έλεγε, πως αυτό που μου προσφέρεις και που μου άρέσει πάνω απ' όλα, είν' εκείνο, που βλέπεις στον καθρέφτη;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Μα...

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Σσσστ... Σώπα... Υπάρχει σε σένα, κάτι άλλο, πίο βαθύ, που στέκεται πάνω απ' το Χρόνο και που κανένας Άη - Βασίλης δεν μπορεί να το κλονήσει με τα επικίνδυνα δώρα του... (τρυφερά) Αυτό αγαπώ σε σένα, Κάτια...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με λαχτάρα). — Και θα τ' αγαπάς πάντα;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Πώς μπορεί να γίνη αλλιώς;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (κρεμιέται απ' το λαιμό του). — Αγάπη μου...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (τη φιλάει με πάθος). — Μικρή μου...

(Μένουν κι' οι δυο σφιχταγκαλιασμένοι, ώσπου προβάλλουν στη βεράντα δυο - τρεις «εορταζόντες»).

ΟΙ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΕΣ (με κατάπληξη). — Μπάρ... μπάρ... Τ' είν' αυτό; Είκοσι χρόνια σύζυγοι καί... ξεμονοχιαστήκατε σ' αν ξεπεταρούδια;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (γελαστά). — Είναι το φιλι του «ρεβεγιόν»... (στη γυναίκα του) Χρόνια πολλά, αγάπη μου...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (εύχισμένα). — Χρόνια πολλά...

Αύ λ α ί α

● ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Ο νεώτερος ζωγράφος του κόσμου είναι ηλικίας 8 ετών: ο Κλαύδιος Όκομότη, από πατέρα Γκιαννέζο και μητέρα Γαλλίδα, που ζή σήμερα στο Παρίσι. Ο μικρός καλλιτέχνης θα επισκεφθεί σύντομα το Τόκιο, όπου θα εκθέσει 600 ζωγραφικούς πίνακες. Τα έργα του — όλα τοπία — παρουσιάζουν εξαιρετικό ενδιαφέρον.

● Μία κουζίνα χωρητικότητας ...6.000 λιτρών χρησίμευσε, στις πρόσφατες γιορτές του Καμολί, κοντά στη Γένοβα, για το μαγείρεμα τριών τόννων ψαριών! Η κουζίνα αυτή, μεναδική στο είδος της, έχει διάμετρο 4 μέτρων και βάθος 0,50 μ., και ζυγίζει 1.000 κιλά. Για κάθε...τηγανιά χρειάζονται 1256 λίτρος λάδι!...

ΟΛΑ ΕΝ ΤΑΞΕΙ

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΘΕΟΤΟΚΑ

• Η 'Ισμήνη ακούμπησε σ' ένα πα-
ράθυρο, στραμμένη στη φίλη της.
Εικονογρ.: Α. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΚΥΛΟΣ γαύγισε στον κήπο, έχθρικά στην άρχη κι' ύστερα παιχνιδιάρικα και χαδιάρικα. Κά-
ποιος φίλος έρχότανε κι ο σκύ-
λος τον είχε καταλάβει κ' έ-
τρεχε να τον καλωσορίσει.

Η 'Ισμήνη σταμάτησε το
πιάνο και στράφηκε προς την
είσοδο ελαφιασμένη. Η πόρτα
ήταν ορθώνοιχτη απάνω στη θε-
ράντα που φωτιζότανε από το
εσωτερικό. Έξω, τα πυκνά
φυλλώματα της Κηφισιάς είχα-
νε κιόλας θυσιστεί στο σκο-
τάδι.

—Θα είναι η Μάρθα, είπε η
'Ισμήνη.

Η μητέρα της, η κ. Νικοδή-
μου, ακούμπησε το δίδυλο της
στά γονάτια της και άνασχη-
θηκε ελαφριά στο καθίσμα της.

—Πήρε άραγε μία απόφα-
ση; ρώτησε κοιτάζοντας προς
την είσοδο.

—Ήτανε μία γυναίκα μεσόκο-
πη, δυνατή και ευγενική, με
καστανά μαλλιά άσπρισμένα
στους κροτάφους. Το δίδυλο
που διάβαζε ήτανε η «Σαρτρζ
της Πάρμας» του Σταντάλ.

Βισκότια βήματα ακούστη-
καν στις σκάλες της θεράντας
κ' η Μάρθα Διαμαντοπούλου
πρόβαλε θαφνικά μες στο φως
της εισόδου και στάθηκε εκεί
μερικές στιγμές. Ήτανε μία
παλιά συνήθεια της άποκτημένη
αυδωρμής, να μην μπαίνει υ-
πονοίας στις κάμαρες, αλλά να
στέκεται έτσι μερικές στιγμές
στο κατώφλι, για να δει και
για να τη δούνε, και για να
προετοιμαστούνε να τη δεχτού-
νε όπως της αξίζει. «Έλαμπε τό-
τε ο κόσμος όλος τριγύρω της,
από νιότη, όμορφιά και χαρά
ζωής. Ύστερα προχωρούσε,
σιγανή και επιβλητική, μες στη
λάμπη που είχε δημιουργήσει
ή παρουσία της, και μάζευε α-
διάφορα το θαυμασμό των άν-
θρώπων σαν έναν όφειλόμενο
φόρο.

—Σε περιμένω από το πρωί,
μουρούριε η 'Ισμήνη.

Η Μάρθα χαμογέλασε, και
ρέτησε με οικειότητα και προ-
χώρησε να σφίξει το χέρι που
της έτεινε η κ. Νικοδήμου. Ή-

τανε ξεσκούφωτη, τα μπράτσα
της γυμνά ως τους ώμους, ή-
λιοκαμψή, και ολόδροση, βαρ-
ρείς κ' έβγαине τη στιγμή εκεί-
νη από τη θύλασσαν. Φορούσε
ένα κίτρινο λινό φουστανί, σφιγ-
μένο στη μέση με μία παρδα-
λή χωριατική ζώνη. Φορούσε
κ' ένα κατάλευκο και πολύ
νταφνικό κοκκαλένιο βραχιόλι που
ξεχώριζε απότομα απάνω στο
πυρωμένο δέρμα της. Ήτανε
κομψή με το τίποτα, φυσικά
και άπείριττα σαν ένα λουλούδι.

Ήτανε κοκέτα ώστόσο, άλ-
λά με τον τρόπο της. Λόγου

ή τρεις μέρες πριν, ώστε να
παλιώσει λιγάκι η κόμμωση
και να μη μοιάζει σά μιά κού-
κλα θαυμάση από το κουτί.
Έντελως ξεχωριστή σημασία
έδινε στις κάλτσες της. Σχετι-
κά μάλιστα με το περίπλοκο
αυτό ζήτημα των καλτσών είχε
πάρει κάποτε μία πρωτοβουλία
και σοβαρό αντί-
έπαναστατικό, με σοβαρό αντί-
κτυπο στη διωμηχανική ζωή της
χώρας Ήτανε μία από τις πρώ-
τες άθηνάιες που άποφάσισαν
να μη φορέσουνε πια ποτέ κάλ-
τσες με μπαγκέττα. Θα προτι-
μούσε να μείνει τρεις μέρες
νηστική παρά να βάλλει κάλτσες
με μπαγκέττα. Φορούσε τις
κάλτσες της πάντα από την ά-
νάποδη για να μη γυαλίζουν.

—Λοιπόν, να σε συγχαρώ-
με; ρώτησε η κ. Νικοδήμου γε-
λαστά.

—Όχι άκόμα, άποκρίθηκε
η Μάρθα.

Πλησίασε την 'Ισμήνη, που
δεν είχε κουνήσει από τη θέση
της, και τη φίλησε στο μέτω-
πο. Ύστερα κάθισε σ' ένα
σκαμνί κοντά στην κ. Νικοδή-
μου, ζάρωσε εκεί και κοιτάζε
τη μεσόκοπη κυρία μ' ένα ύφος
παιδικό, παιχνιδιάρικο και πο-
νηρό.

—Τελείωσαν όμως τα ψέ-
ματα, συνέχισε. Αύριο πρέπει
να κανονίσω τη θέση μου, να
πιά ναι ή όχι. Ο άνθρωπος πε-
ριμένει δυο μήνες. Δεν του φέρ-
θηκα πολύ καλά το ξέρω. Μά,
τελοσπάντων, δεν παντρεύεται
κανείς χωρίς να το συλλογι-
στεί.

—Είμαι πολύ άνυπόμονη να
γνωρίσω τον κ. Καραμπέτσα,
είπε η κ. Νικοδήμου. Ακούω
τόσα καλά από παντού.

Η Μάρθα έκανε μία χειρο-
νομία μεγάλης άμνηχανίας.

—Ω ναι, είπε, έχει πολύ
καλή φήμη. Κ' εγώ είμαι πρό-
θυμη να του άναγνωρίσω όλα
τα χαρίσματα. Μά πώς να κά-
νω που δεν τον αγαπώ;

Η 'Ισμήνη έσκυψε στο πιά-
νο και περπάτησε ελαφριά τα
δάχτυλά της στα κόκκαλα. Οι
νόστες άνήχησαν για μία στιγ-
μή άσυνάρτητα και άσκοπα.
Ύστερα στράφηκε πάλι προς

τη Μάρθα νευρική και άνήσυ-
χη.

—Φυσικά, συνέχισε αυτή,
δε γυρεύω από το γάμο τίπο-
τα καταπληκτικά και τρομα-
κτικά πράματα, τη μεγάλη ά-
γάπη, το μεγάλο πάθος, την
αιώνια πίστη. Πέρασα πια την
ηλικία που πιστεύει κανείς στα
παράμυθια.... Ά προπό, μία
μέρα άκουσα κάτι πολύ έξυ-
πνο: «Οι μεγάλοι έρωτες εί-
ναι σαν τα φαντάσματα. Ο-
λος ο κόσμος μιλά γι' αυτούς,
μά κανείς δεν τους είδε ποτέ».
Κ' εγώ δεν τους είδα ως ση-
μερα πουθενά και μπορώ να
ζήσω και χωρίς αυτούς. Μά
πάλι, να παντρευτώ χωρίς κα-
θόλου-καθόλου έρωτα, χωρίς
καν ένα μικρό-μικρούσικο έ-
ρωτα, έτσι μόνο και μόνο για
να μου κινήει ο ζήλος, έναν
έρωτα μαρμό; Βλέπετε τί όλι-
γαρκής που είμαι!

Η μεσόκοπη κυρία τα ήξε-
ρε βέβαια όλα αυτά, τα είχε
άκούσει πολλές φορές και δεν
της έκαναν καμμία έντύπωση.
Ήξερε, έξ άλλου, ότι οι γονείς
της Μάρθας ευνούσαν αυτόν
το γάμο. Προσπάθησε λοιπόν
κι αυτή να βοηθήσει με τον
τρόπο της την υπόθεση του κ.
Καραμπέτσα, σύμφωνα με τους
άγραφους και πατροπαράδο-
τους κανόνες της άλληλεγγύης
των γονέων.

—Ολιγαρκείς γινόμαστε ό-
λες μας, είπε, από τη στιγμή
που αρχίζουμε να παίρνουμε
τα ζητήματα στα σοβαρά. Τί
άλλο να κάνουμε; Τα όνειρα
είναι ένα πράμα, κ' η ζωή
είναι ένα άλλο πράμα.

Η ζωή
είναι μέτρια. Συμμορφωνόμαστε
λοιπόν και ζούμε όπως-όπως.
Δε μου φαίνεται όμως και τό-
σο δύσκολο να αισθανθείς και
σύ το μικρό σου έρωτα. Ένας
άνθρωπος που σ' αγαπά τόσο
πολύ, όπως άκούω—και όπως
σου άξίζει, —ένας άνθρωπος
τόσο άφοσιωμένος σε σένα, δεν
μπορεί να μη σε συγκινήσει λι-
γάκι στο τέλος. Ένας άντρας
άληθινά, στερεά, σοβαρά έρω-
τευμένος, είναι κάτι καλό—πί-
στεψέ με.

Η κ. Νικοδήμου χαμογέλου-
σε σοφά και έμπιστευτικά.

—Θα σου πω ένα μυστικό,
πρόσθεσε σιγανά. Πάλι οι μέ-
τριοι άντρες, οι άντρες που δε
λάμπουν με κανέναν τρόπο και
που δε συγκλονίζουν καθόλου,
είναι οι πιο βολικοί γι' αυτό
το σκοτεινό ζήτημα που λέγε-
ται εύτυχία. Οι άλλοι, οι έξαι-
ρετικοί άνθρωποι, άκόμα κι ό-
ταν δεν είναι άπατελώνες, είναι
τρικούτερο μπελάι.—σε δε-
βαιώ.

Φριχτή έγωνάθεια και
μεγάλος κεφαλόπονος. Προκο-
πή μαζί τους δε θα δεις. Τά-
ρα, βέβαια, εγώ που μιλά έ-
τσι, είμαι μία γυναίκα κουρα-
σμένη...

—Τελοσπάντων, άποκρίθη-
κε ζωηρά η Μάρθα χτυπώντας
τα χέρια της, του υποσχέθηκα
με λόγο τιμής, πώς αύριο θα
του δώσω μία όριστική άπα-
ν-

τηση. Θα έρθει σπίτι στις έ-
φτά το βράδι. Όταν σημάνει
η ώρα έφτά, θυμηθήτε με. Φαν-
τάζομαι πώς όλα θα έξαρτη-
θούν από το πώς θα ξυπνήσω
αύριο το πρωί.

Γέλασε λίγο.
—Επιμένει ο καημένος τό-
σο πολύ! συνέχισε. Είμαι, βλέ-
πετε, το ιδανικό της ζωής του,
είμαι το κέντρον του κόσμου!
Τί κουτά που είναι κατωμένος
ο κόσμος, θέε μου!... Συναδια-
βάσετε, βλέπω το Σταντάλ;
Είχε πάρει το δίδυλο στα
χέρια της και το φυλλομετρού-
σε μηχανικά.

—Ναι, για τέταρτη η πέμ-
πη φορά, είπε η κ. Νικοδή-
μου. Μου άρέσει πολύ αυτή η
αινιγματική δούκισσα Σανσε-
βερίνα. Τη φαντάζομαι πάντα
ντυμένη με μαύρο μεταί. Θα
ήμουν δεκαοχτώ χρονώ όταν
πρωτοδιάβασα την ιστορία της.
Όνειρεύομαι τότε πώς ήμουν
εγώ η δούκισσα Σανσεβερίνα,
μία δούκισσα αινιγματική... Μά κ'
η μικρή Κλέλια μου άρέσει,
που σας μοιάζει τόσο πολύ.

Το βλέμμα της πήγε κ' ήρ-
θε δυο-τρεις φορές από τη
Μάρθα στην 'Ισμήνη και χα-
μογέλασε με καλόβολη είρω-
νία.

—Ο γάμος είναι η μόνη
λύση, πρόσθεσε, άλλάγοντας
απότομα τόνο φωνής. Ο γά-
μος, το νοικοκυριό, τα μαρ-
—η μόνη λύση, κορίτσι μου, πι-
στεψέτέ με. Και ο κ. Καρα-
μπέτσα, κατά τα φαινόμενα,
είναι ένας καλός γάμος.

Η Μάρθα σηκώθηκε δίδυφο-
ρη κ' έκανε μερικά βήματα.
—Δε μου φαίνεται, άποκρί-
θηκε σοβαρότατα, να μοιάζω
καθόλου μ' αυτήν την Κλέλια.
—Αν μοιάζω με κάποιον μες
στο δίδυλό σας, μοιάζω μάλ-
λον με κείνο το θεότρελο αγό-
ρι που την αγαπούσε.

Κοντοστάθηκε άφαιρμένη.
—Ο καημένος ο κ. Καρα-
μπέτσα, είπε, δεν είναι κα-
θόλου τρελό αγόρι.... Ίσμήνη,
πρόσθεσε γυρνώντας προς τη
φίλη της, είμαι τόσο ώρα έ-
δώ κι άκόμα δεν άκούσα τη
φωνή σου.

—Σε άκούω, είπε η 'Ισμή-
νη, χαμογελώντας μελαγχολι-
κά.

Η 'Ισμήνη Νικοδήμου ήτα-
νε μία άερνη μορφή με έξαι-
ρετικά άπαλά χαρακτηριστικά
και χρώματα, ένα μισοσβεσμέ-
νο παστέλ της πιο λεπτεπίλε-
της τέχνης. Φωτιζότανε, θαρ-
ρείς, από μέσα, από μία κρυ-
μένη έστία πολύ διακριτικής
και θαδισής όμορφιάς. Δεν έλα-
μπε. Άφηνε μονάχα να μα-
τευτεί, να υπονοείται, να ύ-
ποβάλλεται, σιγανό και σκε-
πασμένο, το φως της άμορ-
φιάς. Δε γελούσε σχεδόν ποτέ,
και μιλούσε ελάχιστα. Την πε-
ρισσότερη ώρα που βρισκότα-
νε με άνδράποους, ξεχνιότανε ό-
νειροπαρμένη, άπορροφημένη
από τη σιωπηλή μουσική που
ανάδινε ή ύπαρξή της. Χαμο-
γελούσε πάντα λυπηρερά, με
μία άνεξήγητη και σπαραχτι-
κή μελαγχολία. Νόμιζε κανείς

πώς τα μεγάλα μάτια της έ-
κλαίγαν μες από το χαμογε-
λό της. Δεν είχε καμμία φίλη,
έξόν από τη Μάρθα, ούτε άλ-
λωστε και κανένα φίλο. Οι
σχέσεις της με τους νέους ή-
ταν άυστηρά τυπικές, ενώ η
Μάρθα είχε παρέα και οικειό-
τητα μ' όλο τον κόσμο, και φι-
λιότανε χωρίς μεγάλες δυσκο-
λίες. Για την 'Ισμήνη η κοινή
γνώμη της άθηνάικης νεολαίας,
ήτανε δυσμενέστατη. Τη θεω-
ρούσαν παντού ψυχρή, φαν-
ταγμένη, βαρετή και τελείως
άκατάλληλη για τα ζητήματα
του έρωτα. Οι μεσόκοπες κυ-
ρίες έλεγαν ότι πολύ δύσκολα
θα παντρευτεί — αν παντρευ-
τεί ποτέ.

Η Μάρθα κοιτάζε τη φίλη
μες στα μάτια.

—Θες να πάμε στην κά-
μαρά σου; ρώτησε. Να όφή-
σουμε ήσυχη και την κ. Νικο-
δήμου με τη δούκισσα Σανσε-
βερίνα.

Η κ. Νικοδήμου καταλάβαι-
νε πολύ καλά ότι οι δυο κο-
πέλλες θα είχανε πολλά ιδιαι-
τερα πράματα να πούνε την
παράμυθη των άρραδώνων της
μιάνης.

—Πηγαίετε, είπε. Θα ή-
θελα πολύ να διαβάσω λίγο ά-
κόμα. Συνεχίζουμε άργότερα
τη συζήτησή μας για τα με-
γάλα ζητήματα.

Έφυγαν ελαφριές και γορ-
γές. Τα βήματά τους άνηχη-
σαν στην ξύλινη σκάλα που ά-
νέβαινε στο άπάνω πάτωμα.
Κατόπι το γέλιο της Μάρθας,
μακρινό, μισοσβεσμένο. Μία
πόρτα έκλεισε. Η κ. Νικοδή-
μου όμως δεν ξαναόνοιζε το δι-
δύλο της. Ακούμπησε πίσω το
κεφάλι της και ξεχάστηκε λι-
γη ώρα, όνειροπολώντας κι αυ-
τή με τη σειρά της. Ξαναείδε
τά δυο κορίτσια να παίζουνε
μες στους κήπους, με φουστα-
νίκια άπάνω από τα γόνατα,
πάντα μαζί, άχώριστα χέρι-
χέρι, μες στους κήπους, τόσα
καλοκαίρια. Οι κήποι άνηχού-
σαν χορούμενα από παιδικά
γέλια και τιτιβίσματα. Ήτανε
σά δυο σποργίτια μες στη χλόη
και στα χρώματα. Ύστερα έ-
γιναν μεγάλα κορίτσια και πη-
γαίναν μαζί, με τις ώρες, μες
στα φυλλώματα, και μιλούσαν
σιγανά και σοβαρά. Τα κοινά
διαβάσματά τους, οι μουσικές

βραδιές τους, οι άτέλειωτοι ρεμ-
δαμοί στο σελινόφως. «Ο κο-
ρίτσια!... Η κ. Νικοδήμου χα-
μογέλασε κι αυτή λυπηρερά
σαν την κόρη της. Τα ήξερε
όλα αυτά, τα ήξερε καλά. Τά-
ρα τελειώνουν τα ψέματα, τε-
λειώνουν τα όνειρα. Άρχίζει
και γι' αυτές η πραγματικό-
τητα. Άρχίζουν τα άρραδωνιά
σματα και τα προικοσύμφωνα,
τα συμφέροντα, οι φροντίδες,
οι εύθυνες. Οι κλειστές και
κομψές κατοικίες, με τα εισο-
δήματα που ποτέ δεν είναι σί-
γουρα, οι δουλειές που κλονί-
ζονται, τα τοκομερίδια που
δεν πληρώνονται. Η όργανω-
μένη κοινωνική ζωή, τα καθη-
μερινά τσάγια, οι επίσημες δε-
ξιώσεις, οι γένες, οι άρρώ-
στιες, τα λατρικά συμβούλια,
οι λογαριασμοί του φαρμακο-
ποιού. Οι νοσοκόμες, οι δασκά-
λες των παιδιών, το ζήτημα
της ύπηρεσίας. Τα διαζύγια ί-
σως, οι δικηγόροι, οι μωρτυρι-
κές καταθέσεις. Τελοσπάντων,
η πραγματικότητα, η άστική
ζωή!

Η κ. Νικοδήμου σηκώθηκε
με βαριά καρδιά κ' έκανε με-
ρικά βήματα μες στην κάμα-
ρα. Τη βάραινε η ζωή της, τη
στενοχωρούσε ο κόσμος της, η
πραγματικότητα της.

—Δεν είμαστε εύτυχισμέ-
νοι, μουρούρισε.

—Είσαι μηχανικά τα λουλού-
δια μες στα δάζα. Κατόπι κά-
θησε στο πιάνο και κοιτάζε
τη νότα που είχε αφήσει η κό-
ρη της άνοιχτή. Τα δάχτυλά
της άγγισαν τα κόκκαλα ελα-
φριά. Τότες ήθε ο γλυκός
Σούμπερτ, μάζεψε σιγά-σιγά
όλες τις μπητρικές άνηυχίες
και τις γυναικείες νουσταλγίες,
τα θολά όνειροπολήματα, τους
καημούς χωρίς αίτια, τα μάζε-
ψε όλα, τα συγχώνευσε με το
ρυθμό του, κι όλα έγιναν μου-
σική. Και γέμισε μουσική η
κάμαρα, και το σπίτι, κι ο
κήπος, κ' οι άλλοι κήποι όλο-
γυρα, μες στη διάφανη νύχτα
της Κηφισιάς.

—Η Μάρθα μισοξαπλώθηκε
σ' ένα μικρό ντιβάνι. Η 'Ισμή-
νη ακούμπησε σ' ένα παράθυ-
ρο στραμμένη προς τη φίλη της.
Κοιτάχτηκαν λίγη ώρα σιωπη-
λά. Είχαν άναψει ένα μικρό
φως κοντά στο κρεβάτι.

—ΜΗ ΒΑΖΗΣ ΤΟΣΗ ΠΟΛΛΗ ΜΠΟΓΙΑ ΣΤΗ ΔΟΥΡΤΣΑ ΣΟΥ!...

—Λοιπόν, αύριο στις έφτά,
ρώτησε η 'Ισμήνη άραγε με σι-
γανή και σοβαρή φωνή.

—Ναι, αύριο.

—Σε πιέζουν πολύ οι γο-
νείς σου;

—Δεν μπορώ να πω πώς με
πιέζουν, άποκρίθηκε η Μάρθα.
Μου είπανε πώς θα ήταν ένας
καλός γάμος. Μου έδωσαν να
καταλάβω πώς είναι καιρός να
παντρευτώ και πώς θα ήταν
δύσκολο να βρω κάτι καλύτε-
ρο. (Ξέρεις, χάσαμε πολλά χρο-
νιά στην κρίση). Άλλά δε
με δίωξαν καθόλου. Μου είπα-
νε να σκεφτώ, να ζυγίσω τα
πράματα με την ήσυχία μου,
να δεχτώ μονάχα αν πιστεύω
πως μπορώ να είμαι εύτυχι-
σμένη μ' αυτόν τον Καραμπέ-
τσα.

Ξανά το μελαγχολικό χαμό-
γελο της 'Ισμήνης ζωγραφίστη-
κε μες στο δειλό φωτισμό του
καματιού.

—Καραμπέτσα, μουρούρι-
σε, Καραμπέτσα!... Για φαν-
τάσου να λέγεσαι κυρία Καρα-
μπέτσα!

—Είναι ένα όνομα πολύ
εύποληπτο, είπε η Μάρθα σ'
έναν τόνο φωνής άρεκτα είρω-
νικό. Και πολύ καλή οικείο-
νεια, δυο γενεών τουλάχιστο.
Οι άδελφές του άνήκουν στο
Τένις και στο Γκολφ, και δέ-
χονται το διπλωματικό σώμα
και τον καλύτερο κόσμο. Τις
ξέρεις αυτές τις καπέλικες;

—Όχι, άποκρίθηκε η 'Ισμή-
νη, ούτε υπάρχει κανένας λό-
γος να τις γνωρίσω.

—Με εύνοουν πολύ, συνέχι-
σε η Μάρθα, ιδίως η μεγάλη,
με τη μητέρα μου. Μ' αυτήν
είμαστε όλο μέλι και γάλα,
και άγκαλιάσματα και φίλια.
Η δεύτερη θέλει να μου επι-
βληθεί άφ' ύψηλου με τις πνευ-
ματικές και ψυχικές της άρε-
τές. Μου μιλά για τον Προύστ,
για τον Πικασό, για τον Έ-
λιοτ. Θα με γνωρίσει, λέει, με
σπουδαίους διαγινόμενους που
πηγαίνουν σπίτι της για το
σάτι. Έχει, λέει, έσωτερική
ζωή, μία πολύ καταπληκτική
και παρεξηγημένη κατισίτι-
κη έσωτερική ζωή....

—Μάρθα, πρόσθεσε σιγανά
η 'Ισμήνη, μη μ' αφήσεις!
Η άλλη άνασχηκώθηκε άνή-
συχη.

—Μά δε σκέφτηκα ποτέ μου
να σ' αφήσω, είπε.

—Θά μ' αφήσεις αν τον
πάρεις, συνέχισε η 'Ισμήνη. Το
ξέρω πώς θα μ' αφήσεις. Θα
του άνήκεις. Κι αν δεν έπηρεα-
στείς απ' αυτόν, θα έπηρεα-
στείς από το γάμο, θα δεσμευ-
τείς, θα γίνεις άλλιώςική. Θα
μάς χωρίσει ο γάμος σου για
πάντα. Δε θα είναι ποτέ πια
σαν και πριν. Μά γιατί να χω-
ριστούμε από τώρα—τόσο νω-
ρίς;

Η μοιραία σκηνή πλησία-
ζε. Την περίμενε και τη φοβό-
τανε η Μάρθα αυτή τη σκηνή
δυο μήνες τώρα, άναβάλλου-
τας όλοένα τη μέρα που θα έ-
παιρνε μία άπόφαση. Κατα-
λάβαινε ότι, προτού ξεγληγεί
όριστικά με τον υποψήφιο άν-
τρα της, θα είχε να αντιμετα-
πίσει τη φίλη της. Και δεν ή-
ξερε, δεν μπορούσε καθόλου
να προβλέψει πού θα έβγαί-
νε αυτή η συναισθηματική κρίση.
Δεν ήξερε πια κ' η ίδια τι ά-
κριβώς ήθελε από όλα αυτά.

—Μάρθα, αγάπη μου....
Η 'Ισμήνη πλησίασε έλα-
φρότατη και όνειρεμένη Κάθη-

σε στο ντιβάνι όπου κοιτούνταν η φίλη της και της πήρε τα δυο χέρια. Η Μάρθα αισθάνθηκε ένα γλυκό ρίγος να περνά σ' ολόκληρο το σώμα της κ' ένα ανάμικτο συναίσθημα ανησυχίας, άμνηχανίας και χαράς να την πλημμυρά. Στις κρίσιμες στιγμές της φιλίας τους αυτή ήταν η πιο αδύνατη, η πιο άβουλη, η πιο υποταγμένη. Δε θα το πίστευε κανείς, βλέποντας τη ζωντανά της και την περφόρνια της μορφής της, μ' έτσι ήταν. Ίσως γιατί αυτή ήταν η πιο γήινη, η πιο πραγματική. Η άλλη, στις στιγμές αυτές, είχε, θαρρείς, κάτι το υπερφυσικό. Ήταν σαν ένα τελάνιο, σ' αμια νεράιδα, σ' αμια μουσική εκπόρευση των ανθισμένων κήπων, των δρυμών και της γαλάζιας νύχτας, σ' αμια όπτασία παραμυθιού, φευγάλεα, άκαταπνήτη και άκαταμάχητη.

—Δε θέλω να μ' αφήσεις, ψιθύρισε η Ίσμηνη. Δε θέλω. Τί θα γίνει αν μ' αφήσεις; Δεν έχω κενώνω άλλο στον κόσμο—τό ξέρεις. Τί θα γίνει χωρίς εσένα;

Η νεράιδα χαμογελούσε κ' έκλαιγε γλυκά, χωρίς λυγμούς. Έκλαιγε, θαρρείς, από ευτυχία. Η Μάρθα ένιωθε ξανά τη μαγανεία που αναδινόνταν από τη μορφή της Ίσμηνης και την κυριεύει σ' όλη την ψυχή. Ήτανε μιά κρυφή και άνεπιωτη γοητεία, που κανείς άλλος δεν την είχε δοκιμάσει: μιά δύναμη μαγική που ένεργούσε μονάχα απάνω της, μακριά από όλον τον άλλο κόσμο. Κανείς δεν ήξερε το βάθος και τη σημασία της αλλιώτικης αυτής φιλίας, με τα μάγια και με τα κρυμμένα πάθη. Ήσαν οι κήποι της Κηφισιάς, τα νερά που κελαηδούν τη νύχτα μες στις ροδόδοφους, οι σκοτεινοί δρόμοι με τις λευκές και με τα πλατάνια, και τα κοντινά δάση που πήνε πρὸς τὸ Τατόι και πρὸς τὴν Πεντέλη. Ήσαν ἡ γῆ τῆς Ἀττικῆς, ἡ γῆ τῶν ἐρωτευμένων θεῶν, τῶν νυμφῶν καὶ τῶν σατυρῶν, ἡ καφετῆ γῆ με τις μυθικές νύχτες. Δεν ήταν ανάγκη να ξέρει άλλος κανείς. Η Μάρθα αισθάνθηκε πὸς ἡ μαγανεία την είχε κατακτήσει τόσο κρυφά, τόσο ἀποκλειστικά, τόσο ὄντονα, πὸς δε θα μπορούσε ποτέ πιά να ξεχάσει και να λυτρωθεί...

Μαζί με την Ίσμηνη είχε ζήσει τις πιο όμορφες και πιο πλούσιες ὥρες τῆς ζωῆς της. Μαζί, μιά μέρα, είχαν ανακαλύψει την ποίηση, είχαν αισθανθεί τη μυστική χάρη τῶν ἁρμονικῶν συλλαβῶν, είχαν ἀφήσει τὴ φαντασία τους να λικνίζεται, μεθυσμένη και εὐτυχισμένη στους ρυθμούς του μαγικού παιγνιδιού. Είχανε διαβάσει ἀμέτρητα ποιήματα σ' ὅλες τις γλώσσες πὸς ἤξεραν, και τὰ είχαν ἀπαγγεῖναι ἡ μιά στην ἄλλη, κρυφά, με τραμάνη φωνή. Μαζί είχαν ἀγαπήσει τοὺς νέους ποιητῆς τοῦ παλίου καιροῦ, τοὺς ὠραίους ἐφήβους με τὰ ἄρρωστα βλέμματα και με τὰ λαμπρά μέτωπα πὸς εἶχε σημάδεψει ἡ δόξα. Μαζί, εἶχανε ξεχαστεί με τις ἐβδομάδες μες σὲ μακρόσυρτα και ἀργὰ μυθιστορήματα, εἶχανε ἀφθεθεί ἡδονικά σὲ ἀτελείωτο κώλισμά τους, σὲ τὴν πικρὴ γοη-

τεία πὸς ἀναδινῶνε, ὅταν ἐνῶθε κανείς να ἐκφράζεται μες ἀπὸ τὸν πλῆθος τῶν σελιδῶν τοὺς ὁ αἰώνιος ρυθμὸς τῆς ροῆς τοῦ καιροῦ. Μαζί είχαν ἀγαπήσει τὴ μουσική και τὴ ζωγραφική, εἶχαν ἀκυστρηθεῖ ἡ μιά στην ἄλλη τῆς κολλιτεχνικῆς συγκινήσεως τους και τῆς προτιμήσεως τους, χωρίς καν να μιλῶν, με μιά ματιά, μ' ἓνα σφίξιμο τοῦ χεριοῦ. Εἶχανε φτάσει σ' ἓνα τέτιο σημείο ἐπικοινωνίας, πὸς δὲν ἦτανε πιά ἀνάγκη να λένε πολλὰ γιὰ τὰ οὐσιώδη ζητήματα. Τὰ οὐσιώδη, τὰ σημαντικά πράγματα, ἦταν κοινὰ και σὲς δυὸ και ὑπονοούμενα. Συνήθως ἔφτανε να κοιταχτοῦνε στὰ μάτια γιὰ νὰ καταλάβει ἀμέσως ἡ κάθε μιά τοὺς κόσμους ξεσηκῶνε ἡ τέχνη στην ψυχὴ τῆς ἄλλης ἔφτανε να προφέρουν μισή φράση γιὰ νὰ συνεννοηθοῦνε ἐντελῶς. Μαζί λειτουργοῦσαν οἱ διαπιστώσεις τους, ἀνεπιτυμένες ταυτόχρονα, με τὴν ἴδια ἐμπειρία ζωῆς και τέχνης, και καλλιερχημένες ἡ μιά ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μαζί φτεροῦνιζαν και τὰ ὄνειρά τους γιὰ τὸ μέλλον.

Τὸ πιο μεγάλο και πιο παλιό του ὄνειρό τους τὸ εἶχανε συλλάβει ὅταν θὰ ἦτανε δεκαεφτά ἡ δεκαοχτὼ χρονῶν: να φύγουνε μαζί, οἱ δύο τους, με τὴν πρόφαση τῶν ἀνωτέρων σπουδῶν, και νὰ πάνε νὰ ζήσουνε ἓνα διάστημα ἀπόλυτα ἐλεύθερες σὲ μιά ἀπὸ τῆς μεγάλης πρωτεύουσας τῆς Εὐρώπης. Εἶχανε καταστρώσει σιγά-σιγά ὅλες τις λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς ὀνειρευμένης ζωῆς. Θὰ εἶχανε μιά κἀμαρα οἱ δύο τους, μιά εὐρύχωρη, φτωχική και πολὺ γραφικὴ κἀμαρα, σὲ σφιτά ἑνὸς ψηλοῦ και παλαιοῦ ξενοδοχείου, σὲ μιά συνοικία φοιτητῶν και καλλιτεχνῶν. Στὰ παράθυρα τὰ χειλιῶνα θὰ ἔφταναν φωλιές. Στὴν ὑπαίθρια αὐλὴ τοῦ ξενοδοχείου θὰ ἔπαιζε κάθε βράδι ἓνα ὄργανο. Οἱ φοιτητῆς θὰ συζητοῦσαν μεγαλόφωνα ἀπὸ τὰ παράθυρα γιὰ τὰ πιο σπουδαῖα ζητήματα τῆς σκέψης, γιὰ τὸν ἰδεολογισμό και τὸν ὕλισμό και

γιὰ ὅλα παρόμοια θέματα, θὰ μαλώνανε, θὰ ὀρίζονταν και σὲ τέλος θὰ σμίγανε και θὰ τραγουδοῦσαν ὅλοι μαζί. Θὰ ὀγαίνανε σὲ δρόμο με τις φιληγάδες τους να πάνε να διασκεδάσουνε, και θὰ φωνάζανε και τις δυὸ κοπέλες τῆς σοφίας να σμίξουμε κι αὐτὲς με τὴν παρέα. Κ' οἱ δυὸ κοπέλες, θὰ πηγαίνανε με τοὺς φοιτητῆς, και θὰ ἦτανε σωστὴ διαδῆλωση τῆς χαρᾶς στοὺς δρόμους τῆς μεγάλης πολιτείας, και θὰ γελοῦσανε, θὰ τραγουδοῦσανε και θὰ χορεύανε ὡς τὸ πρωί. Θὰ δούλευαν ὁμῶς σοβαρὰ και γιὰ τὴ μόρφωσή τους. Θὰ πήγαιναν σὲ Πανεπιστήμιο, σὲς διαλέξεις, σὲ θέατρο, σὲ μουσεία, σὲς ἐκθέσεις, σὲς συναυλίες, θὰ διάβαζαν πολὺ, ὅτι τραβοῦσε ἡ καρδιά τους, ὅτι νόμιζαν πὸς μπορούσε να τις ἀφελήσει, θὰ προσπαθοῦσαν να πάρουν ἀπὸ τὴ μεγάλη πολιτεία ὅσο τὸ δυνατό περισσότερη παιδεία, περισσότερες καλλιτεχνικὲς συγκινήσεις, περισσότερο ἀνθρωπισμό. Και ὅταν θὰ κουραζόνταν ἀπὸ τὴν ἐργασία κ' ἀπὸ τὴν διασκέδαση, θὰ κλεινότανε στὴ μεγάλη γραφικὴ κἀμαρα, θὰ ἐκλειναν και τὰ διβλία και θὰ περνοῦσαν τις ὥρες τους κοιτάζοντας ἡ μιά τὴν ἄλλη, γοητευμένες ἡ μιά ἀπὸ τὴν ἄλλη κ' οἱ δυὸ μαζί ἀπὸ τὴν κοινὴ ἐλευθερία τους. Κι αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ εὐτυχία.

Μὰ ὕστερα ἦρθε ἡ κρίση και ματαιώθηκαν τὰ ταξίδια. Κ' οἱ γονεῖς δὲν ἦταν καθόλου πρόθυμοι να τὰ ἐνισχύσουν ὅλα αὐτά. Καὶ τώρα ἦρθε και ὁ κ. Καραμπέτσας και ἤθελε να παντρευτεί.

Ὅταν τελείωσαν ὅλα αὐτά, ἔσθθησαν, πάνε:

Ὅχι βέβαια! Χίλιες φορές ὄχι! Ὅχι, γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ!

Ἡ Μάρθα σηκώθηκε ἀπ' τὸ ντιβάνι, φλογερή, ἀγέρωχη, σκληρή. Εἶχε ὀρεξη να ἀγωνιστεῖ, να δείξει τὴ δύναμή της, να κάνει κακό.

—Πῆρα τὴν ἀπόφασή μου, εἶπε.

Κ' ἐνὼ ἡ ἄλλη τὴν κοίταζε

ἀκίνητη μες ἀπὸ τὰ δάκρυά της, ἡ Μάρθα πρόσθεσε κοφτερὰ:

—Ὅα τὸν διώξω!

Ποῖος ἦταν ὡστόσο αὐτὸς ὁ κ. Καραμπέτσας πὸς προκαλοῦσε τέτιες ἀναστατώσεις;

Ήταν ἓνας σοβαρὸς κύριος, σὲν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας του, κάπου ἀνάμεσα στὰ τριάντα και στὰ σαράντα. Ήτανε μέτριος σὲ μῆκος και τετράγωνος στοὺς ὤμους, μ' ἓνα κεφάλι κάπως μεγαλοφθαλμμένο και μ' ἓνα μέτωπο δυσανάλογα μικρό. Ήτανε μελαχρινός, με πυκνὰ κατὰμαυρα μαλλιά πὸς πλησίαζαν πολὺ τὰ φρύδια του. Εἶχε κ' ἓνα μαῦρο κουτσουρεμένο μουστακάκι. Εἶχε δέματα πολὺ σκληρὰ κ' ἐμοίαζε πάντα λιγάκι ἀδούριτος, μολοντὶ τὸν τελευταῖο καιρό, ἐξαιτίας τοῦ κοριτσιοῦ, ξουριζότανε συχνά, δυὸ φορές τὴ μέρα.

Ήτανε πάντα καλοντυμένος και φρεσκοξιδρωμένος. Ἰδῶνε ὁμῶς ἀκατάστατα, ὅτι καιρό κ' ἂν ἔκανε, και σκούπιζε τὸν ἰδρώτα του με μεταξωτὰ μαντήλια πὸς μύριζαν κολώνια. Τὸ χειρότερο εἶναι πὸς ἰδρώναν και τὰ χέρια του, κ' αὐτὸ ἐνοχλοῦσε μερικὸς ἀνθρώπους πὸς τὰ προσέχουν και τῆτα και ἀποφεύγανε να κάνουν χειραψία μαζί του. Ήτανε μηχανικός κ' εἶχε καλὲς δουλειές. Εἶχε σπουδάσει στὴ Γερμανία ἀρκετὰ χρόνια, εἶχε διαβάσει και διβλία στοχασμοῦ και μιλοῦσε πότε-πότε γιὰ τὸ Σπέγκλερ. Γιατὶ θαύμαζε εἰδικὰ τὸ Σπέγκλερ και ὄχι κανέναν ἄλλον, κ' ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε. Ἐτσι τὸν ἦρθε μιά μέρα και τοῦ εἶνε συνήθεια.

Δὲν ἦταν, βέβαια, καλλιτέχνης, οὔτε ποιητῆς, οὔτε τίποτα παρόμοιο, οὔτε καταλάβαινε και τίποτα ἀπὸ τέχνες και λογοτεχνία. Πήγαινε καιμιά φορά σὲς ἐκθέσεις ζωγραφικῆς και σὲς συναυλίες, γιὰ λόγους κοινωνικῆς ἐμφάνισης, και παρεξηγοῦσε τὰ πάντα. Ἐπαινοῦσε τὰ χειρότερα πράγματα και καταδικάζε τὰ καλύτερα.

Ἐκανε μάλιστα και καβγάδες γιὰ τὰ ζητήματα αὐτὰ κ' ὅταν τὰ ἔφερνε σκούρα παρῆτανε σὲ Σπένγκλερ. Δὲν ἦτανε, βέβαια, οὔτε ἀληθινὸς ἀνθρώπος τῆς δράσης, ἀπὸ κείνους πὸς γεννιόνται γιὰ νὰ χαράζουν δρόμους σὲν πολιτικὴ, κοινωνική και οικονομική δημιουργία, και γιὰ νὰ διοικῶν ἄλλους ἀνθρώπους. Δὲν εἶχε ἀπάνω του καιμιά λάμψη, οὔτε τὴ λάμψη τοῦ πνεύματος, οὔτε τὴ λάμψη τῆς δύναμης, οὔτε τὴ λάμψη τῆς μεγάλης ζωῆς και τῶν ἐξαιρετικῶν ἐρωτικῶν ἐπιτυχιῶν. Δὲν εἶχε καιμιά λεπτότητα, καιμιά βαθύτερη καλλιέργεια. Δὲν ἦτανε καν, ὅπως λένε, ἓνας ἀνθρώπος ἐνδιαφέρον.

Ήταν, ἀπλοῦστατα, ἓνας τσοῦλιν. Ἐνας τσομπαλῆς τῆς Ρούμελης, γεννημένος σὲν Ἀθήνα, ἀναθραμμένος μες σ' ἓνα περιβάλλον εὐποροῦ και καθὼς πρέπει και σπουδασμένος στὴ Γερμανία. Ήταν ἓνας τσοῦλιν ἐπιστήμονας και κοσμικός.

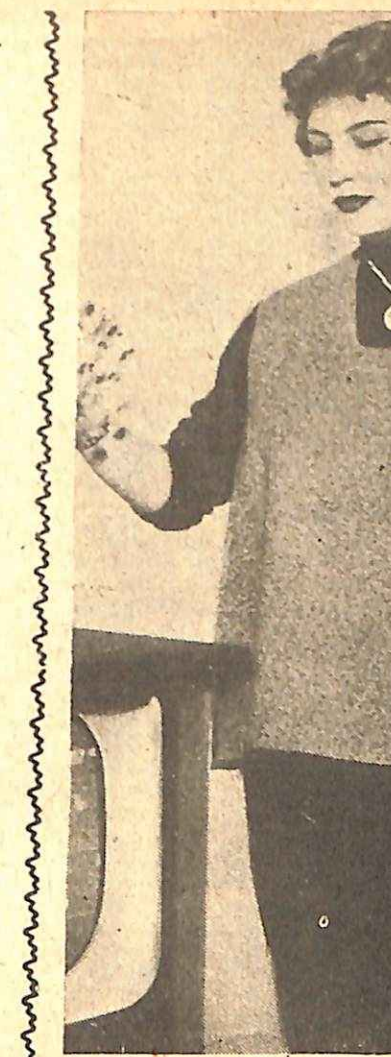
Ήτανε βαρύς, ἀδέξιος, περαιοτόλογος, ἐγωιστῆς και πεισματάρης. Ἐπαινιότανε συχνά γιὰ τις σπουδές του και γιὰ τις δουλειές του. Εἶχε γνώμεις ὀριστικὲς και ἀδιάλλακτες γιὰ ὅλα τὰ πολιτικά και ἠθικά ζητήματα. Ὑψωνε τὴ φωνή και

ἔλεγε σὲ τὸν προσαγγεῖ: «Ἐγὼ φρονῶ τοῦτο. Ἐγὼ πιστεύω ἐκεῖνο!» Ὅταν κανείς διαφωνοῦσε μαζί του, κοκκίνιζε και θυμῶνε. Προσπαθοῦσε, βέβαια, να τὸ κρύψει, γιατί ἦταν ἀνθρώπος με καλὴ ἀνατροφή, μ' αὐθιγὸν πὸς θυμῶνε. Ήταν ἀμαθέστατος και πολὺ περφόρνος γιὰ τὴν ἀμάθειά του, πὸς τὴ νόμιζε σοφία ἐπειδὴ εἶχε κάνει ἀνώτερες σπουδές. Νόμιζε ἐπίσης πὸς εἶχε μεγάλη πείρα τῆς πραγματικότητας, ἐπειδὴ πῆγαινε σὲν κόσμο κ' εἶχε ἀποκτήσει και μερικὲς ἐρωμένες, ἀπὸ κείνες πὸς μπορεῖ να ἀποκτᾷ ὁ καθένας. Εἶχε μάλιστα τὸ πάθος τῆς πραγματικότητας και μίσος θανάσιμο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πὸς γράφουν διβλία φαντασίας και, κυρίως, γι' αὐτοὺς πὸς γράφουν ποιήματα χωρίς ρίμες και χωρίς μέτρο. Γενικά ἡ λογοτεχνία τὸν ἐνοχλοῦσε, ἀλλὰ τὰ ποιήματα αὐτὰ πὸς δὲν εἶχανε ρίμες και μέτρα, μπορούσαν να τὸν κάνουν νὰ ἀρρωστήσει. Με τέτια πράματα παθαίνονταν κ' ἐμοίαζε πάντα δυσανεστήμενος.

Ἐλεγε πὸς τὰ κορίτσια δὲν πρέπει να διαβάσουν πολὺ. Μιλοῦσε πολὺ γιὰ τὰ κορίτσια και διατύπωνε πολλὲς ἀπαγορεύσεις αὐτοῦ τοῦ εἶδους σχετικὰ με τὴν κοριτσιίστικη ζωὴ. Τὰ κορίτσια δὲν πρέπει τοῦτο. Τὰ κορίτσια δὲν πρέπει ἐκεῖνο... Τί ἔπρεπε λοιπὸν να κάνουν τὰ κορίτσια; Ἐπρεπε (αὐτὸ δὲν τὸ ἔλεγε, μὰ ἔδωκε αὐτόματα, σὲν ἓνα λογικὸ συμπέρασμα, ἀπὸ τοὺς συλλογισμούς του), ἔπρεπε νὰ παντρευτοῦναι ἀνθρώπους σὲν τὸν κ. Καραμπέτσα και νὰ φοροῦν νὰ τοὺς κάνουν εὐτυχισμένους με τὸν τρόπο πὸς αὐτὰ καταλαβαίνουν τὴν εὐτυχία.

Τελοςπῶντων, ὁ κ. Καραμπέτσας ἦταν ἓνας ἄντρας. Τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο: ἓνας κοινός, κοινότατος, μετρίτατος, ἀσημαντὸς ἄντρας, στερεὸς-στὰ πόδια του, γερός σὲν κορμὶ του, ντόμπρος, θεληματικὸς και μεγάλος δουλετής. Κατὰ πάσα πιθανότητα, ἀν τοῦ λάχανε ποτέ νὰ ἀντικρύσει τὸν κῆρυνο, θὰ ἦτανε γενναῖος, ἴσως μάλιστα και ἥρωϊκός. Ήταν ἓνας ἀπὸ κείνους τοὺς ἀμέτρητους και ἀνώνυμους ἄνδρες, τοὺς πεζοὺς, στενοκέφαλους, ἀνιστοῦς, εὐσυνειδητοῦς και ἀκατάβλητους, πὸς ἀποτελοῦν τὴ βάση κάθε κοινωνίας ἀπὸ τότε πὸς ὑπάρχει ὁ κόσμος, και πὸς θὰ ἐξακολουθήσουν, ἀσφαλῶς, να κρατοῦν τὴν ἴδια θέση και σὲς κοινωνίες τοῦ μέλλοντος. Καὶ τοῦτο, ἐντελῶς ἀνεξάρτητα ἀπὸ κάθε ἀξιολογική κρίση και κάθε δεοντολογία.

Τὴ μέρα ὁμῶς ἐκείνη, τὴν ἱστορική μέρα τῆς ζωῆς του, πὸς ἐμῆλε να πάρει τὴν τελικὴ ἀπάντηση τῆς Μάρθας Διαμαντοπούλου, ὁ κ. Καραμπέτσας εἶχε μεγάλο τράκι. Εἶχε κοιμηθεῖ ἀσκημα στὴ νύχτα. Εἶχε δουλέψει ἀσκημα σὲν γραφεῖο του. Εἶχε παραμελήσει ἐπιγούρους ὑποθέσεις, κ' εἶχε μαλώσει χωρίς σοβαρὴ αἰτία τοὺς βοηθοὺς του και τις δακτυλογράφες. Δὲν εἶχε ὀρεξη γιὰ φαί, οὔτε γιὰ πολιτικὲς συζητήσεις. Ήτανε βλοσυρὸς και ἀφαιρεμένος, και ἰδῶνε

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΛΛΟΥΣΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

● Ἡ μόδα προτείνει φέτος σὲς μέλλουσες μητέρες τὰ δυὸ αὐτὰ μοντέλα γιὰ τὴν περίοδο τῶν ἑορτῶν. Εἶναι πολὺ ἀπλά και κομψά, συγχρόνως δε κατάλληλα και γιὰ ἄρκετα προχωρημένες καταστάσεις ἐγκυμοσύνης. ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Μπλουζα «μαρινιέρ» ἀπὸ ἀσπρόμαυρο τουήν γιὰ τὴν ἡμέρα. Γαρινιέραι με μπουντούρα ἀπὸ μαῦρο ζέρσεϋ και ἔ-

χει μικρὸ ἄνοιγμα σὲς πλαιῖνες ραφές κάτω. Γίνεται και χωρίς μπουντούρα. Ἡ «μπλουζα» αὐτὴ φοριέται με μαῦρη φούστα και με μαῦρη μπλουζα ζέρσεϋ και εἶναι θαυμάσια. ΔΕΞΙΑ: Ἡ ἴδια ἰδέα προσαρμοσμένη σὲ βραδυὲς ἀνάγκες. «Μαρινιέρ» ἀπὸ σατέν, με μεγάλὸ ντεκολτέ και λοξὸ γιακά. Συμπλήρωμα κολιέ και σκουλαρίκια. Μαῦρη φούστα.

περισσότερο ἀπὸ συνήθως. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὸς ἦτανε Αὐγουστὸς μῆνας, καλοκαίρι τῆς Ἀθήνας με τὰ ὅλα του.

Ἐφτασε σὲν Κηφισιά στὴν ὥρα του ἀκριβῶς. Φοροῦσε μιά πολὺ ἐλαφριά μαβιά φορεσιά, μεταξωτὸ πουκάμισο κ' ἓνα κόκκινο γαυρόφαλλο στὴν κομπόρτυρα. Ήτανε πὸς κομψὸς και πὸς συγκινημένος ἀπὸ πάντα. Σκούπισε καλὰ-καλὰ τὸ μέτωπό του με τὸ μαντήλι του προτοῦ διαβεί τὴν πόρτα τοῦ κήπου, μὰ ὥσπου να κάνει δέκα βήματα, τὸ μέτωπό του ἔσταζε ξανά. Τὸ πῆρε ἀπόφαση. «Δὲν μπορεῖ να γίνει ἀλλιῶς, εἶπε μεςά του. Ἡ θὰ με πάρει με ὅλο τὸν ἰδρώτα μου ἢ δε θὰ με πάρει καθόλου. Ἀς κρίνει και ἂς ἀποφασίσαι.» Ἦταν πτοημένος, καρτερικός, ὑποταγμένος κιόλας στὴν ἀπόφαση τῆς εἰσρημῆς.

Ἡ Μάρθα τὸν δέχτηκε σὲν κήπο δλομόναχη. Ἡ ὑπερσία εἶχε διαταγὴ να μὴ δεχτεῖ κανέναν ἄλλον.

Κάταν σὲ δυὸ ψάθινες καρέκλες, σὲ μιά ἀπόμνη γωνιά, πὸς τὴν προφύλατταν τέσσερα ψηλά και πυκνὰ ριζόδεντρα, φυτεμένα με τέτιον τρόπο ὥστε νὰ σχηματίζουν ἓνα φυσικὸ

κιόσκι. Ὁ κ. Καραμπέτσας εἶχε προετοιμάσει τὰ λόγια του. Πρῶτα-πρῶτα μιά γενικὴ εἰσαγωγή σὲν θέμα, κ' ὕστερα μερικὲς σύντομες ἀναπτύξεις τῶν εἰδικῶν ζητημάτων: ὁμορφία τῆς Μάρθας, τελειότητα τοῦ χαρακτήρα της και τῆς ἀνατροφῆς της, δεβαιότητα γιὰ τὴ σύζυγίς της εὐτυχία, χαρὲς τῆς τεκνοποιίας και τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς.

Τὰ εἶχε ἐτοιμάσει ὅλα αὐτὰ με τὸ ζῆλο, τὴν ἐπιμέλεια και τὴν νευρικότητα ἑνὸς δικηγόρου πὸς ἀποφασίζει να ξεφορυνεῖ ἐπιτέλους τὰ τελευταῖα, τὰ πιο βαρυσήμαντα και πὸς πολὺτιμα ἐπιχειρήματά του, ἀφοῦ ἐξαντλήθηκε πιά ὁ λόκληρη ἡ διαδικασία και τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ στιγμιαῖα καπρίτσια τῆς δικαιοσύνης.

Ὅταν ὁμῶς βρέθηκε στὴν ψάθινη καρέκλα, ἀνάμεσα στὰ ριζόδεντρα, ἀντικρὺ σὲν καπριτσιόζικο και ἀκατανόητο χαμόγελο τοῦ κοριτσιοῦ, ὁ κ. Καραμπέτσας τὰ ἔχεσσε ὅλα νομιάς και αἰσθάνθηκε πὸς ἦταν τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο να συλλάβει ξανά τὸ νῆμα τῶν λογισμῶν του. Ἡ λογική κ' ἡ ρητορική ἀπονοῦσαν ἀνεπιπρό-

βωτα. Δὲν ἔμνε πιά παρὰ τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ.

Μίλησαν λίγη ὥρα με μικρὲς φράσεις και με διαλείμματα σιωπῆς γιὰ τὴ ζέση τῆς Ἀθήνας και τῆς Κηφισιάς. Μίλησαν και γιὰ τὴ θάλασσα. Ἡ μόνη λυση, εἶπαν, ἦταν νὰ μπαίνει κανείς μες στὴ θάλασσα. Φτάνει να ἔχει κανεῖς καιρό. Ὁ κ. Καραμπέτσας δυστυχῶς δὲν εἶχε καιρό.

Κ' ἡ Μάρθα εἶχε ἐτοιμάσει ἓνα λογιῶριο, εὐγενικὸ βέβαια, ἀλλὰ κοφτερὸ σὲν ξουράφι, γιὰ να κοπεί τὸ ζήτημα μιά γιὰ πάντα. Τῆς ἄρεξε κιόλας να τοῦ δώσει τοῦ κ. Καραμπέτσα να καταλάβει πὸς δὲν εἶναι δουλειὰ τοῦ καθενὸς να παντρευτεῖται τὴ Μάρθα Διαμαντοπούλου, πὸς χρειάζεται, ἐπιτέλους, ὀρισμένοι τίτλοι, ὀρισμένα ἰδιαιτέρα χαρίσματα και ὀρισμένα ἐξαιρετικά γεγονότα. Ἐτσι, στὰ καλά καθούμενα, δὲν μπορεῖ ὁ πρῶτος τυχόντας να τὴν κάνει γυναῖκα του, μόνο και μόνο ἐπειδὴ «ἔτσι ἓνας κύριος σοβαρὸς και ἀξιπρεπῆς και με καλὲς δουλειές». Ἀεῖζε ὁ κόπος να τὸν κάνει να τὸ συναισθανθεῖ.

Μὰ ὅταν ἦρθε ἡ κρίσιμη ὁ-

ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑ!

—Με συγχωρήτε, ἀλλὰ σὲν σπῆτι ἡ γυναῖκα μου βρίσκεται διαρκῶς μπροστὰ σὲν καθρέφτη...

ρα, τὰ ἔχεσε κι αὐτὴ ὅλα ὅσα
ἐμελλε νὰ πεί, κ' ἡ συνομιλία
τους, ἀβούλη καὶ κοῦφια, ἔ-
πεσε ἀμέσως στὰ πὶδ χαμηλά
ἐπίπεδα τῆς κοινοτοπίας.

Τὴν περισσότερη ὥρα μιλοῦ-
σε ὁ κ. Καραμπέτσας, με πολ-
λὺ κόπο καὶ πολὺ ἰδρώτα.

Ἡ Μάρθα ἀπαντοῦσε αὐτό-
ματα. Σχεδὸν δὲν ἄκουε, ἀλ-
λὰ τὸν κοίταζε ἀφαιρημένη,
χωρὶς νὰ τὸν βλέπει. Ὑστερα,
χωρὶς νὰ ἀλλάξει τίποτα στὸ
ὄψος του ἢ στὰ λόγια του, αἰ-
σθανθεῖς μιὰ ἀπροσδόκητη πε-
ριέργεια γιὰ τὸ χοντροκομμένο
αὐτὸ κεφάλι ἀπέναντί της.

Παρατήρησε τὰ φρύδια του
(ἦταν ἴσως ἡ πρώτη φορά πού
τὰ παρατήρησε με προσο-
χή). Δυὸ φρύδια σκληρά, πυ-
κνά, σχεδὸν ἐνωμένα, στολί-
σματα μὲ σταγόνες ἰδρώτα.
Ἀνάμεσά τους σκηπιαζότανε
μιὰ καθετὴ ρυτίδα, πού χωρί-
ζε ἀπότομα τὸ στενὸ μέτωπο
τοῦ ἀπὸ πάνω ἴσαμε κάτω.

Ἡ μὴ ἦταν φαριδιά, τὰ μάτια
ἐμοιάζαν βαριά καὶ ἀργαλιν-
τα. Γιὰ μιὰ στιγμή ἡ Μάρθα
συλλογίστηκε τὸ πρόσωπο αὐ-
τὸ ἰδιωμένο ἀνάποδα, με τέ-
τιον τρόπο ὥστε τὰ φρύδια νὰ
εἶναι μoustaki καὶ τὸ μέτωπο
νὰ εἶναι πηγούνι. Τὰ μαλλιά
γινότανε γένια, τὰ μάτια ἔ-
μεναν μάτια, ἀλλὰ ἡ μὴ εἶ-
χε καταρριφθῇ, κι ἀνάμεσα
στὰ μάτια καὶ τὸ μoustaki δὲν
ὑπῆρχε πιά καμμία ἀπόσταση.

Ἦταν ἓνα ἀνόητο κοντοφάρ-
δουλο κεφάλι τέρας, πού δὲν
τῆς ἔδωσε ὅμως καθόλου τὴν
δρεξὴ νὰ γελᾷ. Τὸ κεφάλι
τοῦ κ. Καραμπέτσας, ἰδιωμένο
εἶτε ἴσια εἶτε ἀπὸ τὴν ὀπο-
δὴ, ἀνάνιθε μιὰ βαριὰ ἀιμέ-
σφαιρα φυσικῆς δύναμης καὶ
λαμπαρῆς, σωματικῆς ἀντο-
χῆς, τυφλοῦ ἐγωισμοῦ, βελμη-
νικότητας καὶ παιδικῆς ἀφέ-
λειας, πού τὴν πτούσε. Χω-
ρὶς τὰ χωράτα, ἦταν ἓνας ἄν-
τρας. Τίποτα λιγότερο καὶ τί-
ποτα περισσότερο: ἓνας κοι-
νὸς ἄντρας, χωρὶς καμμία λάμ-
ψη, καμμία φαντασία, καμμία
περιπλοκή. Ἐνα ἀπλό καὶ πρῶ-
τόγονο ἐνστικτο κοίλοφάγιας,
κατοχῆς καὶ γονιμοποίησης.

Ἐνας ἄντρας! Ἐνας ἄντρας!
Ἀξάφια ὁ κ. Καραμπέτσας
συλλογίστηκε: «Εἶμαι ἓνας
θλάκας!» Ἦταν ἀναμφισβήτη-
τὸ πὺς ἓνας ἄνθρωπος στοι-
χειώδως ἔξυμνος δὲν κάθεται
νὰ μωρολογῇ τρῶς ὥρα γιὰ τὰ
πὶδ ἀσημαντα καὶ πὶδ ἀδιάφο-
ρα πράγματα σὲ μιὰ τέτλια πε-
ρίσταση. Ἐνας ἔξυμνος ἄν-
θρωπος μπαίνει στὸ θέμα κοι-
νομίας, ἐσκεπάζεται, καὶ ὑ-
πρατιρίζει τὴν ὑπόθεσί του
μὲ τὸν τρόπο καὶ τὸ ὄψος πού
τοῦ ἔρχεται καλύτερα, με συγ-
κρατημένη συγκίνηση, ἢ με
στοργὴ καὶ ταπεινοφροσύνη, ἢ
με περηφάνεια, ἢ καὶ μὲ χιού-
μορ. Τὸ χιούμορ εἶναι μάλι-
στα ἡ καλύτερη μέθοδος στὶς
περιπτώσεις πού λείπει τε-
λείως ὁ ἔρωτας ἀπὸ τὸ ἓνα
μέλος, ἢ κι ἀπὸ τὰ δυὸ. Πού
νὰ τὸ βρεῖ ὅμως ὁ κ. Καραμπέ-
τσας; Τίποτα δὲν εἴσπεκε. Ἦ-
τανε λοιπὸν ἓνας θλάκας, τὸ
κορίτσι θὰ τὸν ἐδίωχνε ἐξαι-
τίας τῆς θλακείας του, καὶ θὰ
εἶχε δικίω.

Ἡ σιωπὴ τοὺς σκέπασε ἔα-
νὰ βαριὰ καὶ πνιγερή.
Τότες ὁ κ. Καραμπέτσας,
παινιχθάλπος, πρόφερε μιὰ
φράση ἐντελὸς αὐδωμένη, χω-
ρὶς πιά νὰ συλλογίζεται καθό-

λου τὰ λόγια του. Τὸν ἔσπεκε
κίλας τὸ ρεῦμα τοῦ πανικοῦ.
—Μάρθα, εἶπε, δὲν θέλω νὰ
γίνω ἓνα βάρος στὴ ζωὴ σου
καὶ νὰ μὲ μισήσεις μιὰ μέρα.
Τὸ παιχνίδι ἦτανε χαμένο.
Ὁ κ. Καραμπέτσας ἐτοιμαζό-
ταν νὰ δώσει παραίτηση.

Ἡ Μάρθα τεντώθηκε καὶ τὸν
καίταξε κατάματα ἀνέκφρα-
στη.

—Δὲ θέλω, συνέχισε αὐτὸς
—καταλαβαίνεις—, ἀν αἰ-
σθανθεῖς πὺς σου εἶναι ἀέυ-
νατο, πὺς δὲν ὑπάρχει καμμία
ἐλπίδα νὰ μ' ἀγοπήσεις λι-
γάκι, καλύτερα νὰ τ' ἀφήσου-
με αὐτὸ τὸ ζήτημα—δὲ θέλω
νὰ σὲ στενοχωρῶ περισσότερο,
δὲν πρέπει μιὰ κοπέλλα νὰ
διαίξει τὸν ἄνθρωπο πού τῆς
τρέφει ἓναν ἄνθρωπο πού τῆς
εἶναι ἕξνος, πού θὰ τῆς εἶναι
πάντα ἕξνος. Θὰ εἶναι καὶ γιὰ
τοὺς δυὸ μας μιὰ μεγάλη δυ-
στυχία.

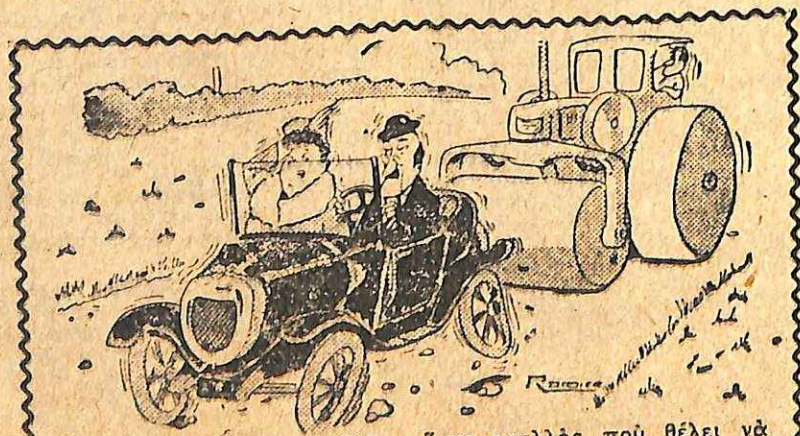
Σώπασε πάλι κατάκοπος.
Ἦτανε μιὰ δύσκολη, μιὰ πε-
λὴ βαριὰ προσπάθεια. Δὲν
μποροῦσε πιά νὰ προσπαθῇ
περισσότερο. Ἀλλὰ τὸ ἀντρικό
ἐνστικτο ἀγωνίζετο ἀκόμα,
ὑπάρκαζε καὶ ἀσυνείδητα.

—Μήπως ἀγαπᾷς κανέναν
ἄλλον; ρώτησε μηχανικά.
—Ὁ, δὲν ἀγάπησα ποτέ
κανέναν ἄλλον ἄντρα, ἀπὸ-
κριθῆκε ἄργα ἡ Μάρθα, καὶ
ἐξαύστησε μιὰ στιγμή κοιτά-
ζοντας μακριά.

Δὲν ἔλεγε ψέματα. Ἀσφα-
λὸς δὲν εἶχε ἀγαπήσει κανέναν
ἄντρα ὡς τότε. Κανέναν ἄν-
τρα — εἶχε τὸν ἴδιον τὴν λέξη
με αὐθόρμητη ἐλκρινεία. Εἴ-
χε παῖξει βέβαια με πολλοὺς
νέους, εἶχε κολυμπήσει μαζί
τους, εἶχε ξεμοναχιαστῇ μαζί
τους στὰ δάση τῆς Ἀττικῆς
καὶ στὶς βάρκες τοῦ Αἰγαίου
πελάγους, εἶχε φιληθεῖ ἀμέτρη-
τες φορές. Μὰ κατὰ βάθος ὅλα
αὐτὰ τὴν σχέσιν εἶχαν με τὸν
πραγματικὸ ἔρωτα; Ἀπ' αὐτὴ
τὴν ἀποψη ὁ κ. Καραμπέτσας
μποροῦσε νὰ εἶναι ἥσυχος—
σχετικῶς ἥσυχος τελοσπάντων.
Οὐτὲ κ' ἦταν δυνατό νὰ πᾶει
ὁ νους του σὲ καμμιὰν ἄλλη ἄ-
πιδανη ἀποψη τῶν πραγμάτων
καὶ νὰ ὑποθέσει πὺς ἴσως ἡ
Μάρθα εἶχε ἀγαπήσει μιὰ γυ-
ναίκα.

Τὰ μάτια τῆς Μάρθας ἄ-
στραψαν παράξενα. Δὲν εἶχε
ἀγαπήσει κανέναν ἄντρα, δὲν
εἶχε δοθεῖ σὲ κανέναν ἄντρα,
δὲν ἦξερε ἀληθινὰ σχεδὸν τί-
ποτα ἀπὸ τὴ φύση καὶ τὴ ζωὴ
τῶν ἀντρῶν. Καὶ ὁ κ. Καρα-
μπέτσας, καλὸς-κακός, ἦταν ἐ-
πὶ τέλους ἓνας ἄντρας, ἓνας

—Κάνε δεξιά... ἄλλος ἓνας τρελλὸς πού θέλει νὰ
μᾶς προσπεράσῃ...

—Κάνε δεξιά... ἄλλος ἓνας τρελλὸς πού θέλει νὰ
μᾶς προσπεράσῃ...

ἄντρας με τὰ ὅλα του. Κι αὐ-
τὴ δὲν ἦταν ἄλλο τίποτα πα-
ρὰ μιὰ γυναίκα. Κι ὅλα αὐτά,
ὁ ἄντρας κ' ἡ γυναίκα, ἀντί-
κου-ἀντίκου, μὲς στὰ δέντρα
τοῦ θεοῦ, ἦταν ἀσφαλῶς μιὰ
πολὺ μεγάλη καὶ πολὺ ἐπιβλη-
τικὴ πραγματικότητα. Ἦταν
ἴσως ἡ πὶδ μεγάλη, ἡ πὶδ ἐπι-
βλητικὴ ἀπ' ὅλες τὶς πραγμα-
τικότητες. Ἦταν ἀπλουστάτα,
ὁ Ἄδαμ κ' ἡ Εὔα μὲς στὰ πο-
λυθρόλητα φυλλώματα τῶν πε-
ριβολιῶν τοῦ Παραδείσου. Καὶ
τὴν κανονικὴ λειτουργία τῶν
πραγμάτων αὐτῶν τὴν εἶχε
προσδιορίσει ὁ θεός. Ὅλα ἦ-
τανε προσδιορισμένα, μιὰ γιὰ
πάντα, ἀπὸ τὴν εἰσα ἐπιταγή,
τὰ αἰσθήματα, τὰ συναισθήμα-
τα, τὰ λόγια, ἡ στάση τῶν
κορμῶν. Καὶ δὲ χρῆσιμενε πιά
σὲ τίποτα ἡ λογοτεχνία.

Στὸ διάβολο λοιπὸν ἡ λογο-
τεχνία! Νὰ χαθεῖ ὅλη ἡ παρα-
πάνια λογοτεχνία, νὰ χαθοῦν
ὅλες οἱ ονειροφαντασιές κι' οἱ
ψυχολογικὲς περιπλοκές, οἱ ἀ-
συλλήφτες ἐκτορεύσεις τῆς
ποίησιν καὶ τῆς μουσικῆς, οἱ
μαγικὲς ὀπτασιές τοῦ λυκόφω-
τος καὶ τῆς ἀστροφειγίας, τὰ
ἀσάλευτα τρελλὰ ταξίδια, οἱ
ἀόριστοι καὶ ἀνεξηγητοί ἀνι-
σχίες, τὰ τυραννικά ἀνυπαρ-
κτα πράγματα! Νὰ χαθοῦν ὅ-
λα, μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, ὅλα
τὰ δνείρα, ὅλα τὰ διβλία κ'
οἱ ὠραῖοι πεθαμένοι ποιητές!
Κ' ἡ ἱσμήν, νὰ πεθάνει!

(Θαρρεῖς κι ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ
ἀδύτα βάθη τῶν γυναικείων
ἐνστικτῶν μιὰ πλημμύρα ὀρ-
μητικὴ καὶ ἀκατάσχετη, πού τὰ
σκέπαζε ὅλα. Κάπου ὠλάργα,
στὶς θολές καὶ ἀχανεῖς ἐκτά-
σεις τῶν νεανικῶν ρεμβασμῶν,
ἡ ἱσμήν, χανότανε μὲς στὸν
ξαφνικὸ σφινουσα, βούλιαζε,
πνιγότανε.)

Νὰ πεθάνει! Νὰ πεθάνει!
Νὰ χαθεῖ κι αὐτὴ μαζί μ' ὁλό-
κληρο τὸν κόσμὸ τῆς, τὸ νε-
ραϊδόκορμό της, νὰ σβῆσει γιὰ
πάντα, νὰ μὴν ἐνακουστῇ πο-
τὲ ἡ φωνὴ τῆς, νὰ μὴν ξαναρ-
χίσει ποτὲ ἡ ἴδια ἱστορία.

Φτάνει!
Ἡ Μάρθα σήκωσε τὸ κεφά-
λι. Ἀστραφεῖ ὀλόκληρη ἀπὸ
ὁμορφίαν καὶ κακία. Τὸ χαμόγε-
λό της ἀντέλειε χαρμόσυνο καὶ
φοβερό.

—Δὲν ἀγάπησα ποτέ κανέ-
ναν, πρόσθεσε διορθώνοντας τὰ
λόγια της. Κανέναν!

Ἦτανε μιὰ προδοσία, μιὰ
πολὺ ἥδονικὴ προδοσία καὶ ἀ-
πολυτρωτικὴ προδοσία. Ἦτανε
τρελλὰ εὐτυχισμένη γιὰ τὴν
προδοσίαν της.

—Ἀν κατορθώσετε νὰ μὲ
πείσετε νὰ σᾶς ἀγαπήσω, συ-
νέχισε, θὰ εἴστε ὁ πρῶτος.

Τοῦ μιλοῦσε πάντα στὸν
πληθυντικό, ἐνῶ αὐτός, ὅταν
ἦτανε μόνος, τῆς μιλοῦσε στὸν
ἐνικό.

—Ἀν κατορθώσετε νὰ μὲ
πείσετε..., ἔσπεπε σιγανά.
Χαιροῦσε τώρα με φιλά-
ρεσκη πονηρία. Ἀπολάμβανε
ὡς τὰ τριςβασα τῶν αἰσθησέων
τῆς καὶ τῆς ψυχῆς της, νιδών-
τας τὴν ὁμορφίαν της, τὴ γοη-
τεία της, τὴ δύναμή της καὶ
τὴν προδοσίαν της. Ὁ ἄντρας
ἦτανε δικός της, δούλος της—
ὁ κόσμος ὅλος ἦτανε δικός
της. Ἡ ἱσμήν πνιγότανε, χα-
νότανε. Πᾶσι κι αὐτὴ! Καὶ νὰ
μὴν ξανάρθει! Ὅλα αὐτὰ εἶ-
χανε τελειώσει γιὰ πάντα. Τῶ-
ρα πιά εἶχε ἀλλάξῃ ὁ ρυθμὸς
τοῦ κόσμου. Ὅλα τὰ πράμα-
τα ξανάρχιζαν ἀπὸ τὴν ἀρχή,
μ' ἓνα καινούργιο νόημα, ἓναν
καινούργιο χρωματισμό, μιὰ
καινούργια γέννηση. Καὶ κατὰ-
πὶ θὰ δοῦμε. Μεγάλος εἶναι ὁ
κόσμος καὶ ἀνεξάντλητος, ἱκα-
νὸς νὰ ἀνανεώσῃ πολλές φορές
ἀκόμα. Ἐμπρός!

Ὁ κ. Καραμπέτσας αἰσθάν-
θηκε νὰ ἔμπνουνε μέσα του ὅ-
λες οἱ δυνάμεις τῆς ζωτικότη-
τας, τῆς θέλησιν, τῆς εὐτυχίας.
Τὸ σκοτεινὸ ἐνστικτο προη-
γεῖτο τὴν νίκη. Ξαφνικά τὸ ζή-
τημα λυνότανε ἀπὸ μόνο του,
χωρὶς καμμία ἄλλη προσπάθεια.
Πλησίαζε γοργὰ ἡ ἐνδοξη ὥρα
τῆς κατοχῆς, ἡ ὥρα τῆς μεγα-
λῆς ἐγωφάνειας καὶ τῆς μεγα-
λῆς λαμπαρῆς, καὶ τῆς σαρκί-
κῆς κοινωνικῆς κύρωσιν τοῦ ἄν-
τρικοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιο-
κτησίας. Καὶ κατόπτι θὰ δοῦμε.
Κατόπτι θὰ ἐξηγηθῶμε με τὸ
αὐμπαν. Νὰ καθιερώσουμε τὴν
ἰδιοκτησίαν μας, νὰ στήσουμε
ὁλόγυρα τοὺς φράχτες, νὰ ση-
κώσουμε τὴ σημαία μας, καὶ
κατόπτι ἀς πλησιάσῃ ὁ ἔξοδος.
Θὰ ἐξηγηθῶμε τότε σὰν ἄν-
τρες. Τώρα, ἔμπρός!

—Μάρθα, εἶπε με φωνὴν τρε-
μμένη ἀπὸ γοητεία καὶ ἐν-
θουσιασμό, Μάρθα, θές νὰ γί-
νεις γυναίκα μου;
Ἦτανε γεμάτος πόθο, θαυ-
μασμό, στοργή, περηφάνεια.
Ἦταν ἑξοῦλος καὶ ντροπαλός.
Τὰ μάτια του λαμπακοπούσαν
ἀπὸ αὐτοπεποίθησιν καὶ παιδι-
κὴ χαρά. Ἀκόμα λίγο καί, χα-
ρὴ στὴ συγκίνηση του, χάρε
στὸ λυκόφωτο, στὴ δροσιά τοῦ
βροδίου, στὰ φυλλώματα πού
τὸν κύκλωναν καὶ στὰ ἀράμα-
τα τῆς Κηφισίας, ἀκόμα λίγο
καὶ θὰ γινόταν ὠραῖος.

—Ναί, ψιθύρισε ἡ Μάρθα.
Τῆς πήρε τὸ χέρι καὶ τὸ
φίλησε με εὐλάβεια. Ὑστερα
σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ἀνάρ-
αβαθιὰ μὲ ἥδονη. Ξανάβρισκε
ἐπιτέλους τὴν ἰσορροπία του,
τὸ αἰσθημα τῆς σταθερότητας,
τῆς αὐτοκυριαρχίας, τῆς ἀσφα-
λείας, τῆς ἱκανοποίησης. Ἦ-
ταν εὐχαριστημένος. Ἦ ἀντρι-
κὴ του φύση ἐνίωθε κατάβαθα
πὺς οἱ δουλειές του πῆγαιναν
καλὰ, πολὺ καλὰ. Ὅλες οἱ
δουλειές του. Καλὲς σπουδές,
καλὴ σταδιοδρομία, καλὴ κοι-
νωνικὴ θέση, καλὸς γάμος. Κ'
ἦτανε καὶ ἐρωτευμένος, καὶ
θριάμβευε στὸν ἔρωτα. Ἦταν
ἐρωτευμένος με τὴν ἴδιαν τὴν γυ-
ναίκα του, με τὴν ἰδιοκτησίαν
τοῦ. Ὅστε ὅλα ἦταν ἐν τάξει!
Φτάνει μονάχα νὰ μὴ γινόταν
προσεχὺς καμμία καινούργια οἱ-
κονομικὴ κρίσις! Κατὰ τ' ἄλ-
λα, ὁ κόσμος ἦταν ἐν τάξει!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΕΟΤΟΚΑΣ

Η ΥΓΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Αὐτὸ πού περιμένει
ὁ γιαντρός ἀπὸ μᾶς

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ἀληθινὸ ὅτι ἡ πείρα διδά-
σκει μιὰ προσεκτικὴ μητέρα, δὲν εἶ-
ναι λιγότερο ἀληθινὸ ὅτι ὁ γιαντρός πα-
ραμένει ὁ μόνος ἀρμόδιος ὅταν τὰ παι-
διά μας παρουσιάσουν συμπτώματα πὶδ
σοβαρὰ ἀπὸ ἓνα ἀπλό συναχί, ἀπὸ μιὰ
ἀμυχή, ἢ ἓνα ἐλαφρὸ πόνο στὸ δόντι.

Ἀλλὰ ἂν καλέσωμε τὸν γιαντρὸ γιὰ νὰ
ἐξετάσῃ τὸν μικρὸ μας ἄρρωστο, ποῖα
πρέπει νὰ εἶναι ἡ δικὴ μας συμπεριφορά;
Πρῶτα, πρῶτα, ἀς βάλουμε καλὰ στὸ
μυαλό μας ὅτι ἂν καλοῦμε τὸν γιαντρὸ τὸ
κάνουμε γιὰτί ξέρει περισσότερα ἀπὸ μᾶς
γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ οργανισμοῦ ἢ γιὰ
τὰ φάρμακα πού θὰ ὀρίσῃ. Ἀς μὴ παίρ-
νουμε θέσι «συμβούλου». Ὁ ρόλος μας εἶ-
ναι νὰ βοηθοῦμε ὅσο τὸ δυνατόν με πε-
ρισσότερη κατανόησι.

Ὁ γιαντρός περιμένει ἀπὸ μᾶς μιὰ σα-
φὴ ἐκθεσί, ἀλλὰ σύντομη τῶν συμπτω-
μάτων πού προκαλοῦσαν τὴν προσοχή μας.
Θὰ ἀρχίσῃ ἐρωτῆσεις ὠρισμένες (ἀπὸ πο-
τε; πόσες φορές; σὲ ποῖο μέρος; κ.λ.π.)
καὶ γι' αὐτὸ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ
πρέπει νὰ ἔχουμε προετοιμασθῇ γιὰ νὰ
λοῦ ἀπαντήσουμε με ἀκριβεία. Οἱ λέξεις
«καμμία φάρμα», «συχνά», «ἀπὸ λίγο και-
ρὸ», πρέπει ν' ἀποδληθοῦν ἀπὸ τὸ λεξιλό-
γιό μας γιὰ τὴν περίπτωσιν αὐτή.

Ἀς προσπαθῶμε νὰ θυμηθοῦμε ἓνα ἀριθμὸ
ἡμερῶν ἢ μηνῶν, μιὰ ὠρισμένη ὥρα ἢ ἓνα
ἀριθμὸ ὥρῶν, μιὰ ὠρισμένη λεπτομέρεια
τέλους καὶ ἂς κάνουμε μιὰ πιστὴ ἀφήγησιν
αὐτῶν πού ἔβρουμε, χωρὶς ὑποθέσεις, χω-
ρὶς σχόλια περιττά. Νὰ ἐλέγχουμε τὰ
λόγια μας καὶ τὶς ἐντυπώσεις μας. Ἐ-
τσι, ἀπὸ τὶς πρῶτες πληροφορίες μας, ὁ
γιαντρός θὰ ὑπορέσῃ νὰ κάμῃ τὴν διάγνω-
σιν τοῦ καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν θεραπεία.

Ὅσο πὶδ πιστὲς εἶναι οἱ παρατηρήσεις
μας, ὅσο πὶδ ἀκριβῆς εἶναι ἡ ἐκθεσίς
μας, τόσο περισσότερο ἡ διάγνωσις θὰ
ἀνταποκρίνεται στὴν ἀλήθειαν καὶ τόσο
πὶδ γρήγορα θὰ γιαντρευτῇ τὸ παιδί μας.

Ὅταν προσδιορίσῃ τὴν θεραπεία δὲν μᾶς
μένει παρὰ νὰ ὑπακούσουμε. Νὰ μὴ σχο-
λιάζουμε τὶς διαταγὲς τοῦ γιαντροῦ. Νὰ
μὴ μεγαλώνουμε τὶς δόσεις τῶν φαρμάκων
οὔτε νὰ τὶς λιγοστεύουμε ἀνάλογα με τὶς
ἐντυπώσεις μας. Νὰ μὴ παραλείπουμε νὰ
σεβόμαστε μ' εὐσυνειδησία τοὺς ἐνδεχο-
μένους περιορισμοὺς σὲ περίπτωσιν πού
ἡ ἄρρωστιά εἶναι μεταδοτικὴ.

Τέλος, ἂς ἐπιτηρώμε με προσοχή τὴ
συμπεριφορά μας. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε
τὴν ἡρεμία μας, νὰ μὴ ἀφίνομε νὰ μᾶς
παρασύρῃ ἡ συγκίνησίς μας. Ἀντίθετα,
πρέπει νὰ διατηροῦμε με τὸ χαμόγελο τὴ
ψυχραιμία μας καὶ τὸ πνεῦμα ἐπαγρυπνή-
σεως. Ἀς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι τὸ χαμόγελο ἔ-
χει μεγάλη σημασία γιὰ ἓνα ἄρρωστο.

Ἡ τόση ἐλευθερία τῆς γυναικῆς στὴν Αἴ-
γυπτο ἔκανε ἐντύπωσιν ὅχι μόνο στὸν Ἡ-
ρόδοτο, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἄλλους Ἕλληνας
πού ὡς ναυτικοὶ καὶ ἐμποροὶ ἐπισκέπτον-
ταν τὴ χώρα τοῦ Νείλου. Δὲν ἦξεραν πὺς
νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴ τὴν ἐλευθερία. Εἶναι
φανερὸ πὺς ἡ ἀνώτερη θέσι τῆς Αἰγυπτίας
κρατοῦσε ἀπὸ τὴν μητριαρχικὴν περίοδο.

Ἀπ' τὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα τῆς
Κνωσοῦ τῆς Κρήτης ἀπεδείχθη πὺς καὶ
στὴν Κρήτη, στὴ λεγόμενη μικρὴ ἐπο-
χή, ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ τὸ καθεστὸς τῆς γυ-
ναικοκρατίας.

Μιὰ λοιπὸν πού στὴν Αἴγυπτο ἡ γυναι-
κά εἶχε τὰ ἴδια δικαιώματα με τὸν ἄνδρα,
δὲν ὀρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴν συζυγικὴ ἔ-
ξουσία. Ἀπλάθῃ δὲν ἐξουσιαζόταν ἀπὸ τὸν
ἄνδρα. Αὐτὰ τὸ καθεστὸς τῆς ἰσοτιμίας
βάσταξε ὡς τὰ χρόνια τῶν Πτολεμαίων
(4ος αἰώνας π.Χ.). Γι' αὐτὸ ἡ Αἴγυπτις
εἶχε δικαιώματα νὰ ζητήσῃ διαζύγιον ὅποτε
ἤθελε, ἂν δὲν συμφωνοῦσε με τὸν ἄνδρα
της. Κι' ἀκόμα τὰ παιδιά παίρνανε τὸ ὄ-
νομα τῶν πατέρων τοῦς ἢ τῆς μητρός τους.
Τὶς πὶδ πολλές φορές ὅμως παίρνανε τὸ
μητρικὸ ὄνομα. Ἡ πολυγυνία ὑπῆρχε, δη-
λαδή ὁ νόμος δὲν τὴν ἀπαγορεύε ἀλλὰ
ἡ μονογαμία ἦταν τὸ καθιερωμένο καθε-
στὸς. Ἡ νόμιμος σύζυγος ἦταν μιὰ; «Καὶ

— Πάλι σιδερώνεις τὸ παντελόνι σου
τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς;

— Πάλι σιδερώνεις τὸ παντελόνι σου
τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς;

— Πάλι σιδερώνεις τὸ παντελόνι σου
τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς;

— Πάλι σιδερώνεις τὸ παντελόνι σου
τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς;

● Ἀρχαῖες Αἰγύπτειες σὲ συμπόσιο (Τοιχογραφία Θηβῶν Ἀνω Αἰγύπτου).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟ

● Ἀπὸ τὴν στήλῃ αὐτὴ σὲ σειρά σημειω-
μάτων ἱστορήσαμε τὴν θέσιν τῆς γυναικῆς
στὶς ἀρχαῖες Ἑλλάδα καὶ τὸ Βυζάντιο.
Ἀπὸ τοῦτο τὸ τεῦχος θὰ κάνουμε μιὰ ἀ-
ναδρομὴν στὴν ἱστορία τῶν Ἀνατολικῶν—
Ἀσιατικῶν χωρῶν γιὰ νὰ ἰδοῦμε ποῖα ἦ-
ταν ἡ θέσι τῆς γυναικῆς στὶς χώρες αὐ-
τές, οἱ ὁποῖες στὴν προελληνικὴ ἐποχὴ
ἀναδείξανε μεγάλους πολιτισμοὺς. Ἀρχί-
ζουμε ἀπὸ τὴν ἀρχαία Αἴγυπτο πού ἔπαι-
ξε σπουδαῖο ρόλο στὴν ἱστορία τῆς Ἀνα-
τολῆς κι' ἀπετέλεσε ἓνα μεγάλο σταθμὸ.

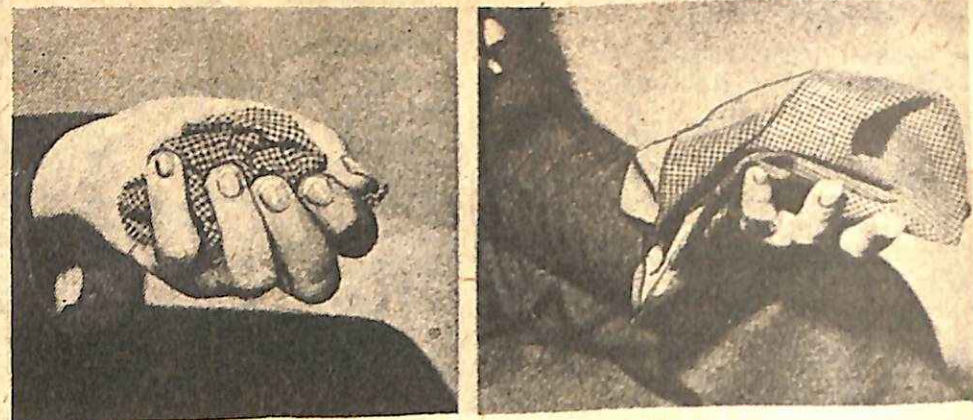
ΕἶΝΑΙ ἀπόλυτα δεδαιωμένο πὺς στὴν
ἀρχαία Αἴγυπτο ἡ γυναίκα εἶχε ἰσότη-
τη θέσιν με τὸν ἄνδρα. Τόσο οἱ Ἕλληνας
συγγραφεῖς, ὅσο καὶ οἱ γραπτὲς αἰγυπτια-
κὲς πηγές, μᾶς πληροφοροῦν πὺς ἡ Αἴγυ-
πτις ὅχι μόνο μέσα στὸ σπῆτι ἀλλὰ καὶ
στὴν κοινωνία, εἶχε τὰ ἴδια δικαιώματα
πού εἶχαν οἱ ἄνδρες. Σὲ μερικὲς περιπτώ-
σεις μάλιστα εἶχε περισσότερα δικαιώ-
ματα. Πολλοὶ ἱστορικοὶ καὶ ἐθνολόγοι ὑπο-
στηρίζουν πὺς ὁ πρῶτος θεὸς πού λάτρευ-
σαν οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, ἦταν θελκυός.
Καὶ αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία.

Ὁ πατέρας τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος,
πού περιέγραψε ὅλη τὴν Ἀνατολή καὶ ἔ-
ζησε πολλὸν καιρὸ στὴν Αἴγυπτο, γράφει
πὺς ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ τὸ καθεστὸς τῆς γυ-
ναικοκρατίας. Ἡ Αἴγυπτις δὲν ἦταν κλει-
δομανταλωμένη στὸ σπῆτι. Γυναικωνίτης ὁ-
πως στὴν Ἀθήνα, δὲν ὑπῆρχε στὴν Αἴγυ-
πτο. Οἱ γυναῖκες ἔδωκαν ἐλευθερία ἀπὸ
τὸ σπῆτι τοῦ καὶ πῆγαιναν ὅπου ἤθελαν.
Αὐτὲς μάλιστα ἔκαναν δουλειές πού ἄλλοι
τίς ἔκαναν οἱ ἄνδρες. Οἱ ἄνδρες, ἀντίθετα,
ἔμεναν στὸ σπῆτι, ὑφαίναν καὶ κρατοῦσαν
τὸ νοικοκυριό.

Ἡ τόση ἐλευθερία τῆς γυναικῆς στὴν Αἴ-
γυπτο ἔκανε ἐντύπωσιν ὅχι μόνο στὸν Ἡ-
ρόδοτο, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἄλλους Ἕλληνας
πού ὡς ναυτικοὶ καὶ ἐμποροὶ ἐπισκέπτον-
ταν τὴ χώρα τοῦ Νείλου. Δὲν ἦξεραν πὺς
νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴ τὴν ἐλευθερία. Εἶναι
φανερὸ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΓΙΑ ΤΟΥ ΕΓΟΥΣ

Ἡ Μελάνη, μαζί με τὸν Ἀπελλιανό, ὁ-
ταν κατάλαβαν ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος
τοῦς, πῆγαν στὰ Ἱεροσόλυμα να προσκυ-
νήσουν. Ἐκεῖ ἡ Μελάνη ἔκτισε ἕνα φτωχί-
κό κελλί στὸ "Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ ἔζησ-
σ' αὐτὸ νηστεύοντας καὶ μοιράζοντα
στοὺς φτωχοὺς τὰ χρήματα ποὺ τῆς ἀφί-
ναν οἱ πλούσιοι προσκυνητὰ ποὺ ἐπῆγα-
ναν νὰ τὴν ἰδοῦν. Ἐκεῖ, στὶς 31 Δεκεμ-
βρίου τοῦ 435 ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μέ-
για τῆς. Ἡ κηδεῖα καὶ ὁ ἐνταφιασμός
τῆς ἐγίναν με ὅλη τὴ σεμνότητα ποὺ τῆ
ἐξίξε. Καὶ ἡ ἐκκλησία τὴν κατέταξε με-
ταξύ τῶν ἁγίων.

Τὸ φέρεμα εἶναι ἓνα τεχνητὸ, δεύτερο δῆρμα. Καὶ ὅπως τὸ φυσικόν, ἐστὶ καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ φροντίζουμε.

τακτοποίηση, να μην φορέματα νύχια. Και τα παρδαλά φορέματα τους προξενούν φρίκη. Δυστυχώς, όμως (κι' έδώ είναι ο πολυθρύλητος κόμπος) αυτά είναι τις περισσότερες φορές είναι άσχημα όταν πρόκειται για τη γυναίκα τους. Σε ξένες και άομορες γυναίκες τα θαυμάζουν και τα θεωρούν γοητευτικά. Είναι ναί περιττό να σπάζουμε το κεφάλι μας για να βρούμε την αιτία. Το βάθος της ψυχής των ανδρών είναι ανεξήγητο.

Ας έλθουμε στο δεύτερο αίτιο:

Αν έχουμε έτοιμάσει για το θράδυ να ώραίο φαγητό, ασφαλώς ο άντρας θα γυρίση άργα και το φαγητό θα έχη κρυώσει. Αν όμως στήνουμε κάτι τι πρόω-

Ἔτσι ἄραγε πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἄντρες;
Ἰσως ναί. Γιατὶ ἔχουν ἄλλα προτερήμα-
τα ποὺ ἰσοφαρίζουν αὐτὰ τὰ μικρὰ ἢ με-
γάλια λάθη. Καὶ τοὺς παντρευόμαστε.

Ἡ Ρουζού, ἦταν ὁ μεγαλύ-
τερος μπράβος τοῦ Δηλιγιαννι-
κοῦ κόμματος καὶ φανατικὴ
θαυμάστρια τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ
Θεόδωρου Δηλιγιάννη. Οἱ ἐκρή-
ξεις τῆς ἐναντίον τῶν ἀντιπα-
λῶν τοῦ κόμματος τῆς ἦσαν θυ-
ελλῶδεις καὶ τὰ παρατσούκλια

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΑ

ου κομματος και φανατικη
αυμαστρια του αρχηγου του
θεοδωρου Δηλιγιαννη. Οι εκρη-
ξεις της εναντιον των αντιπα-
λων του κομματος της ησαν θα-
λλωδεις και τα παρατσουκλια

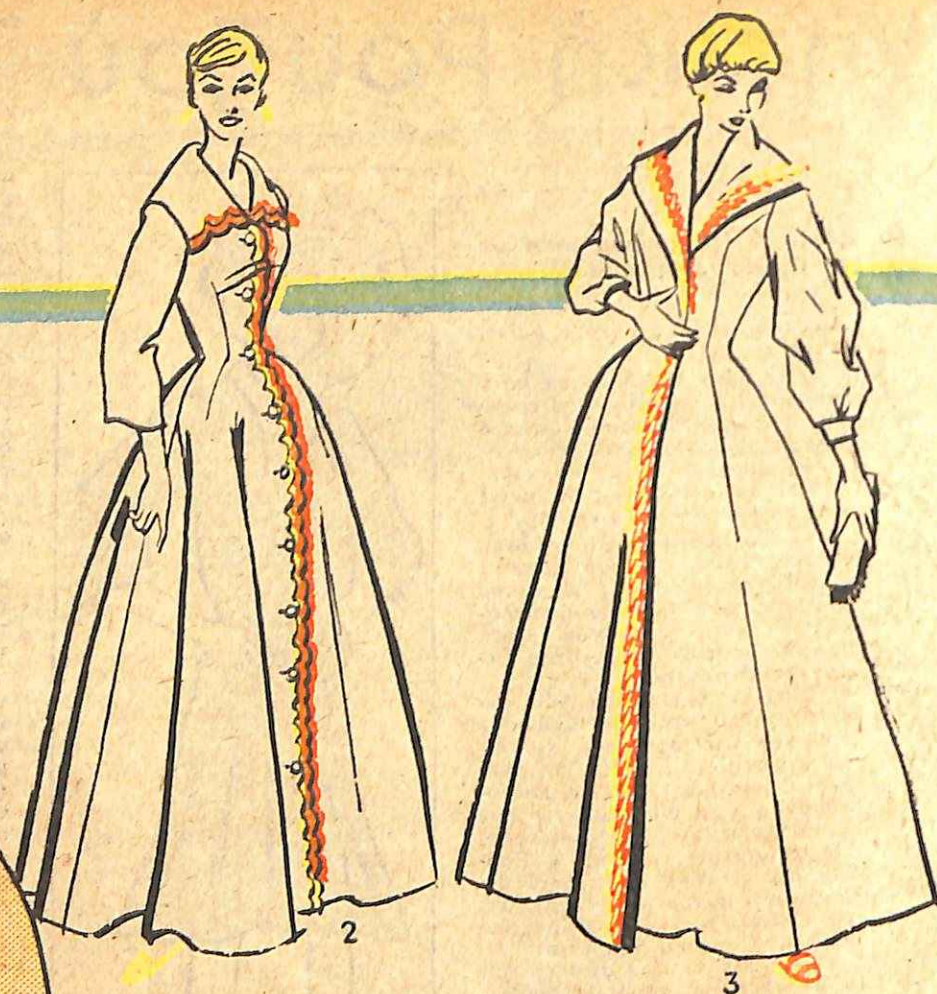
Λένε, μάλιστα, πώς σε κά-
ρια διαδήλωσι ξφτιάξε — με
οδά της—ένα ὄρμα πού πα-
στανε ένα καίκι. Τὸ κατάρτι
ὅλα τὰ ἐξάρτηματα τοῦ
κίβριου ἦταν ἐπενδυμένα μὲ

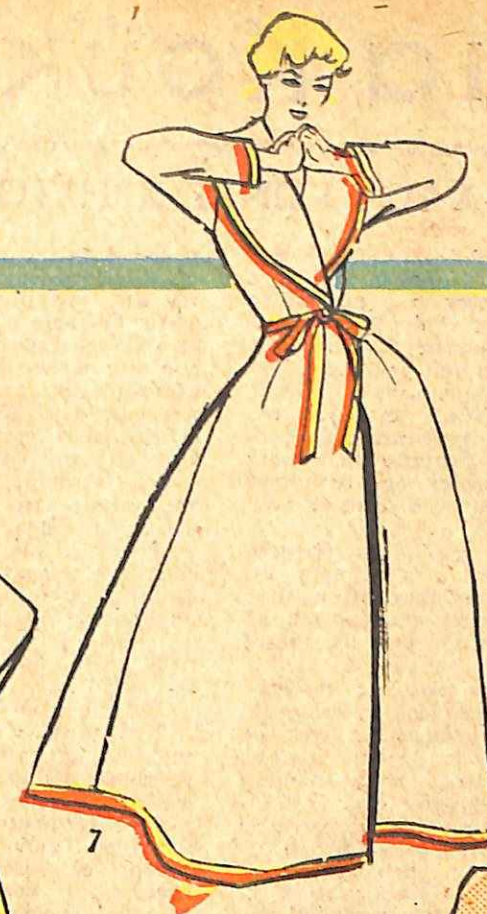
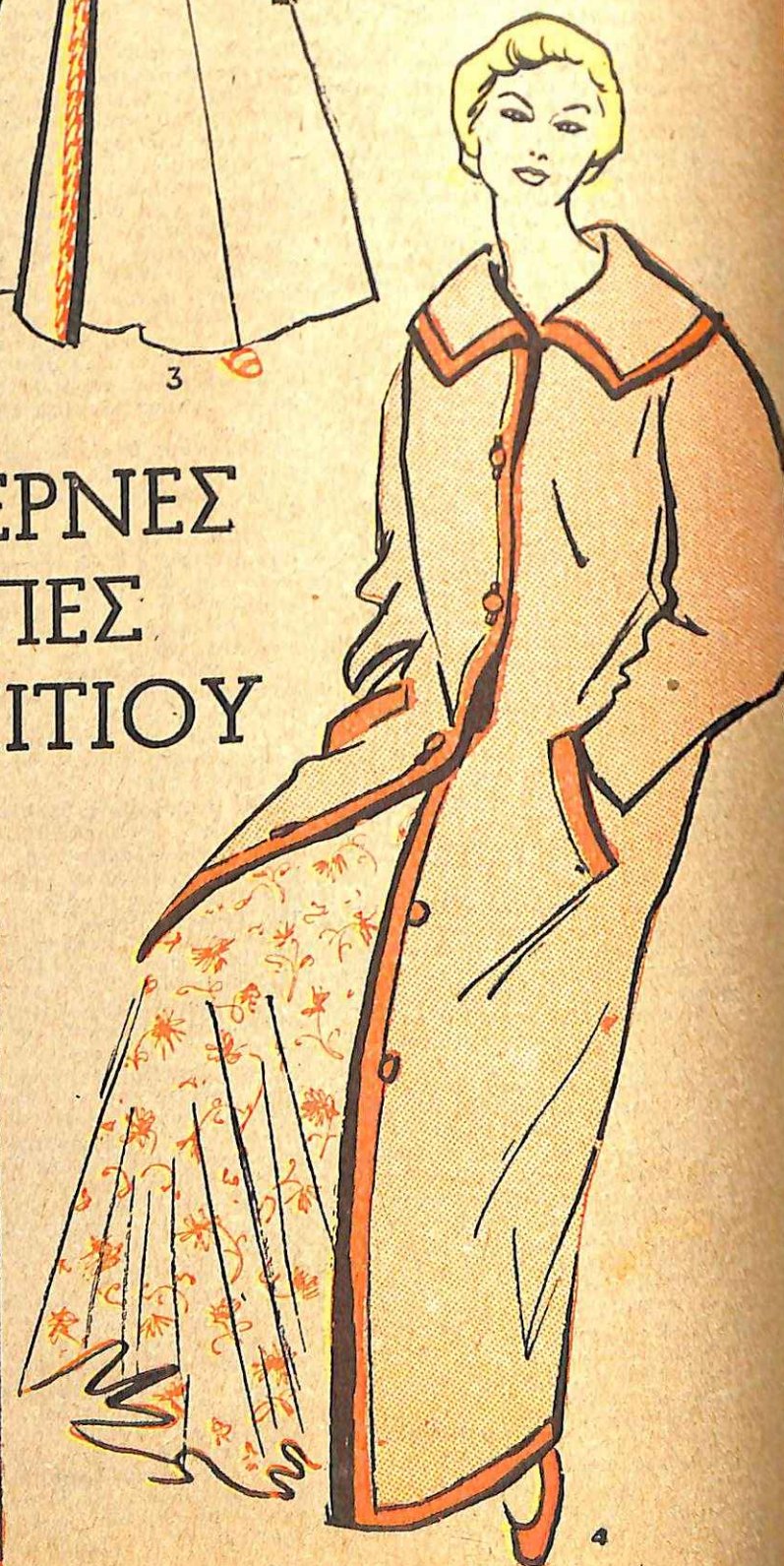
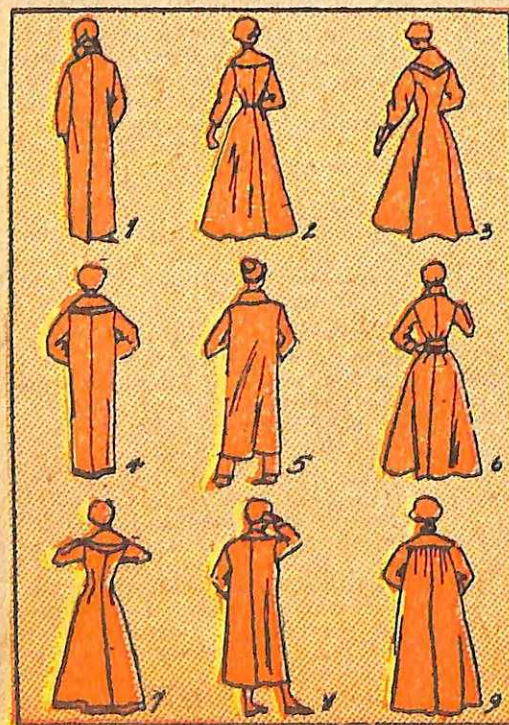
φαίλ, σπυρνατό κορμί και καλα-
μείνια ποδαρξάκια. Φόραγε πάν-
τα κοντή φούστα (σκάνδαλο
για την εποχή εκείνη που τα
νυναικίγια φορούσαν ήσαν μα-
κριά ως τον αστράγαλο). Το
σκέπelo της ήταν αντίγραφο

Ε, αὐτὸ ἦταν. «Πατέρες»
«παιδιά» τοῦ ἔθνους, στα-
τήκαν ποῖος γὰ πρωτοφύγη.
σι ἡ συντριπτικὴ ἀγορεύσει
Θεοτόκη ἀνεβλήθη γιὰ πο-
καρὸ καὶ τελικὰ δὲν ἔγινε
όλου.

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΡΟΜΠΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

1 Ίσια ρηχτή ρόμπα χωρίς φάρδη. Οι μοντέρνες αυτές ρόμπες συμφέρουν γιατί δεν απαιτούν πολύ ύφασμα. Το κουμπώμα σταυρωτό σε στύλ παλτού.

2 Ρόμπα φαρδειά με πρωτότυπη γαρνιτούρα. Ή γαρνιτούρα γίνεται από το ίδιο ύφασμα ή από λουρίδα άλλου χρώματος — για να έρχεται σε αντίθεση.

3 Φαρδειά σταυρωτή ρόμπα με πλούσιο μανίκι και μεγάλο γιακά. Κόβεται σε τύπο ρεντιγκότας.

4 Στενή ρηχτή ρόμπα με μονό κουμπώμα. Γαρνίρεται με διπλά γαζιά.

5 Ρόμπα τρουά κάρ σε ανδρική γραμμή. Μανίκι κιμονό. Πολύ κατάλληλη ιδίως για όσες φορούν πυτζάμες.

6 Ρόμπα μετρίου φάρδους με λίγα κουμπιά και πολύ φαρδειά ζώνη. Μανικοκόλλησι και ρεδέρ.

7 Φαρδειά ρόμπα σε απλή γραμμή με στενό ζωνάκι και μεγάλο γιακά. Γαρνίρεται με διπλά γαζιά.

8 Τρουά - κάρ ρηχτή ρόμπα που σταυρώνει με διπλό κουμπώμα. Μανικοκόλλησι, γιακάς και ρεδέρ στα μανίκια.

9 Έλεύθερη ρηχτή ρόμπα με πλούσιο μανίκι, σφιγμένο στον καρπό. Σούρες κάτω από το νωμίτη, και γιακάς - κασκόλ που σχηματίζει ντραπέ καθώς δένει.

λιόταν αμύλητο, άργαστά, άγχο, μπρός απ' την πόρτα πουδγαί-νε στην αύλη κ' ίσαμε τόν τοί-χο κι' ανέβαινε και στόν τοίχο ακόμα, όπως κάνει το νερό του συντριβανιού, ασάλευτο πάντα, μα και λαχαριστό στην άνθι-μένη αφροκορφή του, ως άπα-νω στο ταβάνι κ' εκεί έσδυσε, χάνονταν κάτω απ' τη σκεπή...

Της Βεργινίας το πρόσωπο έμεινε στο σκοτάδι: φέγγριζε κι' αυτό με τη γλωμάδα σαν κάποιο άλλο φεγγάρι πεθαμέ-νο... Κι' άπταζε η Βεργινία τη γλυκούνη κι' άσημενία νάρκη του ποταμιού που κυλούσε απ' τ' άφανστα βάθη τ' ουρανού — αναγνώρισμα μιάς άλλης ζωής πιο γλυκιάς και πιο αί-ωνίας—που περνούσε από πά-νω απ' αυτό το κρεβάτι του ανδράπινου καύμου και πάλι, απηλώνοντας ως τη σκεπή, έ-φευγε στ' απόμακρα και στα ουράνια... "Αχ! πόθισε να πάη μαζί του, η ποθοπλανταγ-μένη, να ούση τη λαχάρα της μέσα σ' αυτής της αγα-λοσταλάγης φεγγαρίσας λύ-πης το γάλα—το γλαυκόφεγγο —το γλυκούπιασμένο...

"Όταν της έδωκε ο Νίκος άπόμε το ύπνωτικό, το ήπιε με τόν ίδιο πόθο να μη ξυπνού-σε πιά: ήθελε να του πη νά της δώσει κι' άλλο ένα σκονάκι για να κοιμηθι καλύτερα, μα εκείνος έφυγε άμέσως από κοντά της.—Και τώρ' αυτός ο πό-θος της για να ούση έκαμε μέσα της φτερά, φτερούγες ύ-περδυναμες που άρχισαν να σαλεύουν έτσι πονούσιως να τη σηκώνουν ολόρθη στο κρεβά-τι. Σά να φούντωσε μιά φλό-γα μέσα της από μιά στίθα που σιγούσδυε κάτω απ' τη χόβολη, αίσθανθηκε μιά πυρί-νη πνοή μέσα στις φλέβες της, αίσθανθηκε τ' νεύρα της σιδε-ρορευστό... "Ητονε μονάχα που θέλε να πάρη τ' σκονάκι απ' τόν κοιμό;—ή μήν ήθελε και να δη που ήτον ο Νίκος με τη Λιόλια, οι δύο τους που-χανε δηγ' έξω απ' την πόρτα;.. "Έξαφνα βρέθηκε όρθη, έξω απ' το κρεβάτι, αυτή ποχ' έ-να μήνα να κουνήση χέρι, περ-πατώντας, αυτή που νόμιζε πως είχε ξεχάσει το περπάτη-μα: έκαμε μερικά δήματα γλή-γορα τ'όνα μέσα στ' άλλο, σαν αέρινα, περπατώντας μέσα ά-πό τη λουρίδα του φεγγαριού που κοιτότανε στο πάτωμα, μες τ' άσπρο της το νυχτικό πιο άσπρη ακόμα απ' τη φε-γγαρίσια λάμψη—λές και ζων-τάνεψε το φεγγάρι και σηκώ-θηκε από χάμω και περπάτα-γε... Ηύρε το κουτί με τ' σκονά-κι, σά μέσα σ' όνειρο, κ' έπειτα έκαμε άλλο ένα δήμα κατά την πόρτα της αύλης, που ήτανε γεμένη, κ' έσυρε ανάλαφρα τ' θυρόφυλλο...

Κι' άπταζε τώρα η Λιόλια το κεφάλι του άγαπημένου άνδρος που δάραινε άπάνω στο στή-θος της: τη μύτη της δυνατή και με το κόκκαλο λιγάκι πε-ταχτό στη ρίζα, τα κλειστά ματόφυλλα, σά φύλλα λουλου-διών, που τα γαλάζιων στις ά-κρες ο ύπνος με της γαλάζιας του φτερούγας την αντιφεγγιά, με τ' μακριά κροσσώτα τσι-νoura καταπάνω, πούρριχαν ήσκιο στα μάγουλά του—κ' η καρδιά της πλημμύριζε από κάτι άπέραστο κ' υπερδύναμο που τ'όσον καιρό το είχε κρα-τημένα μέσα της και της πο-νούσε τώρα, όπως πονεί το

πρώτο γάλα στη μητέρα. "Απ' την ήμερα πουχαν πάλι στα λουλούδια δεν είχε σηκώσει τα μάτια της άπάνω του απ' το φόβο μήπως άπαντήση τα φρι-χτά μάτια της Βεργινίας που ξεφώνιζαν, άθανα, από καημό κι' άπελπισία... περισσότερο όμως ακόμα φοβότανε μήπως άντικρύση τα δικά του μάτια! Τώρα που σά συνεπαρμένος απ' τη γοητεία της φεγγαρί-σας εύτυχίας είχε γείρει τον κόρφο της να κοιμηθι, τώρα τόν κύτταζε άφοβα, τώρα τόν φιλούσε όλο με τ' πρωτοξύ-πνητα γυναικεία μάτια της, τόν άντρα τόν άγαπημένο. Τί ζατά που μύριζαν τα γλυκά μαλλιά του! σαν κάτι ζωντανό και δυνατό που της ήτονε, φό-δος μαζί και λαχάρα. "Αχ, τα στήθια της νάλυναν ήθελε κάτω απ' αυτό το θάρος που λίγο της φαινότανε για τήν ά-γάπη της. Κι' όλοένα περισ-σότερο θυζότανε στην ευδαι-μονία αυτής της θωριάς, θού-λιζε αλάνερη, χανόταν... ως που τα μάτια της κλείσανε σαν από μίαν ήδονη κι' έναν τόνό άδάσταχτα για τη ψυχή της...

Και τα μάτια της είδαν τό-τες πως σηκώθηκαν απ' το σκα-λοπάτι και δγήκαν έξω στο δρόμο μαζί με το Νίκο—πια-σμένοι απ' τα χέρια—και κα-τέβηκαν απ' το βουνό τους κά-τω στο κάμπο με τα λουλού-δια πουχαν πάλι τις προάλ-λες... και πέρασαν όλην τόν κάμπο και μπρός απ' της Καλ-λιθέας τα στίπια που ήταν τυ-λιγμένα μες τ' άσημενία μαλ-λιά του φεγγαριού τα ξεχυτα-και—πάντα χεροπιασμένοι με το Νίκο—άνεδήκανε σ' εκείνο τ' όλοστρογγύλο το βουναλάκι —προτού ν' άνοιξη ο κάμπος για τις Τζιτζιφιές — πούχει στην κορφή του την έκκλησία της "Αγίας - Σωτήρας... "Έκει στο βουναλάκι άπάνω στεκό-ταν το φεγγάρι, μα δεν τόβλε-παν καθώς άνεδείνανε, γιατ' ήτον κρυμμένο πίσω απ' την έκκλησία. Μόλις όμως έφθα-σαν άπάνω στην έκκλησία, ξε-πρόβαλε και τόν έλαμψε μες στο πρόσωπο τόσο που θάμπω-σαν τα μάτια τους...

—Καλωσορίστε!—τους είπε το φεγγάρι. Τί γινήκατε τ'όσον καιρό; Κανείς δεν έρχεται να με ιδη έμένα που είμαι όλομό-

ναχο πάνω στα βουνά. Τόσα μάγια κάνω εγώ τών ανδρώ-πων: μπαίνω στις κάμαρές τους και τους φιλώ τα μάτια, πέφτω μες τ' ότρες τους και ξεπλύνονται στα δρομάκια τών περιβολιών τους και σκαφε-λάνω μάντρες και γέρνω άπά-νω στις οξωπορτές τους και ξενυχτώ στα σκαλοπάτια: μό-νο και μόνο για να δγούνε να με ιδούν: μ' αυτοί μ' άφίνουν όλομόναχο άπάνω στο βουνό μου. Τώρα που ήρθατε έδω πά-νω θα πάμε μες την έκκλησία: εγώ θα σάς στεφανώσω... Και καθώς μίλαγ' έτσι το φεγγάρι, ξαφνίστηκε η Λιόλια κι' ο Νί-κος κι' άνοιξαν πάλι τα μάτια τους τα θαμπωμένα απ' τη λάμψη του, για να το ιδούν: Τί άσπρο πούτον το φεγγάρι και τί λυπημένο!—σαν τη Βε-ργινία. Και καθώς το κύτταζαν ακόμα, είδαν πως ήτον το πρό-σωπο της Βεργινίας μες το φεγγάρι. Τότες η Λιόλια έδγα-λε ένα μεγάλο "άχ! και πετά-χτηκε ολόρθη με τα χέρια στ' ό-αέρα. Κι' ο Νίκος ξετρίναχτηκε απ' τόν ύπνο κατατρομαγμένος και κατακώλυσε απ' το σκα-λοπάτι... Γύρισ' η Λιόλια να μη στην καίμαρη ή πόρτα ή-τον πεισμένο κάτι άσπρο: το φεγγάρι ήτον πεισμένο στο κα-τώφλι. Μα μες στην άσπρη λου-ρίδα του φεγγαριού φάνταζε κά-τι πιο άσπρο ακόμα: ήτον η Βεργινία με το νυχτικό της ξα-πλωμένη χάμω μπρός στην πόρ-τα—για να μη κανείς μες την κάμαρη έπρεπε να δροσκελιση το κορμί της. Σά ναχε πέσει το ίδιο το φεγγάρι απ' τόν ου-ρανό και ναχε ξεψυχήσει εκεί δά τυλιγμένο μες τα πέπλα τών άχτίδων του: έτσι έδειχνε.

Δική της ήτον η φωνή που άκουσε η Λιόλια μες τόν ύπνο της ή της Βεργινίας πουχε κα-τεβ' από το κρεβάτι της κ' εί-χε άνοιξει σιγαλά την άκου-μπημένη πόρτα:

* —Παναγία μου! Κατέβηκε απ' το κρεβάτι... έπεσε απ' το κρεβάτι... Καλέ! καλέ πέθανε καλέ! "Αχ, κύριε Νίκο! δεν ά-κούτε; πέθανε κύριε Νίκο! Δεν τη βλέπετε κύριε Νίκο; "Αχ Θεέ μου! Θεέ μου! τώρα τί να κάνουμε; τώρα τί να κάνουμε; "Έτσι ξεφώνιζε αλλοιόρα,

ΣΤΟ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟ

— "Ένας πατέρας είναι απ' έξω και θέλει να ιδη το μωρό του... Είναι κανένα ξύπνιο;

—Πάω να φέρω γιατρό! εί-πε: είν' ένας έδω κοντά στο Μακρυγιάννη: αυτός έρχεται ό,τι ώρα του 'πης. Κάνε ό,τι μπορείς, Λιόλια, να τη συνε-φέρης! "Ασ' τα κλάματα τώ-ρα,—αυτά μας έλειπαν... "Έ-φθασα... —Μη φύγης, κύριε Νίκο! μη μ' άφήσης μονάχη!—Ξεφώ-νησε θρηνιάρικα η Λιόλια. Μα ο Νκος είχε γίνει άε-ρος...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο επόμενο.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΙΔΕΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

• Τα παιδικά ψηλώνουν γρήγορα και τα καινούργια ρούχα είναι δύσκολα να γίνουν. Συμπληρώστε την παιδική γκαρνταρόμπα διορθώνοντας τα ρούχα που νομίζετε άχρηστα. Στη σελίδα αυτή θα βρήτε πολλές χρησιμώτατες ιδέες.

- 1 Διόρθωμα με πλεχτό λάστιχο. Το παλιό φόρεμα γίνεται, ως δια μαγείας, άγνώριστο.
- 2 Διόρθωμα με ριγέ φανέλλα ή κορό ύφασμα. Αν το φόρεμα είναι κορό θα το διορθώσε-τε με μονόχρωμο ύφασμα σε ταριαντή, βελούδο, απόχρωσι.
- 3 Το διορθωμα αυτό γίνεται με ζέρσευ ή πλεχτά κομμάτια σε πλεξιμο κάλτσας που θα το μεταχειριστήτε από την άναπο-δη. Μάλλινα κοντά κρόσια γαρ-

- 4 Διόρθωμα με ζέρσευ, που γαρνίρεται από πάνω με μά-λινο κέντημα. Άντι κέντημα γαρνίρεται και με φανταζι-πλεχτή λωρίδα κατά κροτίμησι.
- 5 Το παλιό αυτό διορθώνεται με βελούδο κοτλέ ή πλεχτό λά-στιχο κατά τόν τρόπο που βλέπετε και στην εικόνα μας.
- 6 Διόρθωμα με βελούδο ή ύ-

φασμα με μακριά τρίχα στο χρώμα του παλτού που έχετε.

7 Πλεχτό λάστιχο ή ζέρσευ με πλεχτό λάστιχακι στο λαιμό.

8 Διόρθωμα με χοντρή πλέξι. Ό νομίτης προεκτείνεται με πολύ χάρι σε σάρπα - κασκόλ.

θωμα άπαιτεί μεγάλο κόπο, ή και δεν γνωρίζουν πως να το κάνουν. Στις μητέρες αυτές κυρίως άπευθύνονται οι «σελί-δες με τα διορθώματα» που δημοσιεύουμε κάθε τόσο. Οι σελίδες αυτές έχουν σκοπό να τους δείξουν πρώτον πως δίνει κανείς μακρος και φάρδος στα παιδικά ρούχα, και δεύτερον τί υλικά μπορούν να χρησιμοποι-ηθούν για συμπλήρωμα. Οι σε-λίδες διορθωμάτων έξ άλλου εί-ναι χρήσιμες και για κάθε μη-τέρα. Γιατί σ' αυτές θα βρήτε ίσως μιά νέα ιδέα που δεν την έχετε σκεφθι, ή θα έμπνευσθή-τε έσπε μόνη σας νέες λύσεις, συμβάλλοντας έτσι σημαντικά στην οικιακή οικονομία.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ο ΧΟΣΕ ΦΕΡΡΕΡ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΑΛΙ

Για δεύτερη φορά ο Χοσέ Φέρρερ θα υποδυθεί τον ήρωα ζωγράφου σε ταινία. Αφού ενσάρκωσε τόσο θαυμάσια τον Τουλίου Λαυρέν στη ταινία «Μουζόν Ρουκ» τώρα θα υποδυθεί το μεγάλο Ισπανό ζωγράφο Γκόγια στην ομώνυμη ταινία που θα γυριστή στην Ισπανία και Ιταλία από τον Λατοσάντα.

Στην Ιταλία γυρίζεται κι' άλλος ένας Γκόγια από τον σκηνοθέτη Αρμάντο Φερρόνι με πρωταγωνιστή τον Φόλκο Πούλι. Ο Λατοσάντα ειδοποίησε όμως τον Φερρόνι πως εκείνος θα γυρίσει οπούδήποτε τον «Γκόγια» του. Αλλά δυο Γκόγια δεν πέφτουν πολλοί. Γι' αυτό κι' ο Φερρόνι απεφάσισε επειδή φοβόταν ένα τέτοιο συναγερμό να γυρίσει μια ταινία για τη ζωή του Λεονάρδου Ντα Βίντσι. «Ετσι τα πάντα που γυρίσε για τον Γκόγια θα του χρησιμεύσουν στη νέα ταινία του, καθώς και τα ντεκόρ και τα κοστούμια. Η δε Ζαν Καστέλ η οποία θα έπαιζε στον Γκόγια την δούλυσσα ντ' Αλμπά που είχε τον μισόγυμνο για τον περίφημο πίνακά του «Μάγισσα θα γίνει τώρα Μόνα Λίζα και για συμποταγωνιστή θαχ τον Αμεντέο Νασσάρι. Κι' η νεαρά Ζαν Καστέλ έλεγε στη φίλη της Μυρίαμ Μπαρ πάλι να γυρίσει τον Γκόγια κι' αυτό.

— Μόνο στην Ιταλία μπορείς να μπής στο στούντιο ως δούκισσα Ντ' Αλμπά και να δής ως Τζοκόντα!»

Ο ΣΑΡΛ ΤΡΕΝΕ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Ο Σαρλ Τρενέ φυλακίστηκε γιατί ο Γουίλλιαμ Τάμπ κατήγγειλε το συμβόλαιο που είχαν μεταξύ τους. Ο Σαρλ Τρενέ δεν θέλησε να συνεργασθεί μαζί του γιατί ο Τάμπ διέδωσε ότι επρόκειτο να παντρευθεί την πλούσια κληρονόμο μιας Ντιούκ. Τώρα ο Τάμπ του ζητά 50 εκατομμύρια αποζημίωση. Ο Τρενέ πληρώσε ένδεκα εκατομμύρια, έγγυσε και βγήκε από τη φυλακή, ζητά δε τώρα ογδόντα τέσσερα από τον Τάμπ. Γι' αποζημίωση! Ποιος απ' τους δυο θα την πάρει;

Ο ΛΙΛΗ ΜΠΕΡΔΕ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η Λιλή Μπερδε ή «αδιάσπαστη» Ελληνίδα χορεύτρια όπως γράφει ο ξένος τύπος έφυγε για το Χόλλυγουντ με τον κ. Σκούρα, όπου θα πρωταγωνιστήσει σε μια ταινία «Σινέμασκοπ». Κατά το πέρασμά της απ' το Παρίσι διαβεβαίωσε τον Γάλλο φίλο της Ζακ Μορλόν ότι το Παρίσι είναι η μόνη πόλις που της άρεσει και θα προσπαθήσει να ξαναγυρίσει σ' αυτό όσο μπορεί πιο γρήγορα.

ΟΝΤΥ ΜΩΡΦΥ ΣΥΓΓΡΑ

Αφού πήρε τα περισσότερα παράσημα στον τελευταίο πόλεμο, έγινε διάσημος ηθοποιός μετά, τώρα σ' Οντυ Μωρφυ έγραψε ένα βιβλίο που είχε καταπληκτική επιτυχία. Ο τίτλος του είναι «Αλλε - ρετούρ στην κόλαση» και περιγράφει όρισιμες σκηνές του τελευταίου πολέμου. Όλη η Αμερική παρακολούθει τώρα κάθε κίνηση του θωροπύργου προικισμένου πολλών ταλέντων. Το βιβλίο του θα γυρισθεί σε ταινία υπό την επίβλεψη του και θα πρωταγωνιστήσει ο ίδιος.

Ο ΑΛΕΚ ΓΚΙΝΝΕΣ ΚΑΡΔΑΝΑΛΙΟΣ

Ο Αλεξ Γκίννες προάγεται κι' ανεβαίνει σιγά - σιγά τα σκαλιά της εκκλησιαστικής ιεραρχίας! Στην ταινία του που θα δοίμε φέτος «Πάτερ Μπαρουν» ο Αλεξ Γκίννες είναι πάπας. Σ' αυτήν που γυρίζει τώρα είναι... καθολικός!

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Αυτή τη θερμή ευχή απευθύνει στις Έλληνίδες θαυμάστριες της ή τρισεκατονταετή του Χόλλυγουντ Μάμμιν, Βάν Ντόρεν.

ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΟΥ ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ

Οι θεαταί ενός γαλλικού καμπαρέ παρακολούθησαν ένα «νυκτερινό» έκτος προγράμματος εδωκεν το οποίο σκηνοθέτησε ο Ρεζίκι ο μικρός φερωτός θεατής. Στη σκηνή εμφανίστηκε η Μαριάν (πρώην μαρκησία ντε λα Ντουσέ) κι' άρχισε να τραγουδά. Σ' ένα απ' τα πρώτα τραπέζια κάθεται ο Ερρολ Φλυν με τη γυναίκα του Πατρίσια Γουάιμς. Ο Δον Ζουάν του Χόλλυγουντ μόλις βλέπει τη Μαριάν πετιέται πάνω στη σκηνή την αγκαλιάζει κι' άρχίζει να τραγουδά μαζί της. Αμέσως κατόπιν πάει κι' η γυναίκα του διαρκώς με τα βίαια ένα χαμόγελο. Το κοινό νομίζει πως είναι σκηνοθέτης οι άγριες ματιές της Πατρίσιας το κάνουν να καταλάβει την καταιγίδα που θα ξεσπάσει. Ο Ερρολ Φλυν υψώνει φλογερά στη Μαριάν κι' η πανώλη Πατρίσια πετά τα παπούτσια της λέγοντας: «Θα κόψω τα πόδια μου αφού σ' άρσουν οι μικροσκοπικές γυναίκες!»

Αμέσως η Μαριάν διακόπτει το τραγούδι της, οι θαυμάστες του καμπαρέ άρχίζουν να γέλουν, τα χειροκροτήματα, τις φωνές, τα περσιάνσματα. — σωστό πανδαυμόνιο στη βολωμένη γύρω αίθουσα.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ο Μάριον Μπράντο ξαναβρήκε τη μνηστή του Ζοζαν Μαριάνι στη Ν. Υόρκη. Κατόπιν πήγε στο Χόλλυγουντ για να ετοιμασθεί για τη νέα ταινία του. Έξασκεται στο χορό και στο τραγούδι γιατί σ' αυτήν θα τραγουδά κι' η Ζοζαν. Στο Παρίσι η φίλη του Ζοζαν Μπερναρδόν τον συνόδευε παντού ως την τελευταία στιγμή που μπήκε στο τρένο.

Ο Τζων Γουάιν παντρεύθηκε την Μεξικάνη Πιλάρ Παγέτ στη Χονολουλού.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής της Μαίριλιν Μονρόε στην κλινική όπου υπέστη μια γυναικολογική έγχειση, ο πρώην σύζυγος της Τζο Ντλ Ματζιο την επισκεπτόταν κάθε μέρα με λουλούδια και δώρα.

Η μητέρα του Βάν Τζόνσον ζητά από τον γιο της μια έτησια επιχορήγηση έξημισ χιλιάδων δολλαρίων. Επειδή η άεσις αυτή ήταν κάπως υπερβολική, η μητέρα κατηγορήσε δημόσια άστρογο το γιο της. Έσχασε όμως πως η ίδια είχε εγκαταλείψει στον πατέρα του όταν ήταν τριών ετών...

Ο Σερ Λώρενς Όλντριν γυρίζει την τρίτη σαιζόν της ταινίας του. Μετά τον Έρρικο Σο και τον Άμλετ τώρα σκηνοθετεί την ταινία «Ριχάρδος ο 3ος» στα στούντιο «Σέπτον» του Λονδίνου. Η ταινία αυτή γυρίζεται έγχρωμη και με σύστημα Βίστα - Βίζιον. Μαζί με τον Λώρενς Όλντριν πρωταγωνιστούν η Κλαίρ Μπλουμ, ο Τζων Μίλς κι' άλλοι Άγγλοι ηθοποιοί.

Ο Τζων Μίλς αγόρασε με τις οικονομίες του ένα αγρόκτημα έξω από το Λονδίνο για να έχει κάποια δουλειά στα χέρια του όταν θα «παύση ν' άρση πια στο κοινό» όπως λέει κι' ο ίδιος.

Η Μάε Ζέττερλικ αγόρασε ένα διαμέρισμα στο Λονδίνο και το διακόσμισε με σκανδιναβικό στυλ. Η μόνη της επιθυμία τώρα είναι να γυρίσει ταινίες για λογαριασμό της στις Σκανδιναβικές χώρες.

Τα άρχεια της ταινίας «Αμοιβή εις χρυσόν» που γυρίσθηκε στο Βερολίνο με πρωταγωνιστή τον Ρίτσαρντ Γούντχορκ ζωγραφίστηκαν πάνω στους τοίχους των γκρεμισμένων κτιρίων του Βερολίνου.

Η Μαρίνα Σβαντ πήρε το δρασέλο της «Σβαντ Μπιανσέν» το οποίο δίδεται κάθε χρόνο στη νέα αποκάλυψη της οδού νης.

Η Έλληνίδα στάρ Αντώνελλα Λουάντι παίζει στη νέα γαλλική ταινία «Το κόκκινο και το μαύρο», που βασίζεται πάνω στο ομώνυμο έργο του Σταντάλ, μαζί με τον Ζεράρ Φιλίπ και την Ντανιέλ Νταρρέ.

Ο Τζον Γκιτντ γύρισε πάλι στην ταινία της πυρκαϊάς της «Ναπολέων». Διάλεξε το πάσο Σω, δέκα χιλιάδες κι' από το Παρίσι και οι πυροσβέστες της γαλλικής πυλωτοσύνης ήταν εν έπιφυλακή ώσπου να γυρισθεί η πανοραμική αυτή ιστορική σκηνή.

Η νεαρή Άγγλίδα στάρλετ Μπέλντα Λη θα παίζει μαζί με το αγαπημένο της ζευγάρι ήθοποιών, τον Στιούαρτ Γκρέντλντ και την Τζην Σίμονς στη νέα ταινία τους που θα γυρισθεί στο Λονδίνο. Τη διέλεξαν γιατί έσασκονε την άγγλική αμορφιά που χρειάζεται σ' αυτή το ρόλο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΨΗΛΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ άνδρες που θα προτιμούσαν να «φαινωται» λιγώτεροι ψηλοί. Η πείρα μας δείχνει κάθε μέρα ότι δυο άνδρες που έχουν το ίδιο ανάστημα μπορούν να διαφέρουν το μάτι και να παρουσιάζουν διαφορά. Για τον ένα λέμε: «Έχει ωραίο ανάστημα» και για τον άλλο: «Ω! είναι πάρα πολύ ψηλός». Ωστόσο στο ζήτημα αυτό δεν παίζει ρόλο μόνο το ανάστημα. Μεγάλη σχέση έχουν το πάχος, ο τρόπος του διαστήματος και ακόμη το ντύσιμο.

Συμβαίνει πολλές φορές ένας άνδρας που στεναχωριέται επειδή είναι πολύ ψηλός, να καμπουριάζει τη ράχη του ή να χαμηλώνει το κεφάλι του. Αφαιώντας κατά μέρος κάθε ζήτημα αισθητικής ή υγείας, πρέπει να πούμε ότι αυτό είναι μια πλάη: καμπουριάζοντας την πλάτη, φαίνεται ακόμη πιο ψηλός. Η εμφάνισις εξαστάται πολύ από τις κινήσεις των χεριών και των ποδιών.

Προκειμένου περί του ντυσίματος, ώρισμένες παρατηρήσεις ισχύουν για όλες τις περιπτώσεις. Γενικά πρέπει ν' αποφεύγονται τα υφάσματα με τις πολύ κτυπητές ρίγες. Οι πολύ ψηλοί άνδρες να προτιμούν τα σαυρωτά σακκάκια από τα ίσια. Πάντως, αν τους άρεση το μονόπετο σακκάκι και είναι αδύνατοι, τότε είναι προτιμότερο να δάζουν δυο και όχι τρία κουμπιά.

Ένας άνδρας ψηλού αναστήματος αξιοποιεί συνήθως περισσότερο ένα κοστούμι από έναν άνδρα κοντό. Ωστόσο κάθε πράγμα έχει και την ανάποδη όψη του. Τα ελαττώματα των αναλογιών φαίνονται περισσότερο. Τον ένα τον κάνουν κυρίως τα πόδια του να είναι ψηλός, τον άλλο ο κορμός του. Ένας άλλος θα φαινόταν λιγώτερο ψηλός αν είχε ώμους φαρδύτερους. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, «σύνολο» από σακκάκι ανοιχτού χρώματος και παντελόνι σκούρο θ' αποκαταστήσει την ισορροπία. Το μαύρο, το μπλε μαρλιν, μπορεί στην περίπτωση αυτή να τον δείχνουν πιο κοντό. Πρέπει να αποφεύγει επομένως τα πολύ σκούρα χρώματα.

Τίποτε δε χτυπάει πιο αισθητικά από έναν κοντό λαίμο, ή ένα λαίμο πολύ ψηλό. Ωστόσο το ελάττωμα πρέπει να το αναζητήσωμε πολλές φορές στο ντύσιμο και όχι στην ανατομία. Ο πάχος λαίμου διορθώνεται με στοργυλλμένους ώμους και πιο ριχτούς και ένα κολλάρο πιο χαμηλό. Στην αντίθετη περίπτωση, πρέπει ν' αποφεύγονται τα πουκάμισα με τα πολύ χαμηλά κολλάρα και να προτιμώνται τα ιταλικού τύπου.

Τέλος συμβουλευόμε τους «ψηλούς» να προτιμούν όλα αυτά που μπορούν να κόψουν τη γραμμή: το ζιλέ που έχει διαφορετικό χρώμα από το κοστούμι, σακκάκια με σχέδια (σκατωζέκια, γραμμωτά, καρδ, τουίντ κ.λ.π.) τα μπλουζένια, καναδέζικες μπλούζες.

ΓΙΑ ΚΥΡΙΕΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ

Τα σκιστάκια αυτά είναι μοντέλα για μεγαλύτερες κυρίες, σχεδιασμένα από γνωστούς Παρισινούς σχεδιαστές. Όπως βλέπετε, επιτρέπεται να είσθε ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας, ανεξαρτήτως ηλικίας. Άρκει, βέβαια, να ξέρετε να διαλέξετε ανάλογα με τον τύπο σας και με πόσο είσθε προχωρημένη στα χρόνια, τί σας ταιριάζει.

- 1 Φόρεμα άμπιγέ φάιγ, με πλαστρόν από σατέν. Το ντεκολτέ γίνεται μικρότερο. Φούστα με φύλλα.
- 2 Ντε - πιές άμπιγέ από ζέρσευ μαύρο. Λίγο ντραπέ στους ώμους, κι' ένα τσεπάκι στη μπλούζα.
- 3 Η μέση σουρώνει ελαφρά με τη ζώνη. Ο μπουστός γαρνιέται με μπάντα αν - φόρμ, από το ίδιο το ύφασμα ή από σατέν. Το φόρεμα γίνεται σε ζέρσευ ή άλλο κατάλληλο ύφασμα του γούστου σας.
- 4 Σατέν γκρι ή άλλου σκούρου χρώματος. Έλαφρό ντραπέ στο μπουστό και φιδίγκος, που συμπληρώνει πολύ όμορφα το σύνολο.
- 5 Άμπιγέ ταγεράκι - ντε πιές. Άπο λεπτό μαύρο ντραπέ ταξωτό κοντό ύφασμα). Τα κουμπιά κρουσταλλίνα.
- 6 Μουαρέ μόν με μουσελίνα ίδιου χρώματος. Η μαύρη με άσπρη μουσελίνα.
- 7 Φόρεμα μεταξωτό ή λεπτό μαλλινάκι με μακρύ μπουστό και τα φάρδη κολλημένα στο ένα πλάι. Ντραπέ λουρίδα γυριστή στο λαιμό.
- 8 Ταφτάς μπλέ σκούρο ή άλλο μεταξωτό ύφασμα. Κουφώπιτες γύρω - γύρω ή μόνον εμπρός.
- 9 Ταγεράκι φανταζί με γούνινη ή δελουδίτη γαρνιτούρα.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΙΛΗΤΟ

Διόθηματικό συγκινητικό διήγημα

«Η Σιμόνη είναι τώρα στο χειρουργείο. Τα μάτια της κυτάρουν τρυφερά τον καθηγητή Ρενέ, τον αγαπημένο της, που πρόκειται να τη χειρουργήσει. — Μη φοβάσαι, αγάπη μου. «Η έγχειρση σκληροειδίτιδος είναι παιχνίδι σήμερα.

«Η νοσοκόμα πλησιάζει και δίνει στη Σιμόνη τη μάσκα με το χλωροφόρμιο. Με τις πρώτες εισπνοές η άρρωστη αρχίζει να θυσιάζεται σε μία γλυκεία νάρκη.

«Ο Ρενέ εξετάζει τα έργα-λεία του. «Όλα είναι έτοιμα. Σαφηνά, η Σιμόνη, στην κατάσταση της μισοαναίσθησίας που βρίσκεται, αρχίζει να ψιθυρίζει μερικές λέξεις, κομμάτια φράσεων. — Βέβαια!... Θάρρω να σε ξαναδώ. Μη ανησυχείς, αγάπη μου, ξέρω Ζάκ αγαπώ...

«Ο Ρενέ γύρισε απότομα και το βλέμμα του, ένα βλέμμα

συνθισμένο να βλέπει και να καταλαβαίνει γρήγορα, καρφώθηκε στο ξαπλωμένο σώμα της νεαρής γυναίκας. Αυτή, μωδιασμένη από τον ύπνο, που λίγο - λίγο την κυριεύει, εξακολουθούσε να μιλάει με μία φωνή χωρίς ήχο.

— Ζάκ, τρυφερή μου αγάπη!... Φίλησέ με πιά πολύ!...

Με τα δόντια σφιγμένα, με το μέτωπο ιδρωμένο, ο χειρουργός είχε καρφωθεί στη θέση του συντριμμένου απ' την απροσδόκητη αποκάλυψη. «Ε-λοιπόν... Η γυναίκα που λάτρευε και που της είχε τυφλή εμπιστοσύνη τον άπατο... Τί τρομερό χτύπημα! Αποκαμωμένος έσφιγγε στα χέρια του το νυστέρι και κάποιος σκοτεινός πειρασμός τον έσπρωχνε να το θυβίσει στην καρδιά της.

— «Ετοίμα, κύριε καθηγητά. Μπορείτε ν' αρχίσετε, είπε βοηθός του.

«Ο Ρενέ ξανάθε απότομα στην πραγματικότητα. «Έπρεπε να κάνω το έργο του. Πλησίασε το τραπέζι μιά, αμέσως δεβαιώθηκε πώς η απελπισία και ο θυμός που τον έσφιγγαν, τον εμπόδιζαν να κάνει το καθήκον του. Τότε, με γρήγορο τόνο, σαν προσταγή, είπε σ' ένα από τους άλλους γιατρούς.

— Έγχειρήστε εσείς!

— Μα... — Σας λέω: έγχειρήστε! Και όλο το διάστημα, που κράτησε η έγχειρση, με τα μπράτσα σταυρωμένα, σαν ξένος σε ό,τι γινόταν, διατήρησε ήπιο, σιωπή, κρατώντας λοξά τη Σιμόνη, ως την ώρα που άρχισε να ξυπνάει με το όνομα του Ζάκ, πάλι, στα χείλη της...

* Ένας χρόνος πέρασε. Στο διάστημα αυτό αρνήθηκε να δεχτεί τη Σιμόνη και δεν καταδεχόταν ν' απαντήσει στα τρελά, στα ίκετευτικά γράμματά της, με τα οποία τον ρωτούσε αδιάκοπα να της εξηγήσει ποιος ήταν ο λόγος που τον ανάγκαζε να διακόψει απότομα

Συμβουλές ομορφιάς της ZINNIA

Μήπως προσέχετε καμμία ανωμαλία στο σώμα σας; Μήπως διαπιστώσατε καμμία αδικαιολόγητη συσώρευση λίπους στους γοφούς, στην πλάτη, στους μηρούς, στις γάμπες, στα μπράτσα, στο στήθος, που κάνει το δέρμα, στα σημεία αυτά, να χάνει την ελαστικότητά του; «Αν σας συμβαίνει κάτι τέτοιο, υποφέρετε από κυτταρίτιδα.

«Η κυτταρίτιδα είναι η συσώρευση τοξινών δια της δημιουργίας κυτταρικών κόμβων, κάτω από το δέρμα, που καταστρέφει τη γυναίκα σιλουέτα. Για την καταπολέμηση της αντισταθτικής αυτής αρρώστιας χρειάζεται ειδική θεραπεία και διεισδυτική φάρμακα, για την διάλυση των κόμβων.

Σοφοί επιστήμονες, που ασχολήθηκαν ειδικά με το δύσκολο αυτό θέμα, ύστερα από πολυετείς μελέτες, κατόρθωσαν στο συμπέρασμα, πως μόνον με μασάζ καταπολεμάται το κακό.

«Επίσης μία κύρια αποτοξινώσεως είναι απαραίτητη σ' αυτές τις περιπτώσεις. «Όσο για το μασάζ, δεν πρέπει ποτέ να γίνεται χωρίς μία ουσία, διεισδυτική του δέρματος, που να έχει την ικανότητα να δια-

λύει τους κυτταρικούς κόμβους.

«Επιστημονικώς έχει αποδειχθεί πως η κρέμα, ειδικής συνθέσεως, των ενοστασιών ZINNIA με βάση το «B.Z. 1» είναι το καλύτερο αντικυτταρικό πασκαύσμα, που υπάρχει σήμερα.

«Οι όφουρες που προκαλούν την κυτταρίτιδα είναι ορμονικές, αρθροϊτικές, ήπατικές και ανωμαλίες της λειτουργίας των νεφρών. Κυτταρίτιδα επίσης φέρνει και η κόπωση!...

«Εται δικαιολογείται ελ- λωστε το γεγονός ότι παθαίνουν αδικαιολόγητα νεφρικές γυναίκες. Ενώ κινούνται πολύ ή γυμνάζονται υπερβολικά.

Το μασάζ της κυτταρίτιδος μπορεί η κάθε γυναίκα να το κάνει μόνη της, αρκεί να έχει κουράγιο. Γιατί είναι λιγάκι δύσκολο.

«Η αντικυτταρική (Anti cellulite) κρέμα ZINNIA, συντελεί αφάνταστα στην διάλυση των αντικυτταρικών κόμβων, ενώ συγχρόνως διευκολύνει και κάνει λιγότερο δύσκολο, το μασάζ της θεραπείας, το οποίο πρέπει να γίνεται καθημερινά επί 15-20 λεπτά, για να έχει αποτέλεσμα ZINNIA

ΠΑΡΤΕ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ Θ' ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ

«Αυτή τη φράση χρησιμο-ποιεί ο έμπορος υφασμάτων ή άλλων ειδών, όταν είναι βέβαιος για την ποιότητα του εμπορεύματός του. Και αυτό θα έπρεπε να εφαρμόζεται και στην αγορά κάθε χρήσιμου αντικειμένου.

Πιάνοντας το στα χέρια σας, δοκιμάζοντας όλες τις κινήσεις που πρέπει να συνοδεύουν τη χρήση του, θ' ανακαλύψετε καμμία φορά, κάτω από την ελκυστική του εμφάνιση, ελλείψεις, που δεν τα υποπτεύεσθε.

«Ας πάρουμε, αν θέλετε, ένα ώριμο παράδειγμα. «Ας εξετάσουμε αυτή την καρδιά. Οι στοργυλότητες της λάμπουν στον ήλιο, μπορεί να σας άρεση μέσα στη διτρίνα όπου περιμένει να σας σκανδαλίσει. Ζητάτε να τη δείτε: Το βάρος της, η διαφάνειά της, δείχνουν το καλό κρύσταλλο. Είναι ένα ωραίο αντικείμενο, τη φαντάζεστε επάνω στο τραπέζι σας...

«Αλλά απλώνετε το χέρι για να την πιάσετε και διαπιστώνετε πρώτα ότι ούτε ο λαίμος ούτε το σώμα της δεν σας επιτρέπουν να την πιάσετε χωρίς να κινδυνεύσετε να σας ξεφύγει, ο λαίμος, επειδή είναι πολύ κοντός, το σώμα επειδή είναι πολύ χονδρό.

«Υστερα, το πόμα, αντί να μπαίνει μέσα στο λαιμό, ακουμπάει επάνω σαν ένα σκέπασμα κουτιού. Αρκεί να το αγγίξει ένα μανίκι ή ένα ακούσιο γλυστήριμα του χεριού σας, κατά μήκος του λαιμού, για να σας πέσει. Πόσο είναι βαρύ! Τόσο το χειρότερο για τα γυαλικά που βρίσκονται γύρω στην καρδιά! «Ωστόσο αυτό το περι-σκήνιο του άπανάω μερούς της καρδιάς σας είχε φανή τόσο ασυνήθιστο!

«Αλλά συνεχίζετε την εξέτα-σί σας. Η χωρητικότητα της καρδιάς δεν ανταποκρίνεται ούτε στη μισή όκη ούτε στη μιά όκη. Θα βρίσκεσθε υποχρεωμένη, αν την αγοράσετε και θέλετε να σερβίρετε μ' αυτή κρασί μπουτλιαρισμένο στο τραπέζι, ν' αφήνετε υπόλοιπο μέσα στην αρχική φιάλη του κρασιού ή να παρουσιάζετε στο τραπέζι μία καρδιά κατά τα τρία τέταρτα γεμάτη.

«Διαπιστώνετε, επίσης, ότι η βάση είναι πολύ μικρή και ότι θ' αναποδογυρίσει εύκολα.

Τέλος, σκέφτεσθε το καθαρί-σμα αυτού του αντικειμένου. Ξαναθεβαιώνετε ότι δεν μπο-ρείτε να την κρατήσετε γερά στα χέρια σας. Η όξεια γωνία που σχηματίζει ο λαίμος μαζί με το σώμα, καθιστά αδύνατο το καθαρίσμα, τουλάχιστον του μισού εσωτερικού μερούς. «Ε-πειτα, οι εξέχουσες γωνίες που σχηματίζουν τα σκαλισμάτα, πρόσφέρουν ένα εξαιρετικό κατα-φύγιο στη σκόνη, απ' όπου θα δυσκολευόσθε και θα χάνετε πολ-λό ώρα για να την θυάλετε.

«Ορίστε, λοιπόν, πως ένα αντικείμενο ευχάριστο στη θέα μπέρδευε τα όσα κάνει, κάθε φορά που θα το χρησιμοποιήσετε, να χάνετε το κέφι σας, να γεμίζετε δικαιολογημένα, να σας εκθέτει σε δυσάρετες αδεξιότη-τες και σε ζημιές... άκομη

Από την Έλληνική οικογενειακή ζωή

Οι μπουναμάδες

«Όταν ανάψουν τα κεριά και μοιρασθούν τα δώρα έρχεται η ώρα των εύχων μά και της ΦΙΞ ή ώρα.

Η ΠΡΩΤΗ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ Πώς λειτουργούσε το περίεργο αυτό κατασκεύασμα:

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΡΟΣ, ο περίφημος Γερμανός αρχαιολόγος, που έκανε για ένα διάστημα καθηγητής στο πανεπιστήμιό μας, στο βιβλίο του «Αναμνήσεις από την Ελλάδα», γράφει τα εξής για την έντυπωση που προέβλεπε στους Αθηναίους, το 1832, η πρώτη θερμάστρα:

«... Στο μεταξύ μ'ας θυμή- θαι τους χειμώνες... Ο Λού-

δως, που είναι αποκαταστημέ- νος από πολλόν καιρό στην Α-θήνα, σκέφθηκε, σαν πρακτι- κός άνθρωπος, να φτιάξει μία θερμάστρα. Κατάφερε να βρή στην αγορά κάτι παλιοσιδερί- κα, πήρε ένα σιδερούργιο κι ύ-στερα από πολλούς κόπους έ-φτιαξε ένα τετράγωνο μεγάλο σιδερένιο κουτί που του άνοιξε μία τρύπα μπροστά και του- βανε από πάνω ένα σωλήνα.

«Η είδηση του πρωτοφανούς αυτού θεάματος διαδόθηκε σαν άστραπη σ' όλη την Αθήνα κι έκανε τους αφέλεις Αθηναίους να μένουν μ' ανοιχτό το στόμα απ' την κατάπληξη. Δε μπορού-σε ο νους τους να χωρέσει τέ-τοιο πράγμα. «Ως κι ο μητρο-πολίτης έτρεξε άμέσως να δει το... μηχανήμα με τα ίδια του τα μάτια. Και όλοι που θαύ-μαζαν την πρωτότυπη αυτή μη-χανή έλεγαν κατάπληκτοι.

«Ο Θεός είναι μεγάλος μά και η σοφία των Φράγκων εί- ναι απειρή!...

Κυκλοφορεί το νέον σύγγραμμα Δρος ΑΛΕΞΗ ΤΣΑΚΙΡΗ

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙ- ΡΩΣΙΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

3 βιβλία εις 1 τόμον, 822 σελίδες, 120 εικόνες, απλό, πρωτότυπο, πλήρες. «Η σημερινή διεθνής έκθεσις της «Επιστήμης δια τα αϊτία, συμπτώματα και τις θεραπείες.

Θα πωληθώ στα βιβλιοπωλεία. Με ταχ. επιταγήν 70 χλ. εις την διεύθυνσιν του συγγραφέως «Αγ. Κωνσταντίνου 28, στέλλε-ται εις την επαρχίαν και το έ-ξωτερικόν.

ΠΕΡΖΙΑ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΑ

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΕΣ ΜΟΔΙΣΤΕΣ

ΓΟΝΕΙΣ...

Το χρησιμώτερον δώρον που θα δώσετε στα κορίτσια σας, είναι να τα έγγραψετε στους φημισμένους Οίκους ΖΩ- ΓΡΑΦΙΔΟΥ, εξασφαλίζοντας το μέλλον των.

ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3 (Σύνταγμα), τηλ. 32-316 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλ. Κων/τίνου 73, τηλ. 47.522

τις σχέσεις του μαζί της. Μιά μέρα που έδιναν απ' το σπίτι του, βρήκε τη Σιμόνη μπρος στην πόρτα του.

— Ρενέ, τού είπε, πρέπει να με ακούσης!... Κτύπαξε το ώχρό της πρό-σωπο με τ' αδύνατα χαρακτη-ριστικά, με τα ανήσυχα μάτια. Σταμάτησε τότε, από οίκτο.

— «Εστω, θα σ' ακούσω! «Αλλωστε, τίποτα πιά δε με συνδέει μαζί σου. Παντρεύμαι σε λίγες ημέρες...

Τα βλέφαρά της κινήθηκαν γρήγορα και με φωνή που προσπαθούσε να κρύψει τη συ-κίνησή της: — Δεν θα σου μιλήσω, εί-πε, για το παρελθόν. Δεν θα παραπονεθώ για την απώτρο-παιη ασπλαχνία σου. Απευθύ-νομαι στο χειρουργό. Δεν μπο-ρείς ν' αρνηθείς τη βοήθειά σου... Το μικρό μου είναι θαρειά άρρωστο.

— Το μικρό σου; — Ο γυιός μου... Ναι, δεν ήξερες... Δεν τόλμησα ποτέ να σου αποκαλύψω την ύπαρξή του. Το είχα έσωτερικό σε μία σχολή στο Παρίσι... Φοβόμουν πως θα σ' έχανα όταν μάθαι-νες πως έχω παιδί. Γι' αυτό σου το έκρυψα...

«Ο Ρενέ με σφιγμένη την ά-ναπνοή, παρατηρούσε τη Σιμό-νη με ζωρότητα. «Εξαφνα δυό κουμποί ανέβηκαν στο στήθος του και με φωνή που έτρεμε ά-πο συγκίνηση, έπρόφερε.

— Ο γυιός σου... Ο γυιός σου. Και πώς τον λένε;

— Ζάκ!

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΒΑΦΑΙ ΤΕΛΕΙΩΣ ΦΥΣΙΚΑ! ΜΑΝΤΑΝ ΖΑΝΝΕΤ 'Οδός Πειραιώς 57Α Τηλ. 52.940

Έχετε άδεια μαλλιά; ΓΚΟΒΡΑΙΝΟΥ ΑΜΕΣΩΣ

μέ Tinto ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ θαυμάσιον φυτικόν προϊόν τελείως Αδπλατές.

TINTO Απαραίτητως ν' ά- πλωθή η Μπριγιαντίνη με μαλακή δοούτσα μαλλιών

ΧΡΩΜΑΤΑ Μαύρο • Καφέ σκούρο Καφέ • Ξανθό • Γκρι ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ - ΚΑΛΑΜΙΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ ΑΙΝΤ ΓΙΟΕΛ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

● Προσέξτε τα μάτια σας. Μη ξεχνάτε ότι είναι όχι μόνο το πιο πολύτιμο όργανο του σώματος, αλλά και το πιο όμορφο στολίδι του προσώπου σας.

ΕΠΑΝΩ:

Ένας καλός φωτισμός επιτρέπει στην όραση να λειτουργήσει χωρίς κόπο.

ΔΕΞΙΑ:

Ένας κακός φωτισμός κουράζει τα μάτια και προκαλεί την ένταση των χαρακτηριστικών του προσώπου σας.

ΕΧΕΙ ασφαλώς καθεμιά βρεθή στην περίπτωση να νοιώσει «κουρασμένα τα μάτια» της. Πολλές φορές μπορούν να προκαλέσουν την κούραση αυτή: το διάβασμα επί πολλές ώρες, ή εργασία με ανεπαρκή φωτισμό κ.λ.π. Στην πραγματικότητα, τα μάτια μας κουράζονται όπως κουράζονται και τα άλλα όργανά μας: όταν δηλαδή τους ζητούμε να καταβάλουν μία πολύ ισχυρή προσπάθεια, ή όταν τα αναγκάζουμε να εργάζονται υπό δυσμενείς συνθήκες που συμβαίνει να γίνεται τακτικότερα.

● Θα έχετε ίσως προσέξει ότι οι τυφλοί έχουν συνήθως ήρεμο πρόσωπο και χαλαρωμένα χαρακτηριστικά: αυτό συμβαίνει επειδή δεν υφίστανται την κούραση των ματιών, ή οποία εκδηλώνεται με μία χαρακτηριστική έκφραση ολοκλήρου του προσώπου. Όταν παρατηρή κανείς κάτι προσεκτικά, προκαλείται το ζάρωμα των φρυδιών. Ακολουθεί μία σύσπασις των μυών του προσώπου, που γίνεται έντονότερη όσο αυξάνει η προσπάθεια.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Η κούρασις αυτή των ματιών, που εμφανίζεται πολύ συχνά σε αρκετά επαγγέλματα, παρουσιάζει μερικές εννοήσεις. Εκτός από την έκφραση του μορφασμού που δίνει στο πρόσωπο, και η οποία ευνόει τις ρυτίδες και το πρόσωπο γέρασμα, παρουσιάζει και άλλους κινδύνους, που δυστυχώς δεν τους σκέπτεται κανείς εγκαίρως.

Πρώτα - πρώτα, λίγοι από κείνους που κουράζουν τα μάτια τους αποφεύγουν τους ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ και τις ΗΜΙΚΡΑΝΙΕΣ. Σε πολλές περιπτώσεις, την αληθινή αιτία των εννοήσεων αυτών ούτε τη φανταζόμαστε: την αποδίδουμε στο σκότι, στα νεφρά, στους αδένες, ενώ μόνη υπεύθυνη είναι η κούρασις των ματιών.

Υστερα, η κούρασις των ματιών προκαλεί, με τον καιρό, μία ελάττωσι της όρασεως. Εκείνοι που αισθάνονται συνεχώς την κούραση αυτή, υποχρεώνονται να φορέσουν γυαλιά νωρίτερα από τους άλλους.

Τέλος — και αυτό είναι το σοβαρότερο — στα πρόσωπα που δεν έχουν κανονική όραση ή κούρασις των ματιών μπορεί να προκαλέσει με την πρόοδο

της ηλικίας, σοβαρές ανωμαλίες και να ευνόηση το ΓΛΑΥΚΩΜΑ. Η ασθένεια αυτή, που συνίσταται σε μίαν αύξηση της πίεσεως των υγρών στο έσωτερικό του ματιού και προκαλεί τελικά μία άσπρωση του οπτικού νεύρου, είναι υπεύθυνη για πολλές περιπτώσεις τυφλώσεως.

Πρέπει, επομένως, να αποφεύγουμε με κάθε τρόπο τις αιτίες της κοπώσεως των οφθαλμών και, πάντως, να καταβάλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια για να την περιορίσουμε.

Η κούρασις των ματιών, την οποίαν αισθανόμαστε, προέρχεται όχι από το νευρικό πηγάδι του οπτικού μηχανήματος, αλλά από τους μύς του ματιού, ΠΟΥ ΤΕΝΤΩΝΟΝΤΑΙ Ή ΣΥΣΠΩΝΤΑΙ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΑ, ΟΤΑΝ Η ΟΡΑΣΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΤΑΙ ΥΠΟ ΔΥΣΜΕΝΕΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΥΡΙΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΚΟΠΩΣΗΣ: ΜΙΚΡΗ ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει παρά μία μόνο μορφή κοπώσεως των ματιών: αυτή που προκαλείται από την σύμ-

ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΑΙ Η ΚΟΥΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

πτωσι και την προσήλωσι του βλέμματος. Η κούρασις αυτή προκαλείται από ένα διπλό μηχανισμό.

Έν πρώτοις, όταν κυττάζουμε ένα αντικείμενο που βρίσκεται πολύ κοντά, ή ορασις των δυο ματιών μας πρέπει να συμπίπτει πάνω στο αντικείμενο: το αποτέλεσμα αυτής επιτυχάνεται με τη σύσπασις ωρισμένων μικρών μυών, που έχουν προορισμό να κινούν το βολβό του ματιού.

Έξ άλλου, το κανονικό μάτι (που μοιάζει με τη φωτογραφική μηχανή), βρίσκεται κανονισμένο στο άπειρον. Αν το αντικείμενο πλησιάσει, το μάτι πρέπει να κανονίσει την εστιακή του απόστασι, πράγμα που επιτυγχάνεται με τη σύσπασι των βλεφαρικών μυών.

Σ' ένα κανονικό άτομο, και για ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα, η προσαρμογή αυτή του ματιού γίνεται εύκολα. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και όταν η κατάσταση αυτή, δηλαδή το κύτταγμα ενός αντικειμένου

από μικρή απόστασι, να ναι επί πολύ χρόνο, συμβαίνει π.χ. με τις στρες, τους ρολογάδες κ.λ.π. να κάνουν ένα από τα άτομα που κάνουν λυ λεπτή εργασία. Στην περίπτωση αυτή, η κόπωση μπορεί να αποφευχθεί με τη χρήση ορισμένων με τη χρησιμοποίηση των πρισματικών γυαλιών εξασφαλίζουν τη συνηθισμένη όραση, χωρίς σύσπασις των μυών του ματιού.

Ανάλογο φαινόμενο συμβαίνει και όταν το αντικείμενο σκεπάζεται σε κανονική απόστασι τα μάτια, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΑΝΕΠΑΡΚΩΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΕΝΤΕΝΣΗ, αναγκάζομαστε να σιάσουμε στο αντικείμενο περισσότερο απ' ό,τι πράγμα που προκαλεί την κόπωση. Έξ άλλου η στρωγγυλή διάφραγμα χει προορισμό να κανονίσει ποσότητα του φωτός που ναι μέσα στο μάτι) να ναι περβολικά, για να α-

ΠΩΣ ΝΑ ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΤΗΝ ΚΟΥΡΑΣΙΣ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

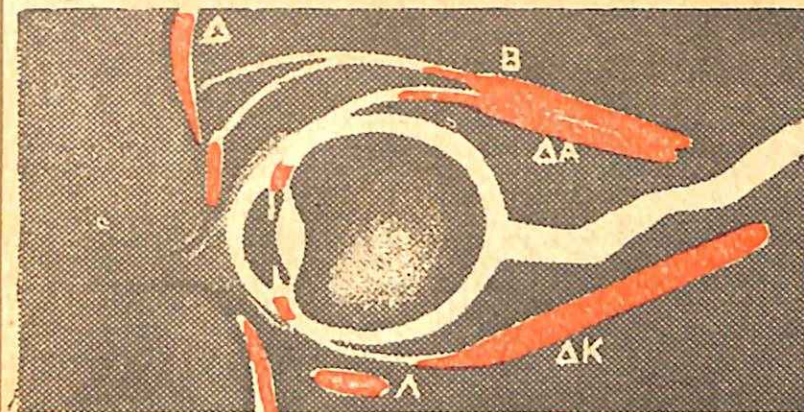
● Τοποθετήστε το αντικείμενο πάνω στο οποίο πρόκειται να συγκεντρώσετε την προσοχή σας σε απόστασι 30 ή καταλλήλότερη απόστασι: αυτή είναι η κανονική απόστασι για διάβασμα. Αν πρόκειται να κάνετε πολύ λεπτή εργασία, είναι απαραίτητο να φοράτε ειδικά γυαλιά.

● Τοποθετήστε το αντικείμενο κατά το δυνατόν στο ύψος των οφθαλμών, έτσι ώστε να το κυττάξετε έχοντας ίση τα μάτια σας. Και, πάντως, η γωνία που σχηματίζεται με το βλέμμα σας από τα μάτια σας, δεν πρέπει να ξεπερνά τις 25ο κάτω από το οριζόντιο.

● Αφαιρέστε κάθε φωτεινή πηγή που προσβάλλει τα μάτια, καθώς και τις λυχνίες που είναι οι γειτονικές — όχι μά — και φαίνεται η πυρακτωμένη τους. Προτιμάτε λυχνίες με φθορισμό, αλλά

● Φροντίστε να έχετε αρκετά ισχυρό φωτισμό, αλλά προτιμάτε να έχετε έναν φωτισμό που φωτίζει την εργασία, αλλά όχι τα μάτια.

● Εκτός από τη λάμπα που φωτίζει την εργασία, υπάρχει ένας φωτισμός και του περιβάλλοντος, ώστε να αποφευχθεί η πολύ ζωνή αντίθεσης μεταξύ εργασίας σας, που φωτίζεται δυνατά, και του περιβάλλοντος, που φωτίζεται λιγότερο.

ΕΝΑ ΣΩΣΤΟ ΡΑΝΤΑΡ. ΠΡΟΙΚΙΣΜΕΝΟ ΜΕ ΕΥΚΙΝΗΣΙΑ

● Ασφαλισμένο πίσω από το προστατευτικό κάλυμμα που αποτελεί η κόχη, το μάτι κατευθύνεται συνεχώς προς τα διάφορα σημεία που το ενδιαφέρουν, με μία ολόκληρη σειρά από μικρούς μυών, που το κάνουν ένα από τα πιο ευκίνητα όργανα του ανθρώπινου σώματος. Η τομή αυτή της κόχης παρουσιάζει τους κυριώτερους από τους μικρούς μύς που κινούν το μάτι και τα κινούν μέρη που το περιβάλλουν. Α: Μύς δερματικός, που έχει προορισμό να τεντώνει το δέρμα του μετώπου. Β: Μύς ανεκλήρ του βλεφάρου, που φέρνει το βλέφαρο, προς τα πάνω. ΔΑ και ΔΚ: Δεξιός Άνω Όρθος και Δεξιός Κάτω Όρθος μύς. Λ: Μέγας Λοξός. Ένα θείο και πάνσοφο σύστημα.

εισχωρήσει περισσότερο φως. Και αυτό κουράζει ακόμη πιο πολύ το μάτι.

Η ΚΑΛΗ ΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ

Εκτός όμως από τους μύς της προσήλωσε του βλέμματος, και άλλοι πολλοί — 22 τουλάχιστον — εργάζονται για να εξασφαλίσουν την όραση μας. Σ' αυτούς πρέπει να προστεθούν και αρκετοί από τους μύς του προσώπου. Όλοι αυτοί υπόκεινται στην κούραση.

Έτσι, είναι πιο κουραστικό να κρατούμε τα μάτια υψωμένα, παρά ίσια. Η θέση των ματιών προς τα κάτω είναι επίσης κουραστική. Όταν γράφετε καθισμένη μπρος σ' ένα τραπέζι, το κεφάλι σας, αντί να στέκεται ίσιο, κλίνει προς το χαρτί: έτσι, αποκαθιστάτε αυτόματως την κανονική οπτική γωνία και διατηρείτε ίσια τα μάτια. Αποφεύγετε λοιπόν την κούραση των ματιών, αλλά την αντικαθιστάτε με κούραση του τραχήλου, των ώμων, και ακόμη — καμιά φορά — και με μίαν απόκλιση της σπονδυλικής στήλης — πράγμα που συμβαίνει πολύ τακτικά στα παιδιά του σχολείου.

Από την άποψη αυτή, η γραφομηχανή είναι πολύ λιγότερο κουραστική για τα μάτια, γιατί το χαρτί βρίσκεται πολύ ψηλότερα από το τραπέζι και κοντά στην οπτική γραμμή που φεύγει από τα μάτια όταν το κεφάλι είναι όρθιο.

ΤΟ ΦΩΣ ΔΕΝ ΚΟΥΡΑΖΕΙ...

Μία άλλη αιτία της κοπώσεως, ή και συχνότερη, είναι ο κακός φωτισμός.

Πρώτα - πρώτα, ο ΑΝΕΠΑΡΚΗΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ. Πολλοί άνθρωποι φαντάζονται ότι το φως είναι κουραστικό για τα μάτια: αυτό είναι λάθος. ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΟΥΡΑΣΤΙΚΟ ΜΟΝΟ ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΑ ΜΟΙΡΑΣΜΕΝΟ. Πράγματι, ένας πολύ χαμηλός φωτισμός κουράζει τα μάτια περισσότερο απ' ό,τι ο δυνατός φωτισμός.

Όπως ανέφεραμε και προηγουμένως, ο χαμηλός φωτισμός μας αναγκάζει να πλησιάσουμε τα μάτια στο αντικείμενο και κουράζει έτσι τους μύς.

γούμενος, ο χαμηλός φωτισμός μας αναγκάζει να πλησιάσουμε τα μάτια στο αντικείμενο και κουράζει έτσι τους μύς.

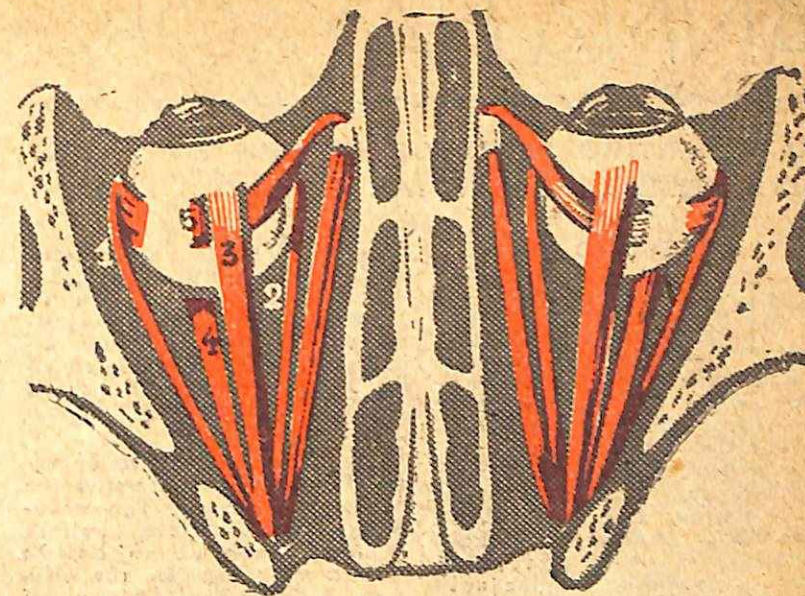
Υπάρχει και ένας άλλος παράγων που πρέπει να τον λάβουμε υπ' όψιν: ΟΣΟ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΜΕ ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ, ΤΟΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΦΩΣ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ. Το παιδί βλέπει και μέσα στο ήμισυ. Ο ηλικιωμένος για να διαβάσει την εφημερίδα του, κάθεται δίπλα στο φως. Αυτό συμβαίνει γιατί, με την ηλικία, τα ραβδία και οι κώνοι του αμφιβληστροειδούς, κύρια όργανα της όρασεως, αρχίζουν να ατροφούν: χρειάζεται λοιπόν περισσότερο φως για να εξασφαλισθεί η κανονική λειτουργία της όρασεως.

... ΕΦ' ΟΣΟΝ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΚΑΛΑ

Για να μη κουράζονται τα μάτια, Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΑ ΧΤΥΠΑ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ. Είναι γνωστόν πόσο κουράζονται τα μάτια των ήθοποιών του κινηματογράφου, που βρίσκονται διαρκώς εκτεθειμένα στο δυνατό φως των προβολών.

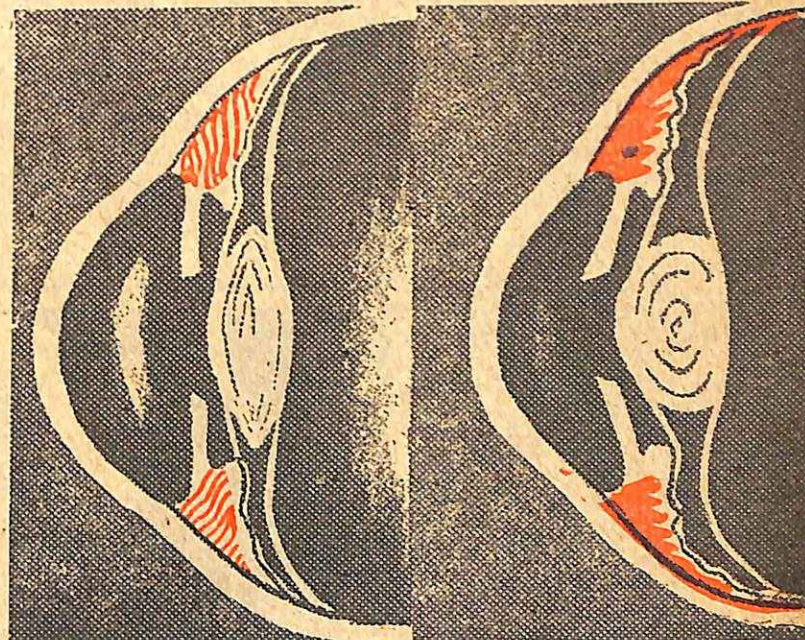
Το φως όμως δεν πρέπει να χτυπά τα μάτια ούτε ΕΞ ΑΝΤΑΚΛΑΣΕΩΣ επάνω σ' ένα λευκό ή γυαλιστερό αντικείμενο (αυτή είναι η περίπτωση του λευκού χαρτιού όπου γράφουμε, ή των λαιμικών πλίκτρων της γραφομηχανής. Αρκετά συνήθως η ελαφρά μετατόπιση της φωτιστικής πηγής, για να αποφευχθεί η ενόχλησις των ματιών από το αντανακλώμενο αυτό φως.

Στο σημείο αυτό μπορούμε να κάνουμε μία παρατήρηση, που ισχύει ειδικά για την Ελλάδα: Είναι σφάλμα, ότι ο έσωτερικός χρωματισμός των καινούργιων πολυκατοικιών, που χτίζονται, γίνεται συνήθως λευκός. Στη χώρα μας, το φως του ήλιου είναι πολύ και έντονο. Όταν λοιπόν αντανακλάται στις πελώριες επιφάνειες

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΑΥΤΟΙ ΜΥΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΥΝ ΤΟ ΜΑΤΙ

● Στο σχέδιο αυτό φαίνεται ακόμη καθαρώτερα η διάταξις των πέντε μικρών μυών που κανονίζουν τον προσανατολισμό του ματιού. Ο ΕΞΩ ΟΡΘΟΣ (1) επιτρέπει στο βλέμμα να στρέφεται προς τα έξω, και ο ΕΣΩ ΟΡΘΟΣ (2) προς τα μέσα, ενώ ο ΑΝΩ ΟΡΘΟΣ (3) κατευθύνει το βλέμμα προς τα επάνω και ο ΚΑΤΩ ΟΡΘΟΣ (4) προς τα κάτω. Ο ΜΕΓΑΣ ΛΟΞΟΣ (5) επιτρέπει να κυττάζουμε λοξά, τόσο επάνω, όσο και κάτω.

Η ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ: ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΚΟΠΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ

● Το μάτι είναι κανονικά ρυθμισμένο στο άπειρον. Όταν βλέπουμε από μακριά (αριστερά) το οπτικό μηχανήμα είναι σε ανάπαυση: ο φακός είναι ελεύθερος και ο σφιγκτήρ μύς των βλεφάρων χαλαρός. Αντίθετα, όταν κυττάζουμε από κοντά (δεξιά), ο φακός παραμορφώνεται από τη σύσπασι του μικρού σφιγκτήρος μύος. Η σύσπασις αυτή αποτελεί μία σοβαρή α-φορμή και από τις κυριώτερες, στην κούραση των ματιών μας.

των εξωτερικών τοίχων των πολυκατοικιών, γίνεται πολύ κουραστικό, για την όραση των ανθρώπων.

Τέλος, πρέπει να αφαιρεθούν — κατά το δυνατόν — από το δωμάτιο όπου εργαζόμαστε, όλες οι φωτιστικές πηγές που χτυπούν απ' ευθείας στα μάτια. Είναι γνωστό το πόσο κουράζεται ένας αυτοκινητιστής από τα φανάρια των άλλων αυτοκινήτων, ενώ εκείνος αγωνίζεται να διακρίνει εκεί που φωτίζουν τα δικά του φανάρια. Σε μικρότερο βαθμό,

το να γράφουμε με το φως μίας λάμπας ενώ μας πέφτει στα μάτια το φως μίας άλλης λάμπας, είναι μία ασφαλής α-φορμή κοπώσεως των ματιών.

Ένας επαρκής και καλός τοποθετημένος φωτισμός, είναι λοιπόν ένας βασικός όρος, αν θέλουμε να αποφεύγουμε την κούραση των ματιών. Αν όμως, παρ' όλα αυτά, νοιώθετε τα μάτια σας κουρασμένα, επισκεφθήτε τον οφθαλμολόγο σας: μη ξεχνάτε ότι τα μάτια είναι «το πιο πολύτιμο αγαθό» σας... Δρ. Ζ. ΤΙΑΙ.

ANNA PAULOVA

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ
ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

6ον Δεν λησμονήσαμε τί έ-
στειλε στον πόλεμο
και κατόπιν στο Βελ-
γικό Έρυθρό Σταυρό.

Και κατά τη διαμονή της
στο Βέλγιο το καμαρίνι της
σταλιζόταν κάθε βράδυ με λου-
λούδια που πλήρωναν οι συν-
τάκτες των εφημερίδων. Η τε-
λευταία της παράσταση στο
Βέλγιο ήταν ένα παραμύθι :
Στο θέατρο χειροκροτούσαν και
φώναζαν. Η σκηνή είχε γίνει
έναν ανθοσπαρτος κήπος και
στη μέση στεκόταν η Άννα, με
τά μεγάλα θαυμάσια μάτια της
που δεν μπορούσαν να συγκρα-
τήσουν τα δάκρυα.

Στην Ολλανδία συνέβη ένα
έπεισόδιο στην Άννα, που ο
Νταντρέ το διηγήθηκε με αυτά
τα λόγια:

«Όταν το 1928 πήγαμε
στο Άμστερνταμ, η διευθυνσις
του θεάτρου της πόλεως μάς
προσκάλεσε σε μία έκδρομη,
στη μικρή πόλη Βόλενταμ, κον-
τά στο Άμστερνταμ. Το μέ-
ρος εκείνο είναι περίφημο σε
όλον τον κόσμο για τις τοπι-
κές ένδυμασιές και για την ι-
διότυπη ζωή των ψαράδων του.

Όταν φτάσαμε στο Βόλεν-
ταμ, περπατήσαμε τους δρό-
μους της πόλινης. Από όλα
περισσότερο χαίρομαστε τα
παιδάκια με τις φορεσιές τους
και καθέναν από μάς που είχε
μία φωτογραφική μηχανή, δεν
κουραζόταν να τα φωτογρα-
φήσει.

Οι μεγαλύτεροι κάτοικοι μάς
κίτταζαν χαμογελώντας. Ανά-
μεσα σ' αυτούς ήταν ένας γέρο
ψαράς, με μία χαρακτηριστική
φυσιογνωμία. Οι φωτορεπόρ-
τερ που μάς ακολουθούσαν πλη-
θος, παρακάλεσαν αν ήταν δυ-
νατό να τραβήξουν μία φωτο-
γραφία του ψαρά μαζί με την
Άννα Παύλοβα. Η Άννα δέ-
χτηκε άμέσως και έπιασε τον
ψαρά απ' το μπράτσο του. Α-
φού φωτογραφηθήκαν, τα παι-
διά σχημάτισαν ένα κύκλο γύ-
ρω τους, για να χορεύουν. Η
Άννα τα μίμησε άμέσως και
πήρε τον ψαρά να χορεύουν
μαζί.

Όταν φεύγαμε, είδαμε τον
ψαρά να πηγαίνει στο διευθυ-
νή του θεάτρου και να του λέει
κάτι, δείχνοντας την Άννα.
Παραξενεμένος ο διευθυντής,
προσπαθούσε να εξηγήσει κάτι,
στον άνθρωπο, άλλ' αυτός δεν
φαινόταν να πείθεται. Πήγαμε
κοντά τους και ρωτήσαμε τί έ-
τρεχε. Και τότε μάθαμε ότι ο
ψαράς ήθελε να πληρωθεί, για-
τί είχε χορέψει μ' αυτή τη δε-
σποινίδα. Του εξήγησαν ποιά
ήταν «αυτή η δεσποινίς» άλλ'
αυτό δεν τον ενδιέφερε. «Ήθελε
τα λεπτά του, γιατί χόρευε μα-
ζί της και φωτογραφηθηκε. Η
Άννα Παύλοβα του έδωσε τό-
τε ένα τέτοιο φιλοδώρημα, που
ο γέρος έμεινε μ' ανοιχτό το
στόμα.

Την τελευταία παράστασι
την Άννας στο Άμστερνταμ,

έφεραν στη σκηνή ένα πελώριο
καλάθι με λουλούδια. Τρεις άν-
θρωποι το κρατούσαν, και τα
λουλούδια του ήταν κάτι το ά-
νεϊπωτα ωραίο. Η Άννα έν-
θουσιάστηκε τόσο, όταν το εί-
δε, ώστε το πήρε μαζί της σε
όλη την τουρνέ στην Ολλαν-
δία.

Στο Χάρλεμ η Άννα δέχτη-
κε ένα ακόμη πολυτιμότερο
δείγμα θαυμασμού. Της πρόσ-
φεραν ένα μπουκέτο άσπρες
τουλίπες, που με το άσπλο
χρώμα τους θυμίζουν τον «Κύ-
κνο». Και της εξήγησαν ότι
αυτές οι τουλίπες ήταν ένα
καινούργιο είδος και ότι θα έ-
φεραν το όνομα της Άννας
Παύλοβα.

Το 1928 η Άννα με το μπα-
λέτο της βρισκόταν στο Μιλά-
νο, όπου ο Τσεσέτι διηύθυνε
τη Σχολή του Μπαλέτου που
ήταν τότε περίφημη. Όταν
μετά την πρώτη παράστασι,
πήγε στο καμαρίνι της Άννας,
την έσφιξε στην αγκαλιά του,
σά να ήταν κόρη του. Κατόπι
στάθηκε μπροστά της και την
κίτταξε προσεχτικά. Αν και η
Άννα ήταν τώρα σαραντάξι
χρονών, είχε το ίδιο άδρό, σχε-
δόν διάφανο δέρμα, όπως τότε,
πριν από πολλά - πολλά χρό-
νια, που την είχε δη για πρώ-
τη φορά. Το σώμα της ήταν λυ-

γερό και δυνατό, σβέλο, ευ-
καμπτό.

Γέρασα, Άννα, και αρχί-
ζω να κουράζομαι, της είπε.
Σύ όμως δεν αλλάξεις καθόλου
και ούτε θα αλλάξεις ποτέ.

Αυτή ήταν η τελευταία φορά
που η Άννα Παύλοβα είδε το
γέρο δασκαλό της. Γιατί το
φθινόπωρο της ίδιας χρονιάς,
ο Τσεσέτι πέθανε.

Όταν το 1929 η Άννα πή-
γε στη Δανία και έδωσε μερι-
κές παραστάσεις στην πρωτεύ-
ουσά της, ο βασιλιάς δεν έλει-
ψε από καμμία. Κατόπιν κάλε-
σε τη χορεύτρια στο παλάτι
και της πρόσφερε ένα παράση-
μο — το δέκατο που είχε πά-
ρει.

Τον ίδιο χρόνο χόρεψε στο
Τεάτρο Ρεάλε, στη Μαδρίτη.
Και εδώ ο βασιλιάς Άλφόνσος
βρισκόταν κάθε βράδυ στο θε-
αρείο του και κάθε βράδυ της
έστελνε ένα μπουκέτο λουλού-
δια.

Δεκαοχτώ μήνες έπειτα.

Η Άννα Παύλοβα ήθελε να
κάνουν ακόμα μία τουρνέ σε
όλον τον κόσμο. Θα άρχιζε
πρώτα από την Ολλανδία και
θα βρισκόταν στη Χάγη στις
19 Ιανουαρίου 1931. «Ως τό-
τε όμως ήταν ακόμη δέκα έ-
βδομάδες.

Ενώ η Άννα χόρευε στο
Δουβλίνο, ο Βικτόρ καθόταν
στη σάλα και κίτταζε το χορό
της, όπως έκανε σχεδόν πάντα,
τα τελευταία αυτά χρόνια.

Ξαφνικά, κοντά, στο τέλος
της παραστάσεως, νόμισε πως
η καρδιά του έπαψε να χτυπά.
Ένα από τα σκηνικά είχε ξε-
καρφωθεί και ήταν έτοιμο να
πέσει πάνω στη σκηνή.

Θέλησε να φωνάξει, αλλά δε
μπόρεσε. Ο Λάρυγγας του ή-

ταν σφιγμένος. Και νά, το πα-
ρασκήνιο έπεσε με θόρυβο στη
σκηνή πάνω στο μικρό, αιδε-
ριο πλάσμα. Μία στιγμή έγινε
απόλυτη ήσυχια στο πελώριο
θέατρο. Ο Νταντρέ καθόταν
σαν παράλυτος στη θέση του.

Χωρίς να μπορεί να κινηθεί από
το φόβο. Μα η Άννα σηκώθηκε
την άλλη στιγμή, άρχισε να χο-
ρεύει και όλα ήταν όπως προ-
ηγήτερα. Μόνο πως πίσω της έ-
ταν πεσμένο το σκηνικό και
τα δεξιά μέρος του προσώπου
της, στα χέρια και στα πόδια
ήταν λυγμένα. Κατόπιν κάλε-
σε τη χορεύτρια στο παλάτι
και της πρόσφερε ένα παράση-
μο — το δέκατο που είχε πά-
ρει.

Η Άννα υπακούθηκε κι έ-
τρεξε στο καμαρίνι της.

«Άννα, είναι...»

«Όχι, Βικτόρ, τον έσφι-
χασε, καθώς ακούγεται το αίμα
δεν είναι τίποτα. Μαλλον έπε-
σε από το φόβο μου. Ίσως κι
από το ρεύμα του αέρα. Δεν έ-
χω τίποτα άλλο από μερικές
κραταχώνιες. Μπορεί μάλιστα
και να μη έπεφτα. Αν το πόδι
μου λειτουργούσε καλύτερα
θέλησα να πηδήσω μπροστά
και θα το καταρθωνα, αλλά τι
δεξί μου πόδι δεν με υπακού-
σε. Προηγήτερα δεν θα μου συ-
νέβαινε αυτό.

Δε θα ήταν καλύτερα να
ανάβλυζαμε την τουρνέ;

«Α, όχι.

Τότε θα πάμε στο Παρί-
σι, κι θα συμβουλευθούμε τον
γιατρό Ζαλέβσκι. Το λές κι
μόνη σου πως δεν αισθάνεσαι
καλά το πόδι σου.

Η Άννα συμφώνησε μαζί
του και πήγαν στο Παρίσι.

Ο γιατρός, αφού την εξέτασε, της
είπε.

Πρέπει να αναπαυθής
τουλάχιστον πέντε εβδομάδες
και μάλιστα σ' ένα θερμό το-
πο. Αν δεν το κάνετε, μπορεί
η φλόγωσι να χειροτερέψει
και να μη μπορήτε πια να χορεύετε.

Ο Νταντρέ πρότεινε τότε
να πάνε στη γαλλική Ριβιέρα
και η Άννα το δέχτηκε. Έκει
στο μαλακό κλίμα της Μεσο-
γείου, αισθάνθηκε τον έαυτο
της καλύτερα και η κατάσταση
του ποδιού της βελτιώθηκε πω-
λύ. Οι πέντε εβδομάδες πέρα-
σαν. Την τελευταία μέρα της
θέρμης εκεί, ο καιρός άλλαξε.
Έκανε κρύο και υγρασία.

Όταν έφτασαν στο Παρίσι
ο γιατρός, αφού την εξέτασε,
είπε.

Μπράβο! Τώρα είμαστε
καλά και θα κάνουμε την του-
ρνέ μας που μάς ευχαριστεί
το πολύ.

Την άλλη μέρα η Παύλοβα
ακλήθηκε ώρες ολόκληρες στο
χορό. Δεν αισθανόταν την πι-
ραμική κούρασι, ούτε πόνους
στο πόδι. Ήταν ευτυχισμένη.
Και την επόμενη μέρα χόρεψε
στο στούντιο που δεν ήταν θα-
μασμένο. Χόρεψε στην κατά-
χη σάλα επίμονα, πολύ, όπως
πάντοτε. Οι συνέπειες: Τη
άλλη μέρα δεν αισθανόταν κα-
λά. Ένοιωθε ένα άσχημο σφί-
ξιμο στο στήθος. Μα έπρεπε
πρώτ' να φύγει για τη Χάγη.
Σύρθηκε με κπο και ανέβηκε
στο βαγόνι. Το ταξίδι ως εκεί
ήταν ένα βασανιστήριο. Όταν
έφτασε στη Χάγη, έπεσε ά-
σως στο κρεβάτι.

Η Άννα Παύλοβα κοιμή-
κε τη νύχτα άσχημα και ά-
σχημα. Ο Νταντρέ ήταν
ταραχμένος, που γύρισε στο
δρόμους για να βρή ένα
στο γιατρό. Γυρίζοντας
ξενοδοχείο, συνάντησε στο

τον δόκτορα Ζόνγκ, το γιατρό
της βασιλίσσας. Η Μεγαλειό-
της της, η βασίλισσα της Ολ-
λανδίας, είχε ακούσει ότι η
Άννα Παύλοβα ήταν άρρωστη
και της είχε στείλει το γιατρό
της.

Ο γιατρός εξέτασε την Άν-
να πολλά ώρα, με προσοχή. Έ-
πειτα γύρισε στον Νταντρέ.

Πλευρίτις, είπε. Δεν ύ-
πάρχει καμμία αμφιβολία. Η
άριστερή πλευρά είναι πολύ
προσβεδλημένη και η καρδιά
της είναι αδύνατη.

Ο Νταντρέ σκούπισε τον ι-
δρώτα από το πρόσωπό του.

Πρέπει να μιλήσω στη
σύζυγό σας; ρώτησε ο γιατρός.

Σας παρακαλώ, γιατρέ
μου!

Ο γιατρός σύστησε στην
Άννα να προφυλαχτεί πολύ, αν
ήθελε να γίνει γρήγορα καλά.

Άλλα η Άννα άνασπώθηκε
διαστικά στα μαξιλάρια της.

Αυτό είναι αδύνατο, για-
τρέ μου! Στις 19 αρχίζει η
τουρνέ.

Πρέπει να αναβληθώ, κυ-
ρία.

Για το όνομα του Θεού,
τί λέτε;

Η Άννα έγινε κατάχλωμη
κι άμέσως το πρόσωπό της
κοκκίνισε. Τα μάτια της ήταν
βαθούλα, με μαύρους κύκλους
γύρω - τριγύρω.

Ήσυχάζετε, κυρία, όλα
θα γίνουν. Κοιμηθείτε τώρα κι
αύριο βλέπουμε.

Στο Παρίσι ο δόκτορ Ζαλέβ-
σκι, διάβασε στις εφημερίδες
για την άρρώστεια της χορεύ-
τριας. Μα δε μπορούσε να κα-
ταλάβει: πριν από μερικές μέ-
ρες η Άννα είχε φύγει από το
Παρίσι έντελώς καλά. Άσφα-
λώς θα κρύωσε τη νύχτα, στο
ταξίδι.

Ο γιατρός έφυγε άμέσως
για την Ολλανδία και όταν έ-
φτασε στη Χάγη, πήγε κατ'
ευθείαν στην Άννα.

Ω, γιατρέ μου, είσασε
πολύ καλός που ήρθατε δώ
προς χάρη μου!

Τραμαγμένος ο γιατρός κί-
ταζε το πρόσωπο της Άννας.
Και έβλεπε πως η κατάσταση
της ήταν σοβαρώτερη απ' ό,τι
είχε νομίζει.

Αφού την εξέτασε, γύηκε έ-
κω και βρήκε τον Νταντρέ.
Βρήκε ακόμη και άλλους για-
τρούς εκεί, και αφού έκαναν
συμβούλιο, αποφάσισαν ότι έ-
πρεπε άμέσως να έχειρισθώ.

Μετά την έχειρησι όμως η
Άννα δε θα μπορούσε πια να
χορεύει.

Όταν ο Νταντρέ ξαναμπή-
κε στο δωμάτιο της άρρωστης,
είπε:

Άγαπημένη μου, άφησε
να διαλύσουμε το μπαλέτο.
Κοστίζει πολλά και στο μετα-
ξύ αυτοί οι άνθρωποι θα μπο-
ρέσουν να βρουν άλλο δουλειά.

Η Άννα τον κίτταζε κατά-
πληκτι.

Νά το διαλύσουμε; Δεν
σε καταλαβαίνω. Δεν σκέπτα-
μαι να αναβάλω την τουρνέ
ούτε για μία ώρα. Οι χορευτά
μας πρέπει να γυμνάζονται
καθημερινά, γιατί η τουρνέ
μας θ' αρχίσει την ώρισμένη
μέρα.

Τα μάτια της έλαμπαν από
θυμό.

Άννα, πρέπει να παραι-
τηθής από αυτή την τουρνέ.

Ανοήσιες! Σου είπα δ-
τι σε μερικές μέρες θα είμαι
έντελώς καλά. Αύριο το πρωί
θα πάω στις πρόβες.

«Άννα!...

Ο Βικτόρ κάθισε στο κρε-
βάτι της και έπιασε τα μικρά
της άσπρα χεράκια. Έκαigan
από τον πυρετό. Άκουσε, Άν-
να, ήσουν πάντα σου λογική.
Και μόνη σου έλεγες πως έ-
τι είναι να γίνω να γίνω. Ίωρα
μόλις μιλήσει με τους για-
τρούς. Ήταν και ο Ζαλέβσκι
μαζί τους. Είπαν...

Είπαν πως θα πεθάνω;
ρώτησε η Άννα σιγά.

Όχι, Άννα, όχι. Θα ζή-
σης, θα γίνης καλά, αν...

Αν; ρώτησε μέσα στην
ήσυχια που ακολουθούσε.

Αν θελήσης να κάμης
μια έχειρησι. Σήμερα μάλι-
στα.

Έχειρησι; φυσικά θα
την κάμω, αφού πρέπει. Γιατί
όχι; και σήμερα. Το σπουδαίο
είναι να είμαι πάλι στο πόδι,
όταν αρχίσει η τουρνέ.

Άκουσε, Άννα, άρχισε
πάλι ο Νταντρέ. Τα πράγματα
δεν είναι τόσο απλά. Δηλαδή,
μετά την έχειρησι...

Λοιπόν; η Άννα άνασπώ-
κώθηκε στο κρεβάτι.

Λοιπόν, δεν θα μπορή-
ς πια να χορεύς.

Η Άννα Παύλοβα έπεσε πά-
λι στα μαξιλάρια της.

Άγαπημένη μου πρέπει
να σου δώσουν ένα πλευρό. Δε
θα σε πονέσει. Δε θα καταλά-
βης απόλυτως τίποτα...

Και νομίζεις πως θα δώ-
σω τη συγκατάθεσί μου, Βι-
κτόρ; Χωρίς να χορεύω δε μπο-
ρώ να ζω.

Η ζωή σου μου είναι πο-
λυτιμότερη από κάθε άλλο,
χρυσή μου.

Είπα: Όχι! Δε θέλω!
Άπελπισμένος ο Νταντρέ
σηκώθηκε.

Άννα, σε παρακαλώ, ά-
γαπημένη μου, γίνου λογική!

Είμαι, Βικτόρ. Θυμήσου
πόσες φορές σου είπα ότι χω-
ρίς το χορό δε μπορώ να ζή-
σω! Νομίζεις πως ήταν άστοιχο;
Πήγαμε κάτω και φρόντισε για
το μπαλέτο.

Όταν ο Νταντρέ ξαναμπήκε
στο δωμάτιο, η Άννα ήταν
ξαπλωμένη ήσυχη στο κρεβάτι.
Κοιμόταν. Όρες ολόκληρες κά-
θισε δίπλα της... μόλις κατά
τα μεσάνυχτα ήρθε στον έαυτό
της. Οι γιατροί της έκαναν έ-
νέσεις για να ήσυχάσουν τους

πόνους της και με μία παρα-
κέντησι της έδωσαν το υγρό
από το άριστερο μέρος. Οι
χτύποι της καρδιάς της γίνον-
ταν όλο και πιο αδύνατοι. Η
άρρωστη είχε πέσει σ' ένα λή-
θαργο που δεν τελειώνει.

Παρ' όλη την επιμονή των
γιατρών να κάνουν την έχει-
ρησι, ο Νταντρέ δεν έδωσε τη
συγκατάθεσί του. Η Άννα δεν
ήθελε. Και ίσως ήταν η τελευ-
ταία βελήσι της αυτή.

Το άλλο πρωί κοιμόταν ακό-
μα. Το δωμάτιο έμενε σκοτα-
διαστό και ο Νταντρέ δεν έ-
φυγε από κοντά της. Κίττα-
ζε το κενό της πρόσωπο
και τα κλειστά δαδθυλωμένα
της μάτια.

Ήσυχια βασίλευε σε όλο το
ξενοδοχείο. Έξω στο δρόμο
άνθρωποι είχαν μαζευτεί. Πολ-
λοί προσευχόνταν για τη χο-
ρεύτρια που πάντα, στο δωμά-
τιο με το μεγάλο μπαλκόνι,
πάλευε με το θάνατο.

Λίγο πριν από τα μεσάνυ-
χτα η Άννα άνοιξε ξαφνικά
τα μάτια.

Άγαπητέ μου, ψιθύρισε
στο άντρα της... πές... να φέ-
ρουν... το κουτούμι μου... του
Κύνκου που πεθαίνει...

Και κίτταζε τον Νταντρέ.

Νομίζω, μουρμούρισε,
πως θα αναβληθώ η τουρνέ μας.
Κρίμα... μη έχης... τόσο λυπι-
μένο πρόσωπο.

Το άσπρο κουτούμι του Κύ-
κνου ήρθε κοντά της. Ο Νταν-
τρέ το έβαλε προσεχτικά στο
κρεβάτι. Η χορεύτρια το έσφι-
ξε πάνω της και το χάιδεψε ά-
παλά - απαλά. Οι κινήσεις της
όμως γίνονταν ολοένα και πιο
αδύνατες. Και όταν το ρολόι
μιάς εκκλησίας χτύπησε μεσά-
νυχτα, μέσα στο σκοτεινό δω-
μάτιο η Άννα Παύλοβα έκλει-
σε για πάντα τα μάτια της.

Όλος ο κόσμος συγκινήθηκε
μαθαίνοντας τη θλιβερή είδη-
σι: Η Άννα Παύλοβα, η με-
γαλύτερη χορεύτρια όλων των
εποχών είχε πεθάνει.

Μερικές ώρες κατόπιν το σώ-
μα της βρισκόταν στο φέρετρο.
Στις επτά το βράδυ ήρθε ένας
ρώρος παπάς και έψαλε τη νε-
κρή. Στις λίγες αυτές ώρες το
πρόσωπό της είχε αλλάξει.
Φαινόταν πιο γεμάτο και το
χαμόγελο που ζωγραφιζόταν
πάνω του είχε πάρει μία έκ-

φρασι θαθεία. Ο Βικτόρ όμως
αρνήθηκε να επιτρέψη να πα-
ρουν στο αγαπημένο αυτό πρό-
σωπο έκμαγιο.

Στις επτάμιση το φέρετρο
μετεφέρθη στην εκκλησία ενός
καθολικού μοναστηριού, όπου
θα έμενε ώσπου να άποφασί-
σθώ που θα ταφεί.

Τηλεγραφήματα έφτασαν ά-
πό το Παρίσι, όπου ήθελαν να
της έτοιμάσουν μία κηδεία βα-
σιλική.

Ο Βικτόρ απέκρουσε την
πρότασι. Συλλογίσθηκε πως η
Άννα θα ήθελε να ταφεί κοντά
στο αγαπημένο της Ιδω Χά-
ουζ. Και την ίδια μέρα κιάλας
άρχισε να φροντίζει για τη με-
ταφορά της στην Αγγλία.

Στο Λονδίνο το φέρετρο της
χορεύτριας αποτέθηκε στη ρω-
σική εκκλησία. Ώρες πολλές
άνθρωποι περνούσαν δίπλα του
θλιμμένοι, σιωπηλοί, κάνοντας
στην αγαπημένη τους χορεύ-
τρια την τελευταία τιμή. Της
έφεραν τόσα λουλούδια, που το
φέρετρο φαινόταν να αναπαύ-
εται σε μία θάλασσα λουλου-
δών.

Ατά τη νεκρώσιμη ακολου-
θία, η πομπή έφτασε το νεκρο-
ταφείο. Μία ρωσική χορωδία
έψαλε μελαγχολικούς ψαλμούς.

Λίγα είναι εκείνα που μπο-
ρούν να προστεθούν στην ίστο-
ρία της ζωής της μεγαλύτερης
χορεύτριας των αιώνων. Όλος
ο κόσμος πένθησε το θάνατό
της και σε όλα τα θέατρα έγι-
ναν όμιλίες αφιερωμένες στη
μνήμη της.

Ένας από τους όμιλητές ή-
ταν ο Φοκίν, ο άνθρωπος που
δημιούργησε για την Άννα
Παύλοβα τον ωραιότερο απ' ό-
λους τους χορούς, το «Θάνατο
του κύκνου».

Ο χορογράφος Φοκίν είπα:
«Η Παύλοβα δεν υπάρχει
πια. Η τέχνη της δεν υπάρχει.
Άλλα η επίδρασί της θα μέι-
νη πάντοτε. Η Παύλοβα θα
μείνι πο όνειρο πολλών γενών,
ένα όνειρο όμορφιάς και χαράς
των κινήσεων. Η ευγνωμόνη
για ό,τι μάς χάρισε, δε μπο-
ρεί να έκφραστή με λέξεις. Το
μόνο που μπορούμε να κάνου-
με, και που πρέπει να κάνουμε
ως την τελευταία μας πνοή, εί-
ναι να δάδωμε την καρδιά
μας στα πόδια της».

Τ Ε Λ Ο Σ

"DURA-GLOSS"

★ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΒΕΡΝΙΚΙΑ ΟΝΥΧΩΝ *εφραγισμένα*
★ ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ ΣΕ ΑΣΣΟΡΤΙ ΧΡΩΜΑΤΑ

- Νέα παραλαβή Βερνικιών ονύχων "ΝΤΟΥΡΑ ΓΚΛΟΙΣ". ΣΦΑΓΓΙΣΜΕΝΩΝ με κλωστή και μετάλλινη σφραγίδα.
- Κραγιόν χειλέων "ΝΤΟΥΡΑ - ΓΚΛΟΙΣ" σε ίδια χρώματα με τα Βερνίκια Ονύχων. Νέος τύπος - ανεξίτηλος κρέμα. Κατέκτησε τελευταίως όλη την Αμερική.
- Σημείωσις: Μόνον τα σφραγισμένα είναι τα ΓΗΝΕΙΑ Αμερικανικά βερνίκια ονύχων "ΝΤΟΥΡΑ-ΓΚΛΟΙΣ".

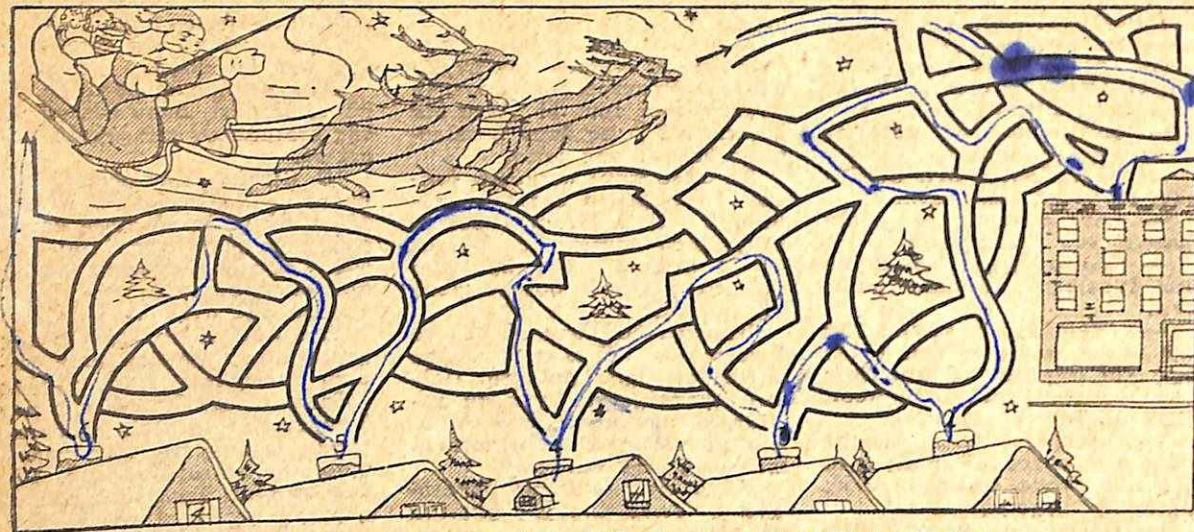
ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ - ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠΡ ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ-ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ-ΤΗΛ. 28580 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΕΚΤΟΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Ο ΑΗ ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΤΟ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ!

• Ο "Αη Βασίλης καθυστέρησε στο δρόμο και διάζεται να προλάβει να μοιράσει τα δώρα του. Πρέπει να τον βοηθήσετε. Ο "Αη Βασίλης θα συντομότερο δρόμο και ν' αποφύγει τις αδιεξόδους. Σ' αυτό πιστεύουμε ότι θα τον βοηθήσετε.

ΟΙ ΜΗΝΕΣ

Στην αρχή οι μήνες είχαν αριθμό. Λέγανε ο πρώτος μήνας, ο δεύτερος μήνας κ.λπ. "Υστερα όμως τους εβάφτισαν με ονόματα για να τιμήσουν διάφορα πρόσωπα.

• Ο Ιανουάριος, λόγω χάριν, λέγεται έτσι από τον θεό των Ρωμαίων "Ιανό". Ο "Ιανός είχε δύο πρόσωπα.

• Ο Φεβρουάριος, από την «φέμπρουα», που ήταν μία έρση των Ρωμαίων, προς τιμήν της "Ηρας.

• Ο Μάρτιος από το θεό του πολέμου "Αρη (λατινικά Μάρς).

• Ο Απρίλιος από τη λατινική λέξη «άπριρε» που σημαίνει ανοίγω. Αυτό το μήνα μοιάζει σαν ν' ανοίγει η γη για να βγει η καινούργια βλάστηση. "Αλλοτε ήταν ο πρώτος μήνας του έτους.

• Ο Μάιος από τη μητέρα του "Ερμή, τη Μαία.

• Ο Ιούνιος από τη θεά "Ιουνού που αντιστοιχεί με την "Ηρα.

• Ο Ιούλιος οφείλει τ' όνομά του στον Ρωμαίο αυτοκράτορα "Ιούλιο Καίσαρα.

Τό 'ίδιο και ο επόμενος μήνας, που ονομάστηκε έτσι από τον αυτοκράτορα Αύγουστο.

Οι άλλοι μήνες διετήρησαν το αρίθμητικό τους όνομα, με τη διαφορά ότι δεν ανταποκρίνονται πια προς την πραγματικότητα, από τότε που ο "Ιανουάριος έγινε ο πρώτος μήνας του έτους. "Ετσι ο Σεπτέμβριος δεν είναι πια ο έβδομος (λατινικά) μήνας, αλλά ο ένατος, ο "Οκτώβριος δεν είναι πια ο όγδοος, αλλά ο δέκατος κ.λπ.

Ο ΛΟΥΚΟΥΛΟΣ

• Ο Λούκουλος ήταν ένας Ρωμαίος στρατηγός, που είχε μυθικά πλούτη κι έκανε ζωή μεγαλοπρεπέστατη. "Ενα βράδυ, που έτρωγε μόνος του, δεν έμεινε ικανοποιημένος από τα φαγητά που του έσέρβιραν και φώναξε το μάγειρά του για να του κάνει παρατηρήσεις. Αυτός απάντησε ότι δεν είχε ετοιμάσει πλουσιότερο γεύμα γιατί δεν υπήρχαν προσκεκλημένοι.

— Πώς φώναξε ο στρατηγός. Δεν ήξερες ότι ο Λούκουλος έπρόκειτο να γευματίσει στον Λούκουλο; "Η πολυφαγία του και η καλοφαγία του έγιναν παροιμιώδεις. "Από τότε, όταν θέλουμε να χαρακτηρίσουμε ένα πλούσιο γεύμα, λέμε πως είναι «λουκούλει».

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΙΣ ΜΥΓΕΣ

Για να εξολοθρεύσει τις μυγες που είχαν γίνει πραγματική πληγή το περασμένο καλοκαίρι, μια οικογένεια, στο Κέντ της "Αγγλίας, σοφίστηκε ένα πολύ πρωτότυπο τρόπο. Μία μέρα, ο μπαμπάς, η μαμά και τα δυο παιδιά, πήγαν έκδρομη, αλλά αντί για λουλούδια, το βράδυ έφεραν μαζί τους τί νομίζετε; ...αράχνες. "Ερετε τί μανία έχουν οι αράχνες για τις μυγες και πώς τις πιάνουν. Τά μικρά φτερωτά έντομα μπλέκουν πάνω στον ιστό

Δισώπειος μύθος ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ

Κάποιου λύκου το λαιμό ένα κόκκαλο είχε φράξει, κι ο καλός σου από πνιγμό κόντευε να τα τινάξει.

Μα για τύχη του καλή— νά, ένας Γερανός στο πλάι και ο λύκος του μιλεί και βοήθεια ζητάει:

— Γερανέ μου, να χαρής, έλα, πριν τα κακαρώσω, δγάλ' το κόκκαλο αν μπορής και ρεγάλο θα σου δώσω.

Μέσα στού λύκου το λαιμά το κεφάλι εκείνος μπάζει, με το ράμφος πολεμά και το κόκκαλο του δγάζει.

— Τό ρεγάλο δώσ' μου ντέ! λέει του λύκου' άντε, γεά (σου).

Και αυτός: «Βρέ κουτεντέ, είσαι, λέει, με τα σωστά (σου).

«Μωρ' δεν φτάνει που γερός θυήκες από λύκου στόμα, μου γυρεύεις σοβαρώς κι' άλλη πληρωμή ακόμα; Κ. ΣΚΟΚΟΣ

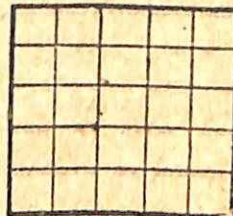
(δίκτυ) και τότε η αράχνη που παραμονεύει σε μία γωνιά, όρμαει και τα δουλτάει. Και το πρώτο πράμα που κάνει είναι να τα πνίξει. "Υστερα κάβεται με την ήσυχία της και τα τρώει. "Η αράχνη λοιπόν δεν πλέκει το δίκτυ της για να κατοικήσει, όπως νομίζουν πολλοί, αλλά για να πιήσει το θήραμά της. Είναι οι... ψαράς της στεριάς. "Η άγγλική οικογένεια λοιπόν, άμολησε τις αράχνες σ' όλο το σπίτι κι αυτές δεν άργησαν να στήσουν τα δίκτυα τους σε κάθε γωνιά. "Επει' από λίγες μέρες, οι μυγες είχαν ολοκληρωτικώς εξοντωθή.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Οι λύσεις στη σελίδα 66

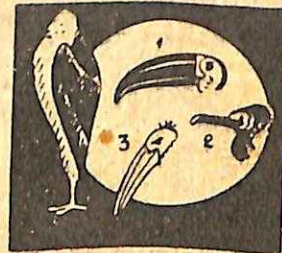
ΑΙΝΙΓΜΑ

Τό πρώτο μου, δωμάτιο του (σπιτιού). Τό δεύτερο τοίχος του περι (δολιού). Κι' αν όλη με ρίξης στη (φωτιά). Δεν πρόκειται να καώ στα (λιά).

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

Τοποθετήστε σε κάθε τετραγωνάκι, αριθμούς, από το 1 έως το 5, κατά τέτοιο τρόπο ώστε ο κάθε αριθμός να μη υπάρχει παρά μία φορά μονάχα πάνω στην ίδια γραμμή (οριζοντίως, καθετίως και διαγωνίως) και το άθροισμα κάθε γραμμής (οριζοντίως, καθετίως και διαγωνίως) να είναι 15.

ΠΟΙΟ ΚΕΦΑΛΙ;

Ποίο από τα τρία κεφάλια ανήκει στο πουλί που στέκεται δίπλα;

Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

• Ο ζωγράφος που έφτιαξε αυτόν τον αρχαίο πολεμιστή, έκανε έξη λάθη. "Αν τα βρήτε θα πη πως έχετε παρατηρητικότητα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΖΟΥ-ΤΖΟΥ

Περιπετιώδες είκονογραφημένο ανάγνωσμα

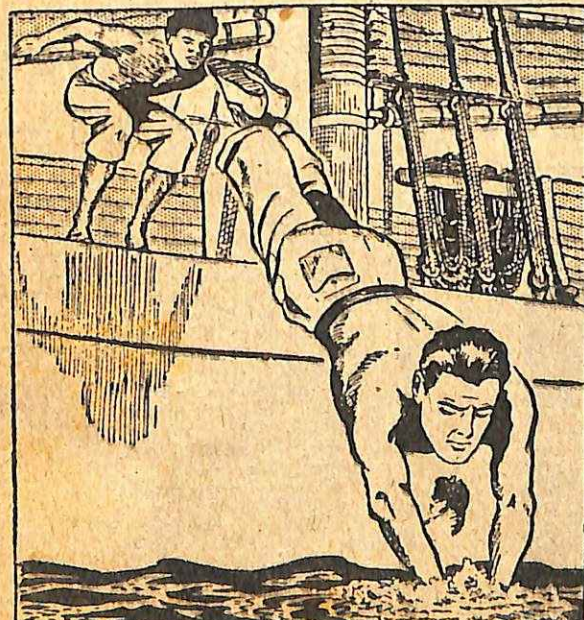
• Πίσω από τα φύλλα, μυστηριώδη μάτια τους παρακολουθούσαν...

Μη βρίσκοντας την παρσινική έξηγησι στο μυστήριο της ερημώσεως που βασίλευε στο νησί, ο Ντόν, ακολουθούμενος από τον πιστό Κόκο, γύρισε στην παραλία όπου βρισκόταν η βάρκα με τους δυο ιθαγενείς.

— Πάμε πίσω στο πλοίο, Κόκο! είπε ο Ντόν. Θα ξεκινήσουμε άμέσως για το μέρος όπου πρόκειται να μαζέψουμε τα στρείδια.

— Όπως διατάξεις, άφάντη Ντόν, ήταν η απάντησι του Κόκο.

Και οι τέσσερες άνδρες—ο Ντόν, ο Κόκο, και οι δυο ιθαγενείς—επιβίβασθηκαν στη βάρκα και τράβηξαν για το «Χρυσό Πουλί».

• Ακολουθούμενος από τον Κόκο, ο Ντόν βούτηξε

• Ο Ένας μετά τον άλλον, οι ιθαγενείς βούτηξαν στα καθαρά νερά.

φάνειας, πήραν μία δαθεία άναπνοή, και βούτηξαν πάλι προς τα κάτω. Είχαν ξεμακρύνει τώρα λίγο από το πλοίο και οι σιλουέτες τους είχαν πάψει να διακρίνονται.

Πέρασε όμως αρκετή ώρα, χωρίς οι ιθαγενείς να ξαναφάνουν στην επιφάνεια για να πάρουν καινούργια άναπνοή. "Α νήσυχος, ο Ντόν παρακολούθωσε τώρα το ρολόι του, ενώ ο Κόκο με βλέμμα φοβισμένο κύταζε το νερό, προσπαθώντας να βρει τους ιθαγενείς.

Χωρίς να χάνουν καιρό, οι ιθαγενείς ετοιμάσθηκαν και βούτηξαν, ο Ένας μετά τον άλλον στα καθαρά νερά, έχοντας δεμένο στη μέση το δίκτυνο σακκούλι όπου θα έβαζαν τα στρείδια...

Ακολουθούμενοι στην κουραστή του σκάφους, ο Ντόν και ο Κόκο παρακολουθούσαν με το βλέμμα τους ιθαγενείς, που προχωρούσαν παράλληλα στο βυθό, μαζεύοντας στρείδια. Σε λίγο, οι δυο βουτηχτές ξαναβγήκαν στην επι-

• Ένα βέλος από ψαροτούφεκο ήταν μπηγμένο στην άμμο του βυθού...

θώντας να διακρίνη τους δυο βουτηχτάδες.

—Κάτι τους συνέβη, Κόκο!, είπε τέλος ο Ντόν.

— Δεν τους βλέπω, άφάντη! συμφώνησε ο Κόκο. "Ισως να τους πήραν τα δαιμόνια του νησιού!

— Αυτά δε γίνονται, Κόκο! απάντησε ο νεαρός καπετάνιος του «Χρυσού Πουλίου». Θα μπλέχτηκαν σε τίποτα φούκια ή στα πλοκάμια κανενός χταποδιού! Πηγαίνα να δώ!

Και, χωρίς να χάσει καιρό, πέταξε πουκαμισά και καπέλο και, ανεβαίνοντας στην κουραστή, βούτηξε μέσα στο νερό.

—"Ερχομαι μαζί σου άφάντη! φώναξε ο πιστός Κόκο. Και με εύτο. Είχαν ξεμακρύνει τώρα λίγο από το πλοίο και οι σιλουέτες τους είχαν πάψει να διακρίνονται.

Κολυμπώντας σά ψάρι, οι δυο άνδρες έφθασαν στο βυθό και άρχισαν να προχωρούν ψάχνοντας.

«Αυτοί οι χριστιανοί δε μπορεί να έχουν πάει μακριά, σκεπτόταν ο Ντόν μέσα του. Κάπου εδώ θα βρίσκονται. Πρέπει όμως να τους βρούμε γρήγορα, αλλιώς θα πνιγούν. Έχουν πε-

ρήσει κιόλας πέντε λεπτά από τη στιγμή που ξαναβούτηξαν!»

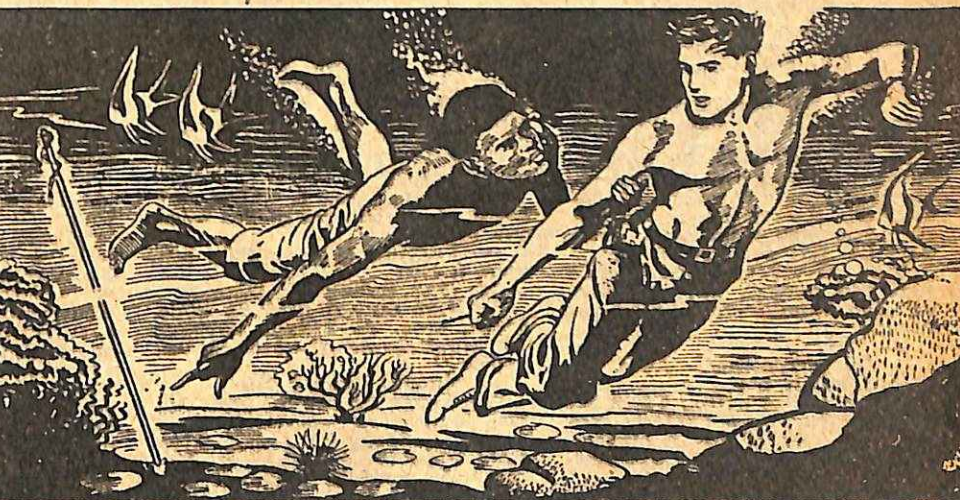
Πέρασαν έτσι αρκετά δευτερόλεπτα, καθώς ο Ντόν και ο Κόκο έψαχναν γύρω, άναζητώντας χωρίς αποτέλεσμα τους δυο ιθαγενείς.

Ο Ντόν ένοιωσε μίαν ανατριχίλα άγωνίας να περνά τη σπονδυλική του στήλη, καθώς έβγαινε στην επιφάνεια για ν' άναπνεύσει. Νά λοιπόν γιατί το νησί Τζού-Τζού λεγόταν «Τό νησί των χαμένων ανθρώπων!» Οι ιθαγενείς βουτηχτές του είχαν εξαφανισθή, αιφνίδια και με μυστηριώδη τρόπο. Πού είχαν πάει; Π ο ι ό ς,

ή τί τους είχε πάρει;

Ακολουθούμενος πάντα από τον πιστό του Κόκο, ο τολμηρός νεός ξαναβούτηξε προς το βυθό, αποφασισμένος να λύση με κάθε τρόπο το μυστήριο.

Ξαφνικά, ο Κόκο τον ζύγωσε, τον άρπαξε από το χέρι, και του έδειξε ζωηρά κ α τ ι που φαίνόταν μπηγμένο στην άμμο. "Ηταν μία άτσάλενια βέλος, ένα βέλος ψαροτούφεκου... "Πού βρέθηκε πάλι αυτό άδω; σκέφθηκε ο

(Συνεχίζεται)

Η βίλα του μυστηρίου

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ - ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΣΑ ΟΥΛΜ

13^{ον}

— Έχω την ιδέα πως τα λεφτά του Φρίν πήραν τον ίδιο δρόμο με τα λεφτά του πατέρα μου, είπε ο Κλάρκ. Δε θα του είναι καθόλου ευχάριστο, όταν το μάθω.

— Ούτε και στον κ. Βαλεντίν θα είναι ευχάριστο. Ο Φρίν αρπάζεται εύκολα και λογαριάζει πολύ στα λεφτά του. Έχει κι όλες κάποιες υποψίες για τον πατριό του και αν πιστέψει πως ήταν άνακατεμένος στο θάνατο της μητέρας του, δεν ξέρω κι' εγώ τι θα κάνει. Μπορεί να του επιτεθεί.

— Το ξέρει αυτό ο Βαλεντίν; — Πρέπει να το φαντάζεται γιατί τώρα τελευταία τον παρατηρεί προσεκτικά και είναι πολύ συλλογισμένος. Πάντως οι σχέσεις ανάμεσά τους δεν είναι πια όπως ήταν προηγουμένως.

— Αν στον Φρίν βλέπν κίνδυνο, θα κάνει κάτι και γρήγορα, αλλά για να 'απαλλαγεί' απ' αυτόν.

— Κάτι σχεδιάζει, είπε η Νάτ. Το αισθάνομαι στην ατμόσφαιρα του σπιτιού. Νομίζω πως περιμένει... δεν ξέρω τι αλλά κάτι στα γενέθλια του Φρίν. — Δηλαδή την άλλη εβδομάδα. Τί ακριβώς θα κάνουν τότε; — Θα χορεύουν και θα κάνουν πυροτεχνήματα.

— Α, ναι, πυροτεχνήματα. Αυτό φαίνεται άδω... κάπως πολύ άδω... κάπως... — Αυτό ακριβώς νομίζω κι' εγώ. Οι φίλοι του Φρίν είναι αρκετά σνομπ και έχω την ιδέα πως τα πυροτεχνήματα δε θα τους κάνουν καμιά εντύπωση. — Μονάχα παιδιά βρίσκουν ευχάριστη στα πυροτεχνήματα. Τα έχει βάλει δια στο γραφείο του; — Και δεν ξέρω για πιο λόγο, αφού στο υπόγειο είναι ακριβή θέσι.

— Θαδίνω πολλά, αν μπορούσα να μπω στο σπίτι απαρατήρητα να δω... — Όταν έρχομαι και ζωγραφίζω, είναι αλήθεια ότι έχω τα μάτια μου πάνω σας, όμως ποτέ δεν έχω περάσει το χείλος. — Από το νού της Νάτ πέρασε τότε μια σκέψη... και σταμάτησε τόσο ξαφνικά που ο νέος την πάτησε.

— Α! — Με συγχωρήτε! Αυτά τα άδεια πόδια μου... Τώρα δεν έδωξα φταίτε σε τίποτα. — Δε φταίτε σε τίποτα. — Είναι κανένας στο Μπέρτα σου... — Ο Φρίνς και πήγαν στο Λονδίνο.

— Τότε είναι ευκαιρία... αν κανείς προσέξω την απουσία μας, θα νομίσω πως απομακρυνθήκαμε γύρω στο πασόκο, σαν έρωτες με γύρω ζευγάρι. Όταν τελειώση ο μένος ζευγάρι, τότε λίγες βόλτες και χορός, κάνετε λίγες καλεσμένους και νάμεσα έλατε στην πόρτα του μετά έλατε με βρήτε. — Πάρκον να με βρήτε στο Γκλέμπ Χάουζ.

— Ναί, θα σας πάρω μαζί μου. Πρώτον από συμφέρον. Αν μας ανακαλύψουν, θα πούμε ότι διαδραματίσατε και σας πήγα στο σπίτι.

— Και δεύτερον; — Τα ξάστερα μάτια του κύττασαν τη Νάτ. — Πρέπει αλήθεια, να σας το πω; φημίρσι.

— Η Νάτ σύμφωνα με τη συμβουλή του Κλάρκ, άνακατέθηκε με τους καλεσμένους, γνώριζε όμως πολύ λίγους απ' αυτούς. Όσο για τον Βαλεντίν, τον Φρίν και τη Μέγκ, δεν τους πήρε πουθενά το αισθάνεται να πάει. Σε λίγο άκουσε τότε έβω να άσχημα. — Έτρεξε τότε σημαίνει γι' όρη τον Κλάρκ που σημαίνει γι' όρη τον Κλάρκ που σημαίνει γι' όρη τον Κλάρκ.

αυτήν θερμότητα και ασφάλεια. Δεν θα πάρουμε το τζιπ. — Αντρίαν μου δάνεισε το αυτοκίνητο του πατέρα του. Το ξμάζει ενός γιατρού περνά σχεδόν απαρατήρητο.

— Σε λίγο ξεκινούσαν.

— Δε μου είπατε τί κόματε στο Λονδίνο, είπε η Νάτ.

— Ο σιδηροδρομικός υπάλληλος γνώρισε τον άνθρωπο της φωτογραφίας που μου δώσατε. Και όταν του έδειξα την φωτογραφία του πατέρα μου, είπε πως θα μπορούσε να όρκισθ ότι αυτός τους δυο τους είχε δει να κάθονται μαζί σ' ένα διαμέρισμα του τρένου. Έκτος απ' αυτό, ήρθε και μία πληροφορία της αστυνομίας από τη Σκωτία. — Ο Βαλεντίν είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο Ρουαγιάλ, αλλά... μικρή σιωπή — φάνηκε την άλλη ημέρα, μετά το έγκλημα.

— Αυτό τα άποδεικνύει όλα, δεν είν' έτσι; — Είναι πάντα δύσκολο ν' άποδείξει κανείς κάτι στο δικαστήριο, είπε ο Κλάρκ. Είσαστε και μένετε ο κύριος μάρτυρ στην υπόθεση. Το γεγονός όμως ότι πάθατε σοβαρή έγκεφαλκή διάσεισι....

— Ναί, αλλά όταν είδα πως ο κ. Βαλεντίν σκότωσε τον πατέρα σας, ήμουν πολύ καλά. — Επειτα είδα τον κ. Βαλεντίν να σηκώνει το χέρι του και μετά δεν κατάλαβα άλλο τίποτα. Είμαι βέβαιος πως με χτύπησε και μ' έσυρε μακριά.

— Στην άναμνησι αυτή άνατρίχισα. — Έτσι θα ήταν. Πρέπει όμως να έχουμε περισσότερες άποδείξεις. — Η μόνη μας έλπίδα τώρα είναι να πηγαίνουμε πιο μπροστά από το Βαλεντίν. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο θέλω να δώ το σπίτι του. — Έχετε κλειδί; — Ναί, Ο Φρίν μου έδωσε ένα όταν ήρθα.

— Όραιο, είπε ο Κλάρκ και έφερε το αυτοκίνητο σ' ένα πλάγιο δρόμο. — Γιατί σταθήκατε εδώ; ρώτησε η Νάτ. — Ο νέος έβυσε τα φώτα. — Από δώ και πέρα θα πάμε πεζοί, είπε, αν βέβαια μπορούμε να περπατήσετε μ' αυτά τα τακούνια.

— Μπορώ, έκαμε η Νάτ. — Ο Κλάρκ έπιασε το χέρι της και άρχισαν να προχωρούν στο στενό δρόμο. — Έξαφνα, λίγο πριν φτάσουν στο Γκλέμπ Χάουζ, την τράβηξε άπτομα στη σκιά των βράχων. — Ένα μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο απ' αυτά που μεταφέρουν έπιπλα πέρασε μπροστά τους, έδω αυτοκίνητο που έρχόταν από το Γκλέμπ Χάουζ, την ώρα που δεν ήταν κανένας εκεί.

— Τί σημαίνει πάλι αυτό; φημίρσι έκπληκτος ο νέος. — Δεν ξέρω... φαίνεται σ' να μετακομίζει ο Βαλεντίν μ' όλα του τα έπιπλα.

— Ας προχωρήσουμε, Νάτ. Πριν όμως προφτάσουν να βγούν στο δρόμο, ο Κλάρκ την τράβηξε πάλι προς τα πίσω. — Ένα άλλο αυτοκίνητο έβγαίνει από την έξωπορτα του Γκλέμπ Χάουζ, το αυτοκίνητο του Βαλεντίν.

— Σ' να παρακολουθή τα έπιπλα του, είπε ο νέος. Κάτι παράξενο συμβαίνει εδώ. — Το Γκλέμπ Χάουζ ήταν κατασκευασμένο, όταν έφτασαν. — Η Νάτ άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. — Άναφαν, όλα ήταν όπως πάντα εκεί μέσα. — Δε βλέπω να πησαν τίποτα, είπε ο Κλάρκ.

— Έτσι, όμως, έφτασε ο Κλάρκ. Τα έπιπλα που έλεγε ο Βαλεντίν σ' εκείνον τον ψευδο-άργιστο, θυμάμαι πως τον μπνόν, δηλαδή σήμερα. — Παράξενη ώρα για να φέρουν έπιπλα — στις έντεκα τη νύχτα... — Ναί... μ' ά δε μπορώ να καταλάβω που τα έβαλαν. Πάνω στις κρεβατοκάμαρες ή μήπως στο υπόγειο; — Έδω δεν υπάρχει τίποτα καινούριο. — Σας είπα πως έκαμα με το τσιγάρο μου αυτό το πολύτιμο μικρό γραφείο; — Ντρέπομαι όταν το θυμάμαι...

— Η Νάτ στεκόταν κοντά στο γραφείο και κύταζε το κάθισμα... ξαφνικά τα μάτια της τεντώθηκαν μ' έκπληξι και γονάτισε χέμω για να δει καλύτερα... μ' ά ο λες δε φαίνονταν πουμενά.

— Τον είχε άραγε έξαφανίσει η Μπέρτα; — Όχι, δεν ήταν δυνατό, γιατί και αυτή είχε δοκιμάσει τα πάντα για να τον βγάλει, αλλά το κάθισμα ήταν βαθύτερο μέσα στο έξωλο.

— Τότε θα κάμω μ' ά μικρή, φιλική διαόρηξι. — Και αν σας πιάσουν; — Θα π' ά πως έρχόμουν σ' εσάς.

— Τη νύχτα; Και η υπόληψί μου, Κλάρκ; — Ό, για να την άποκαταστήσω, σας παντρεύομαι, είπε ο νέος με χαμόγελο.

— Δε μπορεί να φύγει ο νους μου από τα έπιπλα, φημίρσι η Νάτ σοβαρή. Έξω πως δεν είναι τα ίδια. Τα θαυμάσια παλάια έπιπλα του Βαλεντίν που έλεγε πως έβριζαν ολόκληρες περιουσίες αλλάχθηκαν. Αλλάχθηκαν άποψε τη νύχτα. Γιατί όμως; — Άν ήθελε να τα πουλήσει, μπορούσε να το κάνει άναρτά. — Κανένας δε θα τον έμποδίζει. Γιατί να φέρν στο σπίτι του άπομνήσεις;

— Ο Κλάρκ συλλογίστηκε λίγες στιγμές. — Φυσικά δε θα τον έμποδίζει κανείς, είπε. Φαίνεται όμως ότι προτίμησε να κάνει κρυφά αυτή την άλλαγι, χωρίς να το μάθουν.

— Όύτε οι γνωστοί του; — Όύτε αυτοί, ούτε η ασφάλεια, αν υποθεθ πως το σπίτι πιάσει φωτιά.

— Φωτιά; έκαμε η Νάτ τρομαγμένη... Τα πυροτεχνήματα στο γραφείο του, Κλάρκ! Δεν πιστεύω να σκεπτεται... — Σκεπτόμαι, άπάντησε ο Κλάρκ πιάνοντας δυνατά τα δυο της χέρια, σκεπτόμαι περισσότερο από έλστε ότι πρέπει να φύγετε από δώ. Αυτό το σπίτι είναι μ' ά παγίδα... μ' ά παγίδα θανάτου.

— Δε φεύγω, το ξέρεις Κλάρκ. — Τότε θα πρέπει να είμαι διαρκώς εδώ, μ' ά σου κακοφανή όμως αν καταλάβουν πως σ' άγαπάω. Και τώρα πρέπει να πηγαίνουμε, πριν υποψιασθ τίποτα ο Βαλεντίν.

— Όστόσο δεν την άφησε αέως να φύγει, παρά την τράβηξε κοντά του και τη φίλησε. — Πρέπει να συνηθίσουμε να φαίνόμαστε άργότερα ένα άγαπημένο ζευγάρι, είπε.

— ΧΧΙΙΙ — Κάτι είχε γίνει άνάμεσα στη

Μέγκ και στο Φρίν. — Η Νάτ το πρόσεξε άμέσως, μόλις ξαναγύρισαν. — Ο Φρίν χόρευε με πολλά κορίτσια, όχι όμως με την Μέγκ. — Εκείνη πάλι χόρευε με άλλους κυρίως, γελούσε και φλυαρούσε δυνατά, αλλά η Νάτ είδε καλά πως τα μάτια της ζητούσαν όλοένα το Φρίν.

— Το πρόσωπο αυτού ήταν κοκκινισμένο και τα μάτια του έβριζαν θυμωμένες ματιές. — Για την απουσία της Νάτ δεν είπα τίποτα.

— Σίγουρα δεν την είχε παρατηρήσει. Σε λίγο χόρευε με τη Νάτ.

— Πολύ ώραία είναι εδώ, Ε; — Πολύ ώραία, Φρίν. — Όλα είναι εύκολα, όταν έχω κανείς λεφτά.

— Φαίνεται πως όλοι αυτοί έχουν λεφτά, Φρίν. — Όλοι εκτός από μένα, είπα άποτομα αυτός. — Τί θέλεις να πης, Φρίν; — Μίλησα με τον Βάλ, πριν έρθουμε εδώ. Μου είπε πως δε θα πάρω σπουδαία πράγματα μεθύριο, γιατί η μητέρα μου έκαμε πολλές άνοησίες.

— Το πιστεύεις αυτό; Δηλαδή πως η μητέρα σου φταίει; — Ο νέος την κύτταζε έξεταστικά.

— Δεν ξέρω. — Όμως άρχίζω να σκεπτόμαι... και δε μπορώ να έχωσω πως η μητέρα μου φαίνεται πολύ λογική, όταν την είδα για τελευταία φορά. — Ός τώρα δεν είχα συλλογισθί πολύ αυτά τα πράγματα. Τώρα όμως θυμάμαι πως έλεγε και ξανάλεγε ότι θα κληρονομήσω πολλά λεφτά.

— Και ο πατριός σου ισχυρίζεται πως δεν υπάρχουν αυτά τα λεφτά; — Δεν το είπε ακριβώς, μ' άφησε όμως να το καταλάβω. Πάντα μου είχα έμπιστοσύνη στον Βάλ... Τον... άγαπούσα. — Άλλά τώρα έγινε αλλοιώς, τόσο αλλοιώς... — Όλ' αυτά με βασανίζουν, πρόσθεσε ρίχνοντας το βλέμμα του στη Μέγκ που φλυαρούσε αλόχαρη με τους χορευτές της. — Άν πραγματικά δεν πρόκειται να κληρονομήσω τίποτα, τότε όλα θ' αλλάξουν.

— Έχεις τη θέσι σου, Φρίν. — Όλ' έκαμε ο νέος μ' ένα περιφρονητικό μορφασμό. — Είναι μ' ά πολύ καλή θέσι, Φρίν.

— Δε μου δίνει όμως τόσα, όσα χρειάζομαι, Νάτ. — Και χρειάζομαι πολλά, για να κάνω τη ζωή αυτών έδω των ανθρώπων. — Επειτα μ' έδωσαν αυτή τη θέσι, με την προϋπόθεση ότι άργότερα θα καταθέσω χρήματα στην έπιχείρησι.

— Η μουσική σταμάτησε και κίνησαν να πάνε στο υποφύ, όταν έξαφνα ο Βαλεντίν στάθηκε μπροστά τους. — Το ξέρετε πως δε χόρεψα καθόλου με την άγαπητή μας Νάτ; — Είπα γελαστός. Χορεύουμε Νάτ, στον έπόμενο χορό; — Θα σας περιμένω, όταν άρχισι η μουσική.

— Δε χρειάζεται να περιμένω, μπορείτε να την πάρει άπό τώρα, άπάντησε άποτομα ο Φρίν και άπομακρυνθήκε. — Ο τρόπος του δε φάνηκε να κάνει καμιά εντύπωση στον Βαλεντίν. Χαμογέλασε μονάχα και είπα: — Έτσι, γίνι ένα καλό μάθημα στον άγαπητό μας Φρίν, όταν έβ' άς όλα δεν του πέφτουν έτοιμα άπό τον ουρανό. — Νομίζω πως τσακώθηκε με τη Μέγκ. — Χι!.. Αυτό θα ήταν άρκετά άνοητο στη θέσι του. Μάλιστα όμως θα έγινε κανένα καμπαρόκι έρωτευμένων. — Έξω το Φρίν και είμαι βέβαιος πως δε θα παντρευθί τη Μέγκ αν δεν έχω δική του περιουσία. — Ο κ. Βαλεντίν άναστενάξε. — Άχ, αυτοί οι νέοι με τους βισταγμούς τους! Είναι άνοη-

στα να έχω κανείς βισταγμούς, όταν πρόκειται για λεφτά. — Έφτασαν στον υποφύ. — Ο Βαλεντίν χάθηκε μέσα στον κόσμο και έφερε στη Νάτ ένα ποτήρι σαμπάνια. Αυτή το ήπιε λαιμαργα, το χρειάζοταν. — Ο Κλάρκ είχε π' άς έπρεπε να πηγαίνουν πιο μπροστά από τον Βαλεντίν... πως όμως;

— Προσέξατε πως μας κυττάζει η κυρία Τζάρολντ; τον ρώτησε, καθώς εκείνος της έπαιρνε το άδειο ποτήρι. — Έχω τη γνώμη πως ο γάμος μας δε θα την ευχαρίστησε καθόλου. — Ο Βαλεντίν έδειξε έκπληξι που σ' ένα άλλον θα φαίνονταν πραγματική.

— Η κ. Τζάρολντ; Μ' άγαπητό μου παιδί είμαστε καλοί φίλοι... τίποτα περισσότερο. — Άλλωστε είναι πολύ μεγαλύτερη άπο μένα. — Και η μητέρα του Φρίν ήταν μεγαλύτερη, άπάντησε ήσυχα η Νάτ.

— Δεν κάνουν ποτέ δυο φορές το ίδιο λάθος, είπε ο Βαλεντίν με ένα άντιπαθητικό χαμόγελο. — Εκείνη τη στιγμή η μουσική άρχισε να παίζει.

— Χορεύουμε; — Ο Βαλεντίν χόρευε καλά, μ' ά η Νάτ ένοιωσε πολύ άσχημα κοντά του. — Όστόσο μπορείς να χαμογέλαση και να το π' ά: — Είσαστε στις καλές σας άπόψεις; — Νομίζω. Γιατί με ρωτάτε;

— Γιατί πρέπει να σας π' άς κάτι φρικτό, άπάντησε η Νάτ με κομμένη άναπνοη. Σήμερα το πρωί έκαμα με το τσιγάρο μου έκείνο το θαυμάσιο μικρό γραφείο σας, στο χείλος. — Έλπίζω να μην το κάψατε πολύ.

— Όχι, αλλά το κάθισμα φαίνεται. Προσπάθησα να έξαφανίσω τα ίχνη του, δε μπόρεσα όμως, η κηλίδα έμεινε. — Μην το σκέπτεστε, Νάτ. Δεν είναι σπουδαίο πράγμα. — Ό, είναι, φοβόμαι. — Όταν γυρισουμε στο σπίτι, θα σας το δείξω.

— Μ' ά δε θέλω να το δώ! Μην το συλλογίζεστε καθόλου! — Η φωνή του ήταν εύγελη, έδειχνε όμως κάποια ταραχή που προσπαθούσε να πνίξη. — Επ' μένω να σας το δείξω, κύριε Βαλεντίν. Νομίζω πως έτσι θα είμαι λιγώτερο ένοχη. — Τότε θα σας έξομολογήθω κι' εγώ κάτι: είδα το μικρό λεκέ που άφησε το τσιγάρο σας και έδωσα το έπιπλο να το διορθώσουν, για να μ' άς βάλω σε δύσκολη θέσι. Το διορθώσαν κιόλας άρωαίωτα... δε διακρίνεται καθόλου.

— Τί καλός που είσαστε, μουμμούρισε η Νάτ, ενώ την έβλεπα στιγμή συλλογίζεταν: κ' ά γρήγορος που είναι στη σκέψη! — Όταν ο χορός τελείωσε, ο Κλάρκ έτρεξε κοντά της. — Μου έκαμε ύποσχεθί αυτών το χορό, Νάτ!

— Καθώς σε λίγο χόρευαν μαζί ο νέος της είπα: — Είναι όμως πλούσια — όπως η μητέρα μου, όταν τον παντρεύθηκε. — Έλα τώρα! — Καίτοις θα φέρν το Βάλ με το αυτοκίνητο του. — Νά του πούμε όμως πως φεύγουμε.

— Άν το νομίζεις άπαραίτητο, μουμμούρισε κακόκεφος ο Φρίν. — Η κ. Τζάρολντ είχε παραλάβει πάλι τον Βαλεντίν και δήλωσε πως ο σωφής της θα τον πηγαίνε στο σπίτι του. — Δε θα έπιτρεψω σε κανέναν να τον πάρει τόσο νωρίς, τη στιγμή μάλιστα που λίγοι χαριτωμένοι κύριοι βρίσκονται έδω, πρόσθεσε με κοκεταρία. — Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

ΦΥΤΙΝΗ

Το άσυμφωνιστο βιταμινισχο προίον

ΦΥΤΙΝΗ ΕΛΑΪΣ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ συνιστούν

ΦΥΤΙΝΗ ΕΛΑΪΣ

ΟΙ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ προτιμούν

ΦΥΤΙΝΗ ΕΛΑΪΣ

ΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ ζητούν

Μαγειρεύετε με ΦΥΤΙΝΗ

Είναι προίον ΕΛΑΪΣ!

— Με παρακάλεσε να τον λέω έτσι. — Τώρα τελευταία μας κάνει την κ. Τζάρολντ, γιατί είναι μ' ά καλή να σου βγάλει τα μάτια.

— Ο κ. Βαλεντίν μου έδωσε να καταλάβω ότι είναι λίγο μεγαλύτερη γι' αυτόν. — Είναι όμως πλούσια — όπως η μητέρα μου, όταν τον παντρεύθηκε. — Έλα τώρα! — Καίτοις θα φέρν το Βάλ με το αυτοκίνητο του. — Νά του πούμε όμως πως φεύγουμε.

— Άν το νομίζεις άπαραίτητο, μουμμούρισε κακόκεφος ο Φρίν. — Η κ. Τζάρολντ είχε παραλάβει πάλι τον Βαλεντίν και δήλωσε πως ο σωφής της θα τον πηγαίνε στο σπίτι του. — Δε θα έπιτρεψω σε κανέναν να τον πάρει τόσο νωρίς, τη στιγμή μάλιστα που λίγοι χαριτωμένοι κύριοι βρίσκονται έδω, πρόσθεσε με κοκεταρία. — Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

— Μ' ά πρέπει να χαιρετήσω με τους οικοδεσπότες; — Είπα η Νάτ, καθώς ο Φρίν την έσεργε σχεδόν έξω άπο το δωμάτιο. — Π' άμε, είπε. — Ο κύριος Βαλεντίν; — Όθρη! — Κι' αυτός μαζί μας; — Φαίνεται πως άσχολείται πολύ μαζί του. — Άν μάλιστα άκουσα καλά, τον είπες προηγουμένως. — Σ' ά μεταξεί έγώ θα φέρω το αυτοκίνητο.

Οι γονείς της Μέγκ δεν είπαν τίποτα, η Μέγκ όμως έκαμε έρωτικά. — Υποθέτω πως ο Φρίν θέλει να πάη στο σπίτι, για να μπόρεση να κλάμει πάνω στον άμο σας. — Έχει λόγο να κλάμει; ρώτησε η Νάτ. — Αυτός όχι. — Έχω όμως έγώ ύστερ' απ' όλες τις προστυχίες που μου είπα, άπάντησε η Μέγκ με σφυριχτή φωνή και γύρισε τις πλάτες. — Στο γυρισμό, ο Φρίν άδηγούσε με τέτοια ταχύτητα, σ' ά να προγραμμαζόταν για άγώνες. — Έχεις μεγάλες έπιτυχίες έδω, της είπα έξαφνα, ύστερα από κάμποση σιωπή. — Αλήθεια; — Αυτός ο Τζών σε τρώει με τα μάτια και ο Βάλ... ο Βάλ φαίνεται σαν είκοσι χρονών... Άηδία!

— Μ' ά δεν είναι και γέρος. — Άρκετά γέρος και άκόμα πατριός μου. Θα ήταν τρομερά κομικό να σ' έλεγα κάποτε «μια μ' ά»! — Γέλασε, αλλά το γέλιο του δεν ήταν χαρούμενο. — Ό, δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, είπα άδιάφορα η Νάτ. — Όχι, έ'ωως έξ αίτίας του Κλάρκ, Ε; — ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έπόμενο.

ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ ;

Αλγκόν

58

σου και το επάγγελμά σου, απάντησε η 'Ελίζ.

—Θα δεις, μικρή μου, τί είναι ικανός να κάνει ο έρωτας.

● Ο καθάλαρης με τη μαύρη μάσκα.

Ο κόμης Ούγκο σβύσθηκε από την έπιεση των αξιωματικών των Ουλάνων. Ζήτησε μόνος του ν' απομακρυνθεί, πράγμα που ευχαρίστησε το συνταγματάρχη του, γιατί έτσι δεν αναγκάστηκε να διώξει μόνος του τον ευγενή αξιωματικό, που εγκατέλειψε την υπηρεσία του.

Στον πύργο των Σεβινιέ, στο Καέν, βασίλευε απελπισία. Ο Ούγκο όχι μόνο είχε δώσει πίσω το λόγο της στη μνηστή του (που η οικογένειά του το θεωρούσε αυτό μεγάλη προσβολή), αλλά και είχε παραιτηθεί από το στρατό. Ο γεροκόμης, από τη στενοχώρια του έπαθε ασυμφορία. Ο μεγαλύτερος αδελφός του Γκαστόν, που ήταν αξιωματικός σ' ένα άλλο σύνταγμα ιππικού, ώρκησθηκε επίσημα ότι δε θα ήσυχασε, αν δεν αποκαταστήσει την τιμή της οικογένειας.

Τού ήταν όμως δύσκολο να το κάνει, γιατί ο Ούγκο είχε εξαφανισθεί. Η 'Ελίζ, που πήγε και τη ρώτησε, αρνήθηκε να

του πη που ήταν. Και από τους άρτίστες του ιπποδρομίου, κανένας δε μαρτύρησε ότι τώρα και λίγον καιρό, ανάμεσα στους άρτίστες δρισκόταν και ένας καθάλαρης που κάθε πρωί γυμναζόταν πάνω στο κοκκινωπό αλόγο της 'Ελίζας «Τζούλια». Αυτός ο καθάλαρης ήξερε τα πιο δύσκολα γυμνάσματα της ιππευτικής σχολής και φαινόταν πως από μικρός είχε συνηθίσει τη σέλα.

Είχε όμως ένα παράξενο ιδίωμα: Φορούσε πάντα μια μαύρη μάσκα. «Ήτο ο άνθρωπος με τη μάσκα» και με την ονομασία αυτή τον ανήγγειλαν, λίγους μήνες αργότερα, στο πρόγραμμα του ιπποδρομίου, που δρισκόταν τώρα στην 'Ολλανδία.

Ο καθάλαρης έπαιζε μαζί με την 'Ελίζα μια παντομίμα και το νούμερό τους ήταν η επιτυχία του προγράμματος. Όταν στο τέλος ο «Ριγκολέτο» και η «Τζούλια» έφταναν το ένα το άλλο και άρχιζαν να χορεύουν μαζί, γινόταν πανουρλισμός στον κόσμο. Και εκτός αυτού, το μυστικό του ανθρώπου με τη μάσκα, τραβούσε τους ανθρώπους και διηγείρε τη φαντασία τους.

Σε λίγον καιρό, άρχισε να ψιθυρίζεται πως ο καθάλαρης με

τη μάσκα ήταν ένας πρώην αξιωματικός του ιππικού, που από έρωτα στην ομορφιά άρτίστα, εγκατέλειψε την οικογένειά του και την καριέρα του. ● Δύο σφαίρες πέφτουν... Τό τσίρκο «Στρασβούργο», αφού έκανε μια θοισμειτική περιοδεία στην 'Ολλανδία και στην 'Ισπανία, ξαναγύρισε στο Παρίσι. Οι Παρισινοί θα έβλεπαν τώρα για πρώτη φορά την 'Ελίζ, μαζί με τον καθάλαρη με τη μαύρη μάσκα.

Από έβδομάδες προηγουμένως, όλα τα εισιτήρια είχαν πουληθεί. Τα θεωρεία έφταναν σε τιμές πανάκριδες και τα περισσότερα τα είχαν καταλάβει αξιωματικοί του ιππικού, περιεργισμένοι να δουν τον πρώην συνάδελφό τους άρτίστα στο ιπποδρόμιο. Γιατί στους κύκλους των αξιωματικών, ήξεραν πολύ καλά, ότι ο άνθρωπος με τη μάσκα ήταν ο κόμης Ούγκο ντε Σεβινιέ.

Σ' ένα θεωρείο, στη μέση του θεάτρου, καθόταν ένας άντρας με φράκο. Τα χαρακτηριστικά του ήταν στεγνά και τα μαλλιά του κάτασπρα, αν και ο άντρας αυτός δε μπορούσε να είναι πολύ μεγαλύτερος από τριανταπέντε χρονών. Οι υπόλοιποι θέσεις του θεωρείου ήταν άδειες. Ο κύριος με το φράκο είχε αγοράσει όλες τις θέσεις, χρησιμοποιώντας όμως μόνο τη δική του.

Η μουσική άρχισε. Η 'Ελίζ παρουσιάστηκε πάνω στο άσπρο της αλόγο, ντυμένη σά Νύμφη. Είχε γίνει ακόμα πιο ομορφή. Τα μαύρα της μάτια άστραφταν, τα ξανθά μαλλιά της έλαμπαν, στα φώτα των ροζ-κιτρινωπά τριαντάφυλλα ήταν γύρω από τα μαλλιά της. Το αλόγο χοροπηδούσε με χάρη και ακολουθούσε τις κινήσεις του χειριού της κυρίας του. Έξαφνα πήδησε στην πίστα το κοκκινωπό αλόγο, άγριο και ατίθασο και πάνω στη ράχη του ο άνθρωπος με τη μάσκα. Ένα θαυμαστό θέαμα άρχισε, τα αλόγα έτρεχαν το ένα γύρω στο άλλο, απομακρύνονταν και πάλι ενώνονταν σε ωραίες εικόνες.

Οι θεαταί ζητωκραύγαζαν, άκονα και οι αξιωματικοί ξεχασαν την αξιοπρέπειά τους. Οτι παρουσίαζαν οι δυο ιππείς εκεί κάτω, ήταν έξοχη ιππευτική τέχνη.

Και ύστερα ήρθε η τελική εικόνα: τα δυο αλόγα περπατούσαν το ένα πολύ κοντά στο άλλο και ο καθάλαρης με τη μαύρη μάσκα είχε βάλει το χέρι του γύρω στη μέση της Νύμφης. Και τώρα έσκυβε για να της δώσει ένα φιλί.

Τη στιγμή εκείνη, ο άνθρωπος με το φράκο, που είχε παρακολουθεί το θέαμα με απάθεια, σηκώθηκε. Αυτοί που καθόνταν γύρω του είδαν με ανείπωτο τρόμο, να θγάξει ήσυχος ένε ρεβόλβερ από την τσέπη του, να σημαδεύει και να πυροβολή... Ο καθάλαρης με τη μάσκα έβαλε το χέρι στην καρδιά του. Με μιά, σχεδόν απίλη κίνηση, γλύστρησε από το αλόγο και έπεσε στην άμμο της πίστας. Η μάσκα του λύθηκε —και είδαν το ωραίο πρόσωπο του Ούγκο ντε Σεβινιέ, που χαμογελούσε άκονα και πεθαιμένος.

Απερίγραπτη σύγχυση και ταραχή ακολούθησε. Αστυνομικοί ώρμησαν μέσα. Προτού θ-

μως μπόρεσουν να φτάσουν στον άνθρωπο με το φράκο που στεκόταν ακίνητος στο θεωρείο, αυτός έβαλε το πιστόλι στο κράτος του. Ακόμη μια γρήγορη, ξηρή έκπυρσοφρόνηση και ο άνθρωπος τρέκλισε και έπεσε χάρω. Είπε όμως:

—Έπρεπε να τον σκοτώσω. Τό ζήτησε η τιμή της οικογένειάς...

Ο Γκαστόν ντε Σεβινιέ, πλήρως τό θάνατο του αδελφού του, με τη ζωή του. Δεν είχε μωρέσει να υποφέρει, ότι ένας κόμης ντε Σεβινιέ είχε γίνει άρτίστας σε τσίρκο.

● Μιά έρημη γυναίκα

Από εκείνη την άπαισία ήμερα, που ο αγαπημένος της είχε σκοτωθεί, η «Οραία 'Ελίζ» δεν ξαναβγήκε πια στη σκηνή. Αποσύρθηκε σ' ένα μικρό ξενοκικό σπιτάκι στη Βρετανία, μαζί με τα δυο της αλόγα, τη Τζούλια και το Ριγκολέτο. Και έζησε τριάντα χρόνια εκεί — τριάντα χρόνια γεμάτα πόνο.

Όταν έγινε σαρανταενέα χρονών, ένοιωσε το τέλος της να πλησιάζει. Η τελευταία της επιθυμία ήταν να τη δάλουν στον ίδιο τάφο με τον αγαπημένο της. Και η επιθυμία της έγινε. Δε διαβάει κανείς εκεί κανένα όνομα οικογενειακό. Μια ταφόπετρα, μ' ένα σπασμένο τριαντάφυλλο — είναι όλα — όλα, όσα έμειναν από αυτόν τον μεγάλο, τραγικό έρωτα.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΞΕΝΙΑΣ

Τα γνήσια κοσμήματα 'Ελληνικής Τέχνης της κ. Ξενίας Δημητριάδου-Ζωγράφου (Δείκτρα 47), έχουν το διακριτικόν «ΞΕΝΙΑ».

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

Δεν διαφημίζομεν, απλώς υπενθυμίζομεν ότι το καλύτερο ΔΕΛΡΟΝ για να εξασφαλίσετε το μέλλον των κοριτσιών σας είναι μια έγγραφη εις τον οίκον ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΝΑΣΙΑΣ ΤΣΙΑΝΤΗ

Διπλωματούχου της Γαλλικής ακαδημίας των ΠΑΡΙΣΙΩΝ Ecole de coupe Napolitane DIPLOME D'HONNEUR

ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ 15, Νέα Φιλαδέλφεια, Τηλ. 89.519.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ Μαειντήρ - Γυναικολόγος Τ. 'Επιμελήτης Μαειντηρίου «Μαρίκα 'Ηλιάδη», Δέχεται καθ' έκαστην 11-1 και 5-8, Βρασάρεινος 3, Τηλέφωνον 33-962, Τηλέφ. οικίας 72-709.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ίατρος Μαειντήρ Γυναικολόγος Δέχεται καθ' έκαστην 9-12, 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τοικούπη 113 Τηλ 613 610

ΤΡΙ-ΤΡΙ Μοναδικό για ηνίομο

ΕΝΑΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Αισθηματικό διήγημα

ΑΥΤΗ τη φορά θα παντρευτώ από έρωτα.

—Και γιατί δεν παντρεύσαι ένα από αυτούς που σε περιτριφυρίζουν; Μήπως δεν είναι όλοι έρωτευμένοι μαζί σου;

Η Μαρσέλ έκανε μιά κίνηση ανυπομονησίας.

—Δεν καταλαβαίνεις, Λίνα, έννοω πως θέλω να παντρευτώ κάποιον με τον οποίο να είμαι εγώ έρωτευμένη. Ένα ρωμαντικό έρωτα, Λίνα. Έκανε γέρνοντας πίσω το κεφάλι και μισοκλείνοντας τα μάτια, —Και όμως, νομίζω πως ο Έρικ ήταν ένας θαυμαστικός σύζυγος.

—Μπορεί να ήταν, Λίνα, μα δεν ήξερε ν' αγαπά. Όταν χωρίζοντας του είπα ότι νοστάλησα ένα έρωτικό λόγο, λίγα λουλούδια, λίγο έρωτα, με κύτταξε σ' να έφευγε από το σύννεφο και μου είπε:

—Χωρίζουμε γ'ά τόσο μικρά πράγματα, Μαρσέλ; Η Λίνα κουνήσε το κεφάλι στοχαστικά. Καύμενε Έρικ, σκέφθηκε, και την αγαπούσε τόσο

Ξυπώντας ένα πρωί η Μαρσέλ, είχε μιά εύχρηστη έκπληξη. Απέναντι από το κρεβάτι της, η καμαριέρα είχε τοποθετήσει ένα τεράστιο μπουκέτο με κόκκινα τριαντάφυλλα. Δεν τα συνώδευε κανένα σημείωμα.

—Θα είναι από το πριγκιπόπουλο των ονείρων σου. Της είπε σε λίγο κοροϊδευτικά η αδελφή της η Λίνα.

Η Μαρσέλ την αγριοκύτταξε και δεν απάντησε. Είχε την υπόνοια ότι ο ρωμαντικός άγνωστος ήταν η αδελφή της, που της έπαιξε ένα άσχημο παιχνίδι. Όταν όμως πέρασε μιά βδομάδα, και κάθε πρωί ένα καινούργιο μπουκέτο εξακολουθούσε να στολίζει το δωμάτιό της, η Μαρσέλ άλλαξε γνώμη. Ασφαλώς η Λίνα δεν θα έδωσε τόσα λεπτά γ'ά μιά φάρσα.

Η Μαρσέλ είχε συνηθίσει πια σ' αυτή την πρωινή έκπληξη, αλλά πράγμα περίεργο, δεν αισθανόταν καμιά συγκίνηση από τις αισθηματικές εκδηλώσεις του άγνωστου θαυμαστού της.

—Θα είναι κανένας ανόητος νεαρός, είπε μιά μέρα στη Λίνα, που πετάει στα σύννεφα.

—Εκείνη έμεινε κατάπληκτη. —Μα νόμορα πως ζητούσε ένα τέτοιο έρωτα.

—Δεν είναι έτσι ο έρωτας, απάντησε η Μαρσέλ αποφθεγματικά.

Η Λίνα την κύτταξε με περιέργεια.

—Ήταν παράξενη, σ' αλήθεια. Είχε χάσει πια το παλιό δέν έδωγνε έξω και έγελοσε, σ' να άδωναιζή. Η αδελφή της ήταν πραγματικά άγνωστη. Και όμως, είχε ό,τι ήθελε, όλα, την οποία τόσο είχε άγορ νιστή γ'ά ν' αποκτήσει, ένα σωρό θαυμαστές, και χίλιες έλπίδες γ'ά τον ρωμαντικό έρωτα που άνειρευόταν.

Ένα βράδυ που η Μαρσέλ έμεινε μόνη στο σπίτι, άκουσε

το τηλέφωνο να χτυπά. Σήκωσε το ακουστικό. Μιά φωνή άνδρική σιγανή την καλούσε.

—Ποιος είστε; ρώτησε νευρικά.

—Ο άγνωστος που σας στέλνει τα λουλούδια. Της απάντησε η φωνή.

—Ω, έσεις! Έκανε η Μαρσέλ χωρίς ένθουσιασμό.

—Δεν θα θέλατε να γνωρίσετε ένα άγνωστο θαυμαστή σας, Μαρσέλ; Έγώ σας γνωρίζω και σας αγαπά. Ίσως να μ' αγαπήσετε και σεις αργότερα.

Η φωνή του ήταν σιγανή, αλλά άρμονική. Η Μαρσέλ όμεις, έμεινε αδιάφορη στο θερμό τόνο της.

—Έγώ! Ω! Είναι άργα πια γ'ά μένα να ξαναγαπήσω, ψθύρισε.

—Γιατί το έτε αυτό; έέμεινε η φωνή. Έπειδή είχατε ένα άποτυχημένο γάμο, δεν σημαίνει ότι πρέπε να καταστρέψετε όλη σας τη ζωή. Αν ο άνδρας δεν ήταν ικανός να σας χαρίσει την ετυχία, ίσως βρεθεί κάποιος άλλος.

—Ποιος σας έτε ότι δεν ήμουν ετυχισμένη μαζί του; έκανε εκείνη με αγανάκτηση. —Ακούστε, κύριε. Σας ευχαριστώ γ'ά τα λουλούδια σας και γ'ά τον έρωτά σας. Έγώ όμως είμαι έρωτευμένη με τον άνδρα μου. Δυστυχώς χρειάστηκε να χωρίσουμε γ'ά να καταλάβω πως αυτή ήταν η πιο ρωμαντική αγάπη της ζωής μου. Τό κατάλαβα πολύ άργα.

Ακούστηκε κάτι σ'α λυγμός και τό τηλέφωνο έκλεισε.

Στην άλλη άκρη του σύρματος ο Έρικ, στεκόταν κατάπληκτος με τό ακουστικό κολλημένο σ'αυτό. Δεν μωρούσε άκόμη να πιστώσει σ'αυτά που είχε άκούσει.

Ύστερα σ'α να κατάλαβε ξαφνικά τό νόημα των λόγων της Μαρσέλ, πετάχθηκε σ'αν τρελλός στο δρόμο, φώναξε ένα ταξί και έδωσε τη διεύθυνση της γυναίκας του. Η άδωα φάρσα του είχε ένα άπροσδόκητο τέλος. Κ' ένω καθόταν άναπαυτικά στο κάθισμά του, σκεπτόταν σαστισμένος άκόμη, και ετυχής, πόσο παράξενες είναι οι γυναίκες.

PENE BENSIAN

ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΝ ΗΣΥΧΑΣΕ

Ο μέλλων έννοικιστής ένός μαγαζιού συζητάει με τον ίδιο κτήτη.

—Καλό είναι τό μαγαζί, τού λέει, αλλά έχει ένα σοβάρο έλάττωμα!

—Μπορώ να τό μάθω;

—Νά, άκριβώς άπέναντί του, στον ίδιο δρόμο, βρίσκται ένα πελώριο τετράγωνο κτίριο και μου κόβει τη θέα!

—Αν είναι αυτό, μη στενοχωριέσαι καθόλου! τον καθησυχάζει ο ιδιοκτήτης. Μπορείς να εγκαταστήσεις ήσυχος στο μαγαζί!

—Γιατί; —Γιατί αυτό τό κτίριο, που σ' έμποδίζει, είναι άποθήκη πυρομαχικών κι από τη μιά μέρα στην άλλη θα... άνατιναχθεί! Μην άνησυχήτε, λοιπόν!

“ΑΛΕΚΤΩΡ”

Ο χειμάνας

και η κακοκαιρία είναι έχθροι της ομορφιάς σας, διότι μειώνουν την άντοχη του δέρματος και σκοτώνουν την φρεσκάδα του προσώπου.

- Γι' αυτό βοηθήστε το δέρμα σας ν' άμυνθεί άποτελεσματικά, χρησιμοποιώντας, πριν βγείτε έξω, την μοναδική προστατευτική κρέμα προσώπου Λανολίνη Μελπάν.
- Η Λανολίνη Μελπάν είναι ειδικώς μελετημένη γ'ά τό Μεσοχειμά κλίμα. Διατηρεί την έπιδερμίδα άπαλή, νεανική, βελούδινη, άκόμη και στις χειρότερες καιρικές συνθήκες.

ΜΕΛΠΑΝ

Ο ΦΥΛΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Καλλυντικά SARKO

Η τελειότερα διοχηρική σύνδεσις

- ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ ΤΡΟΦΗ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΒΑΣΙΣ ΠΟΥΔΡΑΣ
- ΚΡΕΜΑ SOURCE DE JEUNESSE ΑΝΑΠΛΑΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΙΣΤΩΝ

Έγκεκριμένο παρά του Άνωτάτου Υγειονομικού Συμβουλίου δια τών ύπ' άριδ. Ε. Β. 8609/54 Ε. Β. 8610/54

Γ'ά πρώτη φορά παρασκευάζονται στην Έλλάδα Καλλυντικά σύμφωνα με τις κλιματολογικές συνθήκες του τόπου μας και βάσει τών τελευταίων κατακτήσεων της βιοχημείας.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 21 • ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 20-887 ΑΘΗΝΑΙ

Όλος ο Κόσμος ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΙΚΟΣ ΣΑΣ Μ' ΕΝΑ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΣΤΙΤΙΟ ΠΑΛΑΤΙΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΜΑΡΙ ΚΡΙΣΤΙΑΝ.—Για το ξάνθημα των φρυδιών σας δοκιμάστε επίσης πομάδα με σουλφονιδες και πενικιλίνη. Θα κάνετε πρώτα ένα μασάζ με καθαρό οινόπνευμα. Έκτος, εάν προκειται περί εκζέματος, όποτε χοιρεύεται ειδική θεραπεία. Καθώς βλέπετε, από μακριά δεν μπορείς απόλυτα να σας βοηθήσω.

ΧΑΛΩΜΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ.—Δυστυχώς για το ζήτημα της περιόδου σας δεν είμαι έγω ο ειδικός. Γράψτε στο γυναικόλογο του περιόχου.

Κ. Π. ΛΑΚΩΝΙΑΝ.—Για τα μιμητικά σας συνιστώ τη γρήνη της λωσίων «Σουλφίν». Για τις πανάδες πρέπει να κάνετε αποφλοιώσι της επιδερμίδος (πυλιν) με τις τελευταίες μεθόδους του Θεραπευτηρίου για να βρθετε ριζικά αποτέλεσμα. Δυστυχώς όμως γι' αυτό χρειάζεται να παραμείνετε 15 μέρες στην Αθήνα. Εάν οι λεκέδες χρονολογούνται από περισσότερο από 2 χρόνια, τότε το αποτέλεσμα δεν είναι πάντοτε βέβαιο.

ΜΠΕΣΗ.—Να περάσετε να εξετασθήτε ή να στείλετε ακριβή διευθύνσι σας υπευθυνώντας το ως άνω ψευδώνυμό σας.

ΡΗΝΟΥΛΑΝ. Χίων.—Να στείλετε ακριβή διευθύνσι σας υπευθυνώντας και το ψευδώνυμό σας για να σας απαντήσω ιδιαίτερος.

ΜΑΙΡΗ ΚΑΤΣΑΝΗ ΦΩΤΟΥΛΑ ΚΩΝΣΤ.—Να περάσετε να σας δοθούν φιλικά οδηγίες και συνηταγή για την τόνωσι των μαλλιών σας.

ΙΑΒΑ Α. Τ. Μ.—Για την κακοσμία του στόματος: Θεραπεία ένδεσμεύμενων ναλσμένων δοντιών και ουλίτιδος. Εξέτασις ρινικών κοιλιοτήτων. Εξέτασις γαστρικού συστήματος. Χρησιμοποίησις τριών φορές το εικοσιτετράωρο οδοντοπάστας τύπου «Αντέλκο».

ΤΖΙΝΑ Α.—Ως τονωτική κρέμα σας συνιστώ την «Κολντίνα» και για κάτω από την πούδρα την «Αλμπάτρ» του Θεραπευτηρίου.

ΚΛΕΙΣΜΕΝΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.—Για τις χιονίστρες των χεριών σας θα μεταχειρισθώ την πομάδα:

Όξυντ ντέ Ζένκ 2 γρ.
Τανίν 1 γρ.
Ιχθυόλη 2 γρ.
Ρεζορσίν 1 γρ.
Γλυκερίνη 10 γρ.
Βάλσαμο Περού 8 γρ.
Καμφορά 4 γρ.

Επαλείψετε τα δάκτυλα πρίν από τον ύπνο και μετά να κοιμηθήτε φορώντας ένα παλμό ζευγάρι γάντια. Για το στήθος καταλαβαίνετε και τίποτα χωρίς μπορεί να γίνει ύψος σας 1.60 οι κυριώτερες ιδανικές αναλογίες είναι: Περιφέρεια στήθους στο επίπεδο των θηλών 90 εκ. Περιφέρεια μέσης 58 εκ. Περιφέρεια λεκάνης στο πιο πρόσθεν επίπεδο των γλουτών 92 εκ.

ΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ, ΤΖΕΝΥ Σ. ΚΙΚΗ 20.—Για την πτώσι, καθώς και για το άσπρισμα των μαλλιών, να ακολουθήσετε την τονωτική θεραπεία που υποδεικνύω στο 127 τεύχος του περιοδικού.

ΜΑΓΔΑ.—Ευχαρίστως θα σας δώσω, τελείως φιλικά 7-8 μ.μ. Η ηλικία της κόρης σας είναι ή, πιά εύπλαστη και μπορούμε σ' αυτήν να επιτύχουμε πολλά πράγματα. Μην το αμελήσετε βεδομένου, επαναλαμβάνω, ότι δεν έχετε να υποβληθώ σε καμμίαν απόλυτη οικονομική επιβάρυνσι. Σας ευχαριστώ πολύ για τα καλά σας λόγια.

ΑΝΘΗ ΜΑΝΑΣΗ.—Για τα νύχια σας που σπάζουν: Φυσι-

κά θα υπάρχουν έσωτερικοί και ίσως τοπικοί λόγοι. Πρέπει να φροντίσετε για την κανονική λειτουργία των συστημάτων του οργανισμού σας. Να σας χορηγήσω ο γιατρός σας διταμίνες, ασβεστόιο και φωσφατόχυα. Από μακριά δεν μπορώ να σας βοηθήσω περισσότερο. Όταν μάθετε ότι ο γιατρός του Θεραπευτηρίου ήλθε και δέχεται στη Θεσσαλονίκη να τον επισκεφθήτε.

ΒΕΡΕΝΙΚΗΝ. ΜΑΡΑΝ. ΜΑΤΑΚΙΑ ΚΑΣΤΑΝΑ. ΑΝΥΠΟΜΟΝΗ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. Κ. Α. Π.—Για τις περιπτώσεις σας πρέπει να εξετασθήτε 10-2 ή 6-8.

ΤΖΟΥΛΙΑΝ ΓΑΛΑΝΗΝ.—Εφαρμόζονται και στην Αθήνα γυαλιά επαφής αλλά γι' αυτό πρέπει να επισκεφθήτε οφθαλμίατρον των Αθηνών.

ΕΥΒΟΙΑΝ Ν. Ε.—Δεν υπάρχει καμία άλλη ριζική μέθοδος για την καταπολέμησι της υπερτριχώσεως εκτός της διαθερμοπησίας με βραχεία κύματα.

ΤΕΤΗΝ ΜΙΧΑ.—Πρέπει να δώσετε κατ' αρχήν τα αποχρωματισμένα μαλλιά σας στο φυσικό τους χρώμα και ύστερα να περιμένετε να αναλάβουν το χρώμα τους.

ΚΛΕΛΙΑ.—Σας συνιστώ την τονωτική κρέμα «Κολντίνα» ή όποια θα απορροφαίται και από το δέρμα σας θαυμάσια κατά την διάρκεια της νύκτας και θα αναζωογονήσι τα κύτταρα. Θα την μεταχειρισθώ φυσικά μόνο για το πρόσωπο. Για τα χέρια εξακολουθήστε την κρέμα της συνηταγής με λιγώτερο λάδι και σε λιγώτερη ποσότητα. Στείλετε ακριβή διευθύνσι σας, υπευθυνίζουσα το ψευδώνυμό σας καθώς και την παρούσα απάντησί μου.

ΜΑΡΙΑΝΑΝ. Ρούμελη. ΠΡΟΩΡΑ ΧΤΥΠΗΜΕΝΗΝ.—Να μου στείλετε ακριβείς διευθύνσεις σας, για να σας απαντήσω ιδιαίτερος. Να μου υπευθυμίσετε και τα ψευδώνυμά σας.

ΞΕΝΗΝ ΠΑΠΑΝΙΚ.—Για την τόνωσι του δέρματος του προσώπου σας συνιστώ την κρέμα «Κολντίνα» Για τα σπείρια και μιμητικά την λωσίων «Σουλφίν».

ΠΙΣΤΗΝ ΦΙΛΗΝ.—Δυστυχώς, δεν είμαι έγω ή αρμοδία για την

περίπτωσι του παιδιού σας, αλλά ο παιδίατρος.

Μ.Μ., ΒΙΟΛΑ 88.—Για τις περιπτώσεις σας πρέπει να εξετασθήτε.

ΡΕΖΕΝΤΑ.—Καθώς και σεις καταλαβαίνετε, οι ρυτίδες και το ξεχείλωμα του δέρματος του προσώπου διορθώνονται μόνο με την αισθητική επέμβασι. Το θαυματουργό «Φαίνε Λίφτιν». Η όλη διαδικασία είναι, χάρις στην επιμελημένη τοπική αναισθησία, τελείως ανώδυνη. Τώρα με τις τελευταίες ανακαλύψεις, που γίνονται μέσα στα μαλλιά και γύρω από το αυτί, δεν μένει πια κανένα σημάδι, όπως άλλοτε, και η εγχειρημένη μπορεί καλλίστα να σκεπών προς τα επάνω τα μαλλιά της.

ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ.—Σήμερα ο ειδικός αισθητικός χειρουργός δεν πρέπει να επιτυγχάνη μόνο, όπως πρό 30 χρόνων, να ανυψώνη καθ' οιονδήποτε τρόπο το πεσμένο στήθος, αλλά να δημιουργή ένα στήθος πραγματικά αγαλματός, με απόλυτη συμμετρία της σφαιρικότητας των μαστών, με κανονικότητα τοποθέτησι των θηλών και αρμονική διαμόρφωσι των άνω γυρών τις θηλές, με την απόστασι που αρμόζει μεταξύ των δύο μαστών και χωρίς πιά να φαίνεται κανένα σημάδι μετά την εγχείρησι.

ΤΟΝΥ ΓΙΑΝΝΗΛΟΥ
Διευθύντρια Φυσιολογικού Τμήματος του Αισθητικού - Χειρουργικού Θεραπευτηρίου Αθηνών
Γιάν Σμάτς 38, Τηλ. 611-009

Πώς δι' διατηρήσετε τα μαλλιά σας

Μόνον όταν τα λούζετε τακτικά με το γνήσιο Σαρπουάν **TETE-NOIRE** τα βιολογικά του συστατικά και με τον άφθονο άρρο απαλλάσσουν τις τρίχες από τον επιβλαβή άσβεστοσάπωνα. Το Σαρπουάν «TÉT-ΝΟΥΑΡ», αποστειρώνει τις τρίχες, τις κάνει ελαστικές, σπλιγνές και τις διατηρεί στο φυσικό χρώμα και σχήμα.

Ζητείτε μ' επιμονή το γνήσιο Σαρπουάν **TETE-NOIRE** Φάκελλοι - Φιάλια - Κρέμα

ΤΡΙ-ΤΡΙ
Μοναδικό για ηφύσμο

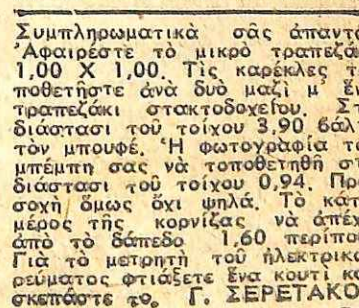

«Η ώμορφιά μου; Αυτό τό θαυματούργό μου!»

Με την ασύγκριτη πούδρα Scherk. Αφομοιώνεται με την επιδερμίδα. Είναι λεπτή σαν άχνος και άρωματισμένη αιδέρια. Συνδυασμός πείρας και επιστήμης είναι ή...

Πούδρα **SCHERK**

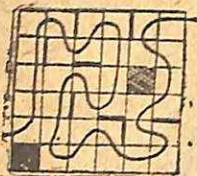
Με την λωσίων προσώπου Scherk θα έχετε τρυφερή, διάφανη και χωρίς ρυτίδες επιδερμίδα

ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

(ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗ-
ΣΕΩΝ ΤΗΣ ΣΕΛΙΔ. 47)

ΟΙ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΠΗΓΕΣ

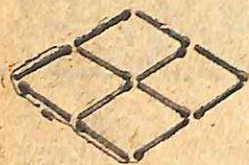
Το ψηλότερο πηγάδι είναι το δεύτερο από δεξιά της επάνω σειράς, όπως φαίνεται καθαρά από τη συγκρίσι με το σπίτι που βρίσκεται δίπλα.

Ο ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΚΑΣ

Ίδου η διαδρομή που πρέπει να ακολουθήσει ο νυκτοφύλακας:

ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΕ;

Είναι ο Χώμφρεϊ Μπόγκαρτ, όταν πρωτοεμφανίστηκε στον κινηματογράφο!

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Ίδου πώς πρέπει να μετακινηθούν τα σπέρτα, για να σχηματισθούν τα 4 τρίγωνα:

ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ!

Αν η αληθινή ηλικία της είναι Χ, είπα στο δικαστή: Χ -

Χ = 18, ή 4Χ - Χ = 72, ή 3Χ = 72, και Χ = 24. Είναι λοιπόν 24 χρονών.

ΜΕ ΤΟ ΜΑΤΙ

1. — 150 δράμα, 2. — 4 δράμα, 3. — 120 δράμα, 4. — 300 κάσταν, 5. — 30 δράμα.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Ο ριζώντις: 1) ΤΣΑΝΤΑ, 2) ΡΟΙΑ — ΤΟΜ, 3) ΝΕΜΕΑ, 4) ΣΥΣ — ΑΚΡΟΣ, 5) ΤΙΤΑΝ — ΤΙΚ, 6) ΙΝΤΣΑ, 7) ΑΔΤ — ΕΙΝΑΙ, 8) ΝΑΟΥΜ — ΙΣΟ, 9) ΥΑΙΝΑ, 10) ΦΑΤ — ΑΝΤΑ, 11) ΙΝΑΧΟΣ.

Κ α θ έ π ω ς:

1) ΚΡΙΣΤΙΑΝ — ΦΙ, 2) ΥΙ — ΛΑ — ΑΝ, 3) ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΑ, 4) ΤΑΕ — ΑΝ — ΥΑ, 5) ΜΑΝΤΕΜΙ, 6) ΕΚ — ΣΙ — ΝΑΣ, 7) ΝΤΑΡΤΑΝΙΑΝ, 8) ΤΟ — ΟΙ — ΑΣ, 9) ΑΜ — ΣΚΑΙΟΛΑΣ.

ΜΑΝΤΕΨΤΕ...

Η κυρία Εύρυδικη είναι σήμερα 46 ετών. (Αφού το μικρότερο της παιδί είναι σήμερα 17 ετών, το μεγαλύτερο θα είναι 29. Και άρα 29+17=46).

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Οι λύσεις των πνευματικών παιχνιδιών

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Μ' όποιο δάσκαλο καθήσεις, τέτοια γράμματα θα μάθεις.

Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

1) Φοράει γυαλιά που δεν υπάρχουν εκείνη την εποχή. 2) Φοράει ρολόι που επίσης δεν υπάρχει εκείνη την εποχή. 3) Έχει

Ένα παπούτσι της εποχής του και μία σύγχρονη αρδύλα. 4) Το άποπνο ακόντιο είναι άσυμπληρωτο. 5) Ένα υπάρχουν δύο ακόντια προσέχουν τρεις άκρες από την άσπίδα. 6) Το άριστερό του χέρι έχει τέσσερα δάντυλα.

ΠΟΙΟ ΚΕΦΑΛΙ;

Το υπ' αριθ. 3. Το πουλί είναι μαραμπί.

1	2	3	4	5
3	4	5	1	2
5	1	2	3	4
2	3	4	5	1
4	5	1	2	3

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

Νά πώς θα τοποθετηθούν οι αριθμοί για να σχηματίσουν τον αριθμό 15.

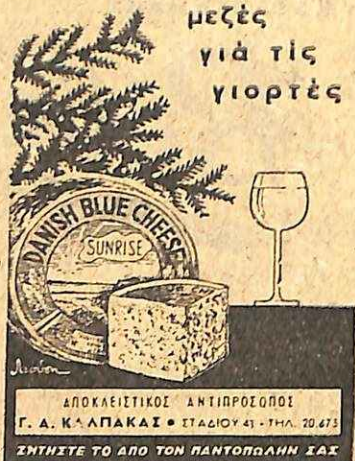
ΑΙΝΙΓΜΑ: Σαλαμάντρα.

ΤΥΡΙ ΔΑΝΙΑΣ

SUNRISE

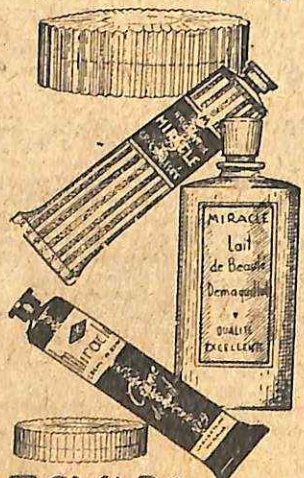
(ΣΑΝΡΑΪΣ)

Ο καλύτερος
μεζές
για τις
γιορτές

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Γ. Α. ΚΑΛΠΑΚΑΣ • ΣΤΑΔΙΟΥ 41 • ΤΗΛ. 30.413
ΣΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΔΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΝ ΣΑΣ

Miracle

ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ-ΓΑΛΑΚΤΟΜΑ

ΜΙΛΟΥΝ Τ' ΑΣΤΡΑ

και προλέγουν το μέλλον για το διάστημα από
30 Δεκεμβρίου—12 Ιανουαρίου για αυτές που
γεννήθηκαν στους παρακάτω άστερισμούς

Κριός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—30 Μαρτίου): Αλλάζουν οι προοπτικές και θα πρέπει να αντιμετωπίσετε αλλοίως το ζήτημα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (31 Μαρτίου—9 Απριλίου): Πολλά πάματα υποδοθούν τη σταθεροποίηση της νέας καταστάσεως. Μη δείξετε όμως αμέλεια.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (10—19 Απριλίου): Ξεχνούνται πολλά πράγματα, που νομίζετε για πάντα χαραγμένα στη μνήμη του αίσθηματος.

Ταύρος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (20—30 Απριλίου): Όλοι γύρω σας φροντίζουν για την ευτυχία σας, εκτός από ένα πρόσωπο.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Μαΐου): Ο καινούργιος χρόνος σας επιφυλάσσει μια εκπληξη για την τελευταία μέρα του δεκαπενθήμερου.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Μαΐου): Θα υπάρξουν μερικές στενωχίες που δεν θα έχουν όμως σοβαρό λόγο.

Δίδυμοι

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—31 Μαΐου): Δεν αλλάζει τίποτα, προχωρήστε σταθερά στο δρόμο της επιτυχίας.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Ιουνίου): Δεν θα μείνετε απολύτως ικανοποιημένοι από ένα ζήτημα.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—22 Ιουνίου): Θα διακόψετε ωριμμένες σχέσεις, σύντομα όμως θα αναρωτηθείτε: γιατί;

Καρκίνος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Ιουνίου—1 Ιουλίου): Μια αδιέξοδος. Σκεφθείτε από τώρα τι θα κάνετε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Ιουλίου): Μια σκέψη θα σας απασχολήσει έντονα. Οι σχέσεις σας με το περιβάλλον σας τεταμένες.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Ιουλίου): Ασθένεια; Κακοτυχία; Αναποδιά; Πάντως κάτι το όχι εύχαριστο θα σας συμβεί.

Λέων

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Ιουλίου—1 Αυγούστου): Αποφασιστική ενέργεια για λογαριασμό σας από μέρους τρίτου προσώπου.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Αυγούστου): Χρήματα; Δέμα; Γράμματα; Κάτι πάντως έρχεται.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Αυγούστου): Χαρούμενες μέρες σας περιμένουν παρά το φαινομενικά αντίθετο.

Παρθένος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Αυγούστου—2 Σεπτεμβρίου) Μια μεγάλη προσπάθεια με άναλο αποτέλεσμα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (3—12 Σεπτεμβρίου): Ανασυγκρότηση, αυτοσυγκέντρωση και ανανέωση.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (13—22 Σεπτεμβρίου): Θα σας έμποδίσουν να συνεχίσετε κάτι που αρχίσατε.

Ζυγός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Σεπτεμβρίου—1 Οκτωβρίου): Πρέπει να αναθεωρήσετε μερικές αποφάσεις σας που δεν είναι πιο όρθες, αλλά ο έγωισμός σας σας έμποδίζει να το όητε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—12 Οκτωβρίου): Θα κυνηγήσετε μια χίμαιρα.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (13—22 Οκτωβρίου): Η λύσις δεν υπάρχει εκεί που νομίζετε. Σκεφθείτε περισσότερο.

Σκορπιός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Οκτωβρίου—2 Δεκεμβρίου): Ο καινούργιος χρόνος σας ευνοεί, ιδίως στα αισθηματικά ζητήματα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (3—11 Νοεμβρίου): Θα είσατε πολύ ευχαριστημένη αυτό το δεκαπενθήμερο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—21 Νοεμβρίου): Κάτι που το περιμένετε χωρίς εκπλήξεις.

Τοξότης

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (22 Νοεμβρίου—1 Δεκεμβρίου): Θα συμβεί κάτι που το περιμένετε και δεν πιστεύατε πως θα γίνει.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Δεκεμβρίου): Θα ήπτε: δεν περνάει γρηγορότερα ο χρόνος;

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Δεκεμβρίου): Κάποια μεγάλη επιτυχία σας επιφυλάσσεται.

Αιγόκερως

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Δεκεμβρίου—1 Ιανουαρίου): Δεν είσατε άνθρωπος που λυγίζεται εύκολα στις στενωχίες.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Ιανουαρίου): Ένα μήνυμα από κάποιον που θα σας ευχαριστήσει. Θα έχετε καλή διάθεση, όλο το δεκαπενθήμερο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Ιανουαρίου): Καινούργιες καταστάσεις δημιουργούνται στις όποιες θα δοθείτε δλόψυχα.

Υδροχόος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (22—30 Ιανουαρίου): Κάτι που δεν φανταζόσασταν, θάρρη ξαφνικά κι αναπάντεχα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (31 Ιανουαρίου—9 Φεβρουαρίου): Πρέπει να παλαίψετε με τον έαυτό σας. Αυτή είναι η μέρα ή αιτία της δυστυχίας σας.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (10—20 Φεβρουαρίου): Είσατε ευτυχισμένη και η ευτυχία σας δεν διαταράσσεται από τίποτα.

Ίχθείς

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—29 Φεβρουαρίου): Είναι η περίοδος της κακοτυχίας σας. Μη κάνετε τίποτα, αυτόν τον καιρό.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Μαρτίου): Για να πραγματοποιήσετε τις επιθυμίες σας φροντίστε να αναπτύξετε μέσα σας μεθοδικότητα, τάξη και πειθαρχία.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Μαρτίου): Προχωρήστε σταθερά στην ήρεμη και γαλήνια ζωή.

ΘΕΡΜΕΣ ΕΥΧΕΣ ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Σ Α Π Ω Ν Ο Π Ο Ι Ε Ι Α

Μ. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ & Α. ΧΑΝΙΩΤΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

Όδός Ρούσβελτ 95
(πρώην Ακαδημίας)
Τηλέφωνον: 21-015

Όδός Πειραιώς & Μ. Βασιλείου 2α (Σπ. Καμπά)

ΕΙΒΕΟ
Perlon

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΚΑΛΤΣΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ
ΑΝΤΟΧΗΣ ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΥ ΚΟΜΦΟΤΗΤΟΣ

ΣΙΛΚΑ Α.Ε.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 446

ΑΘΗΝΑ
NELSON

ΚΡΑΓΙΟΝ-ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΓΟΠΟΥ

Με το ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ έχετε παντού ό'παντοτε τα ό'ΡΑΙΟΤΕΡΑ ό' ΕΛΚΥΣΤΙΚΟΤΕΡΑ χείλη γιατί είναι ηγνυσημενον ότι δεν θ'γανει άνομη ό' αν το έκουπιζετε

Με την ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ ο' άποκτητε την ό'ΡΑΙΟΤΕΡΑ ό'μέον ΑΡΑΗ έπιδερμίδα με νεανική φρεσκάδα γιατί την καθαρίζει από τα ΜΥΤΙΜΠΙΚΙΑ ό' τις ΑΝΟΜΑΛΙΕΣ που προκαλούνται από διάφορους έρεθισμους

ΚΡΑΓΙΟΝ ό' ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ είναι τα ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ό' άδυναγωνισα κοσμητικά της γυναικείας όμορφιάς

ΑΝΤΙΠ. ΒΟΡ. ΕΛΛΑΔ ΚΕΦΑΛΑΣ ΒΑΛΑΝΤΙΝΟΥ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

• ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
• ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
ΙΔΟΥ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΑΖ

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 12
Τηλέφωνον: 53-100

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

